

Những cuộc phiêu lưu của Sherlock Holmes

I. DÀI BĂNG LỖM ĐỐM

Một sáng sớm tháng tư năm 1883, vừa thức giấc, tôi đã thấy Sherlock Holmes, ăn mặc tề chỉnh đứng bên đầu giường mình. Lệ thường, anh hay dậy muộn; mà theo đồng hồ lúc này chỉ mới 7 giờ 15. Tôi ngược nhìn anh, hơi ngạc nhiên. Ánh mắt tôi cũng thoáng vẻ bực dọc, vì chính tôi cũng quen dậy muộn.

- Tôi lấy làm tiếc là đã đánh thức anh dậy. - Holmes nói

- Có chuyện gì thế? Hòa hoạn à?

- Không, có một thân chủ đang chờ. Một tiểu thư trẻ đang thảng thốt lo âu và khẩn khoản xin gặp tôi. Cô ấy hiện ngồi đợi dưới phòng khách. Khi những tiểu thư trẻ dám băng qua thành phố vào lúc mới rạng sáng như thế này và dám đánh thức những người chưa quen biết dậy, thì chắc hẳn họ phải gặp chuyện gì đó rất đáng lo. Vụ này có lẽ rất thú vị, đáng cho anh ghi chép, nên tôi tin chắc, anh sẽ muốn theo dõi ngay từ đầu. Tôi nghĩ nên đánh thức anh, để anh khỏi bỏ lỡ một dịp may.

- Ồ, anh bạn vàng, tôi không đời nào chịu để lỡ một dịp may, vì bất cứ lý do gì.

Tôi vội há mặc quần áo, và đi xuống phòng khách. Cô tiểu thư mà tôi gặp là một tấm mạng nhỏ thó, đang ngơ ngác bước vào.

- Chào tiểu thư, - Holmes nói

tôi, bác sĩ Watson. Tiểu thư chính tôi. À, rất mừng là bà ngồi gần thêm chút nữa cạnh tôi.

- Tôi run không phải vì trời lạnh.

- Vậy thì vì lý do gì?

- Vì sợ, thưa ông. Vì kinh hoàng.

Vừa nói, cô gái vừa nâng tấm

thật sự thảng thốt trong nỗi kinh hoàng. Sắc mặt tại một ánh mắt lộ rõ vẻ khiếp sợ, như ánh mắt con thú săn đang bị bủa vây. Trông bề ngoài, cô chỉ trạc ba mươi, nhưng mái tóc đã điểm bạc đôi chỗ, còn cử chỉ thì lộ rõ vẻ ẻo lả mỗi mệ. Chỉ bằng khóe mắt từng trải của anh, Sherlock Holmes đã biết về cô đủ mọi điều.

- Cô đừng sợ, - Anh nói - chúng tôi sẽ giúp cô sớm giải thoát được mọi ưu phiền. Tôi chẳng chút hồ nghi. Tôi biết rõ cô vừa tới đây bằng chuyến tàu sớm nay.

- Thế ra ông đã biết tôi trước lúc tôi đến đây hay sao?

- Không, nhưng tôi nhìn thấy trên chiếc găng tay bên trái của cô phần còn lại của tấm vé khứ hồi. Cô đã phải dậy rất sớm, rồi còn phải ngồi co ro rất lâu

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

Còn đây là bạn mở, như với sười. Tiểu thư nên ời tiểu thư một

ôi thấy cô đang

trên một chiếc xe độc mã suốt cả một chặng đường dài lầy lội trước lúc ra tới ga.

Cô gái bối rối, nhìn anh bạn tôi chăm chăm.

- Chẳng có gì huyền bí đâu, thưa tiểu thư, - Anh mỉm cười nói - trên ống tay áo vết cô đang mặc lấm tẩm bùn, ít nhất là ba chỗ. Những vết bẩn ấy còn mới. Không một loại phương tiện giao thông nào, ngoại trừ xe độc mã, lại có thể làm bẩn nhiều bùn đất đến thế lên người hành khách; nhất là khi họ ngồi bên trái xà ích.

- Ông hoàn toàn đúng, dù ông dùng cách nào để phán đoán như vậy. - Cô gái nói. - Tôi rời khỏi nhà lúc gần 6 giờ, đến Leatherhead lúc 6 giờ 20 và đáp ngay chuyến tàu đầu tiên đến ga Waterloo.. Thưa ông, tôi không còn chịu đựng được nữa. Tôi sẽ hóa điên mất nếu tình cảnh này cứ kéo dài. Tôi chỉ có một người để nhờ vả, nhưng con người khốn khổ đó e chẳng giúp ích được bao nhiêu. Vì vậy, tôi đành tới cầu cứu ông, thưa ông Sherlock Holmes. Ông có đủ sức giúp không, ít ra là cũng làm sáng tỏ ít nhiều những bí ẩn đáng sợ đang bủa vây tôi bốn bề?

- Xin cô cứ kể hết với chúng tôi tất cả những gì có thể giúp chúng tôi hình dung được tình cảnh đang khiến cô sợ hãi.

- Điều khủng khiếp nhất trong tình cảnh của tôi hiện nay là những lo sợ của tôi, những lo sợ đều hết sức mơ hồ. - Cô thân chủ đáp. - Những ngờ vực của tôi đều bắt nguồn từ những chuyện rất nhỏ nhặt, đến nỗi người khác có thể cho là vô vấn. Nhưng tôi nghe đồn chỉ có ông, thưa ông Sherlock Holmes, mới thấu hiểu hết tâm địa hiểm ác của người đời, ông mới có thể khuyên tôi nên xoay xử thế nào trong những

- Tôi đang lắng nghe cô đây,

- Tôi tên là Helen Stoner. Tôi cùng còn sống của một dòng họ Roylott xứ Stoke Moran, tại

Sherlock Holmes gật đầu

- Tôi đã được nghe nói khá r

- Có một thời, họ từng là dòng

bắc, vượt qua cả biên giới, ăn

Hampshire. Nhưng vào cuối

phung phí và chẳng buồn là

đã bị một gã máu mê cờ bạc

mẫu đất và một tòa nhà cũ,

cùng của dòng họ đành phải lui về cư ngụ tại ngôi nhà nọ, sống cuộc đời

thảm hại của một người quý tộc nghèo. Nhưng cậu con trai độc nhất của ông

ta, người hiện là bố dượng tôi, hiểu rằng phải tìm cách thích nghi với tình

cảnh mới. Ông ấy cố kiếm được một mảnh bằng bác sĩ, rồi lên đường sang

Calcutta. Tại đây, ông ta nhờ có tay nghề và đức kiên nhẫn, nên chẳng bao

lâu sau đã được đông đảo khách hàng tín nhiệm. Nhưng rồi nhà ông ta bị mất

cắp, khiến ông ta tức điên người, đánh một gia nhân người bản xứ đến chết,

và chặt vật lằm ông ta mới thoát khỏi bản án xử giảo. Sau vụ đó, ông ta đã

phải chịu cảnh tù tội rất lâu, nên khi được thả ông trở về Anh quốc trong tâm

trạng thất vọng và bi quan.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ấy là người cuối
c, dòng họ
y.

nh địa họ, ở mạn
n Tây - tận
đã mặc sức
ng gì còn sót lại
ngoài trừ một vài
h điền chủ cuối

Hồi còn làm bác sĩ ở Ấn Độ, Roylott đã kết hôn với mẹ tôi, bà Stoner, một quả phụ trẻ, vốn là vợ của Thiếu tướng Stoner, chỉ huy pháp binh tại Bengal. Tôi và Julia, chị tôi, là hai chị em sinh đôi. Hồi mẹ tôi đi bước nữa, hai chúng tôi mới 20 tuổi. Mẹ tôi có một khoản tiền khá lớn, mỗi năm được hưởng không dưới một ngàn bảng lợi tức. Bà giao hết khoản tiền đó cho bác sĩ Roylott cai quản, vì hai chị em tôi còn phải sống cùng ông bố dượng, và dặn ông ta phải chia đôi cho hai chúng tôi khi nào chúng tôi đi lấy chồng. Mẹ tôi qua đời chỉ ít lâu sau ngày chúng tôi trở về Anh: bà chết cách đây 8 năm trong một vụ tai nạn hỏa xa gần Crewe. Ngay sau ngày đó, bác sĩ Roylott lập tức bỏ ý định ở lại Luân Đôn hành nghề, và đưa hai chị em tôi về Stoke Moran, sống tại ngôi nhà được thừa kế. Khoản tiền mẹ tôi để lại thừa đủ chu cấp cho mọi sở thích của chúng tôi, và tưởng chừng chẳng có gì ngăn trở chúng tôi sống hạnh phúc.

Nhưng đúng vào thời kỳ đó, tính khí bố dượng tôi bỗng thay đổi hẳn. Thay vì kết thân và tới viếng thăm những người hàng xóm, mới đầu rất hồ hởi khi được gặp lại một người thuộc dòng dõi Roylott trở về sống tại quê cũ, ông ta cứ ru rú suốt ngày ở nhà. Ông ta chẳng mấy khi bước ra ngoài, và hễ đi ra đến ngoài thì lần nào cũng gây gỗ dữ dội với bất cứ ai chạm trán với ông trên đường đi. Cái tính hay có những cơn giận hung hãn đã thành một tật cố hữu của cánh đàn ông dòng họ Roylott. Và đến đời bố dượng tôi, các tật đó lại càng tăng thêm, có lẽ vì ông ta sống quá lâu ở miền nhiệt đới. Một loạt những vụ ẩu đả tồi tệ đã xảy ra, trong đó có hai vụ đã phải kết thúc ở đồn cảnh sát. Rốt cục, ông ta trở thành nỗi kinh hoàng của cả làng, và dân ở đây ai cũng vội vã tránh mặt ông ta, vì ông ta không thể tự kiểm chế, khi có cơn giận nổi lên.

Bạn bè độc nhất của ông ta là một con ngựa mai đó; ông cho họ dựng lều ở ngoài cửa của dòng họ để lại. Ông ấy tới thăm họ hàng tuần. Ông ta cũng thích đi săn tận bên đó về. Hiện ông đang săn con khi đầu chó, nòi Baboon, và đi đâu thì đi. Dân làng hầu như không ai dám qua lời tôi kể, chắc ông dễ dãi và đáng thương và tôi chẳng lẽ có thể giúp việc nào chịu nổi cảnh sống cùng em tôi đã phải tự tay làm lấy.

- Thế chị ấy đã mất rồi sao?

- Chị ấy qua đời cách nay vừa tròn hai năm. Chính tôi cũng đang định kể với ông về cái chết của chị ấy. Các ông thấy đấy, cảnh sống mà tôi vừa kể khiến chúng tôi không còn thích giao du với bất cứ ai cùng trang lứa và địa vị. Chị em tôi có một bà dì ruột, sống độc thân, tên là Honoria Westphail, bà ở mạn Harrow, nhưng họa hoằn lắm chúng tôi mới được phép đến thăm bà vài ngày. Cách đây hai năm, chị Julia có đến đó đón lễ Noel và đã gặp một Thiếu tá Hải quân, rồi đính hôn cùng anh ta. Dượng tôi được biết chuyện đó sau ngày chị Julia trở về và không tỏ ý phản đối cuộc hôn nhân ấy nhưng rồi hai tuần trước

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

thang nay đây chỉ vài hecta; có lần vắng nhà người quen gửi Cheetah, và một cho chúng muốn gì chủ chúng. g của chị Julia không một người lắm rồi, hai chị chết hồi chỉ mới

ngày họ định tổ chức hôn lễ, chị Julia đã gặp một việc khủng khiếp đã cướp mất của tôi người bạn tâm tình độc nhất trên đời.

Sherlock Holmes nãy giờ ngả người vào lưng ghế, mắt lim dim, đầu tựa trên chiếc gối đặt trên tay vịn của chiếc đi văng. Nghe đến đó, anh bỗng hé mắt nhìn thẳng vào mắt cô gái.

- Xin cô kể lại chuyện ấy thật cặn kẽ - Anh nói.

- Việc này đối với tôi rất dễ, vì mọi điều xảy ra vào khoảng thời gian kinh hoàng đó đều đã khắc sâu vào ký ức của tôi. Tòa nhà chính mà dựng tôi được thừa kế, như tôi vừa kể, rất cũ kỹ, chỉ còn một dãy bên là còn ở được. Sàn của mấy phòng ngủ ở đây toàn là sàn đất nện; mấy phòng khách thì chiếm phần trung tâm tòa nhà. Trong ba phòng ngủ kia, thì phòng đầu là bác sĩ Roylott, phòng thứ hai là của chị tôi, còn phòng cuối thì dành cho tôi. Chẳng phòng nào ăn thông với phòng nào; nhưng cả ba đều có cửa mở ra dãy hành lang chung. Tôi kể như vậy, có được rõ không ạ?

- Rất rõ.

- Cửa sổ ba phòng đều hướng ra phía bãi cỏ. Vào cái đêm kinh hoàng đó, bác sĩ Roylott về phòng rất sớm, nhưng chúng tôi biết ông ấy chưa ngủ, vì chị tôi phải khó chịu vì cái mùi xì gà ấn Độ rất nặng mà ông ta quen dùng. Vì vậy, chị ấy rời phòng sang bên tôi, ngồi một lúc, nói chuyện gẫu về cái đám cưới sắp tới. Mười một giờ thì chị ấy đứng dậy, rời phòng tôi, nhưng ra đến cửa bỗng dừng lại, ngoái nhìn sau lưng, rồi lên tiếng hỏi tôi :

- Helen, khuya khuya, em có bao giờ nghe tiếng ai đó huýt sáo không?

- Chưa bao giờ - Tôi đáp.

- Biết đâu em có thể huýt sáo?

- Không thể có chuyện đó đâu.

- Vì mấy đêm gần đây, vào 11 giờ, tôi nghe tiếng huýt sáo rất khẽ và rõ. Tôi thức giấc. Chị không thể nói chuyện bên, mà cũng có thể từ ngoài hành lang có nghe thấy không.

- Không, em không nghe. Chị nói gì?

- Có lẽ đúng vậy thật. Nhưng em không nghe thấy? Là thật!

- Ô, em ngủ say hơn chị nhiều lắm. Chị mỉm cười, khép cửa phòng tôi, rồi khóa trong ổ khóa phòng chị.

- Thì ra là vậy! - Sherlock Holmes nói. - Chị cô và cô bao giờ cũng khóa cửa trước lúc đi ngủ?

- Vâng.

- Sao vậy?

- Hình như tôi đã kể với ông là dựng tôi có nuôi thả rộng một con báo bồm và một con khỉ đầu chó. Hai chị em tôi chỉ cảm thấy an toàn khi đã khóa trái cửa sau lưng.

- Tôi hiểu. Xin cô kể tiếp.

- Đêm đó, tôi không thể nào chợp mắt được. Tôi linh cảm mơ hồ một điều bất hạnh sắp xuống giáng xuống đầu mình. Hai chúng tôi, hẳn ông còn nhớ, là

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

Chị cũng nghe có
ng đó khiến chị
ể là từ phòng
đã định hỏi em

g vào thì sao em

ông đâu - Chị ấy
chìa lách cách

hai chị em sinh đôi, và chắc ông cũng biết, anh em hay chị em song sinh vốn gắn bó với nhau mật thiết như thế nào. Đêm đó quả là một đêm ghê rợn. Gió rít từng hồi, còn mưa thì xối xả trút nước vào cửa sổ. Bất thình lình, trong tiếng gió gào thét bỗng dậy lên một tiếng rú man dại của một người phụ nữ đang hốt hoảng. Tôi nhận ra ngay: đó là tiếng chị tôi. Tôi nháy vội xuống đất, lao ra hành lang. Lúc đang mở cửa, tôi chợt nghe một tiếng huýt sáo khẽ, đúng như chị tôi kể, rồi chỉ một lát sau, tiếng rơi đánh sầm của một vật nặng bằng kim loại. Khi tôi chạy sang, tôi thấy cửa phòng chị tôi không khoá, cánh cửa đang từ từ xoay trên bản lề. Tôi kinh hãi, trở mắt nhìn, không biết cái gì sắp xảy ra đây. Dưới ánh đèn treo ngoài hành lang, tôi thấy chị Julia hiện ra sau cánh cửa, mặt trắng bệch vì khiếp sợ. Chị chới với vươn hai tay ra phía trước, cầu cứu tôi, toàn thân lao đảo như thể đang say. Tôi chạy vội tới, ôm chàng lấy chị, nhưng đúng vào lúc đó, chân chị bỗng bủn rủn và chị ngã khụy xuống đất. Chị quằn quại vì một nỗi đau đớn không thể chịu đựng nổi. Mới đầu, tôi tưởng chị không nhận ra mình; nhưng lúc tôi cúi xuống, chị bỗng hét lên bằng một giọng mà tôi nhớ suốt đời: "Trời ơi, Helen! Cái dải băng ấy! Dải băng lốm đốm!". Chị ấy còn cố nói một điều gì đó nữa, tay chỉ chỉ về phía phòng ông bố dượng, nhưng một cơn co giật nữa lại ập tới, không cho chị thốt nên lời. Tôi vừa đứng bật dậy, vừa lớn tiếng gọi ông bố dượng, và thấy ông ta chạy vội ra khỏi phòng. Trên người còn mặc chiếc áo ngủ lụng thụng. Khi ông ta chạy tới thì chị tôi đã bất tỉnh. Ông ta đổ rượu brandy vào miệng chị tôi, cho người đi gọi ông thầy thuốc trong làng nhưng mọi cố gắng cứu chữa chị tôi đều vô hiệu. Chị là đàn, rồi tắt thở, không còn tỉnh lại được nữa. Người chị yêu quý của tôi đã

- Xin hỏi cô một câu. - Sherl
huýt sáo và tiếng rơi của m
đã không nghe lầm không?
- Tôi cảm thấy mình không l
đoán chắc lắm, vì lúc đó gió
phát ra đủ mọi thứ âm thanh
- Chị cô lúc đó đã ăn mặc tề
- Không! Chỉ mỗi chiếc áo n
điêm đã đánh lửa, còn bên t
- Điều đó chứng tỏ cô ấy đã
ấy sợ hãi. Chi tiết đó rất qua
đến điều tra?

- Ông ấy xem xét hết sức cẩn thận nội vụ, vì bác sĩ Roylott từ lâu đã là đối tượng khả nghi. Nhưng ông ấy không tài nào tìm thấy một chứng cứ gì xác đáng về nguyên nhân cái chết. Cửa phòng được khóa chặt từ bên trong. Bên ngoài cửa sổ còn có thêm một lần cửa gỗ được gá trên những thanh sắt to bản để phòng ngừa kẻ gian. Hơn nữa, đêm nào cũng cài then cẩn thận. Tôi cũng đưa ông ấy đi xem tường vách : tất cả đều vẫn còn vững chãi lắm. Sàn nhà cũng được khám xét kỹ, nhưng vẫn chẳng có dấu hiệu khả nghi nào. ống khói lò sưởi tuy rộng, nhưng không thể chui qua. Như vậy, chắc chắn là khi xảy ra cái tai họa bi kịch ấy, chị tôi chỉ có một mình trong phòng.
- Thế khả năng bị đầu độc?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

vậy đó.
là đã nghe tiếng
dám thề là mình
cũng không dám
nhà cũ cũng
g cầm một que
uyện gì khiến cô
uận thế nào khi

- Các bác sĩ cũng đã khám nghiệm tử thi, nhưng chẳng thu được một kết quả nào.

- Vậy, theo cô, lý do gì đã khiến người chị bất hạnh của cô chết thảm khốc như thế?

- Tôi tin rằng chị ấy chỉ vì quá kinh hoàng và chấn động thần kinh, tuy không thể hình dung nổi điều gì đã khiến chị ấy sợ hãi đến mức đó.

- Hôm đó, đám Gipsy có mặt trong địa phận trang trại không?

- Có, họ hầu như lúc nào cũng ở gần trang trại.

- Này, vậy cô nghĩ gì về dải băng, dải băng lốm đốm, mà chị cô có nhắc tới?

- Có lúc tôi nghĩ đó chỉ là những lời vô nghĩa trong cơn mê sảng của chị tôi; nhưng có lúc tôi cho rằng có lẽ chị tôi muốn nói tới một loại băng đảng gì đấy, chắc là tới đám người Gipsy, cũng có thể là thứ khăn trùm sặc sỡ mà dân Gipsy hay dùng đã khiến chị ấy thốt ra hai chữ "lốm đốm" kỳ dị đó. Holmes lắc đầu như có ý không chút nào thấy thỏa mãn.

- Còn có một cái gì khác nữa kia! - Anh nói - Xin cô kể tiếp đi.

- Hai năm trôi qua kể từ ngày đó, và cuộc sống của tôi càng trở nên lẻ loi, cô độc hơn bao giờ hết. Nhưng tháng trước, một anh bạn thân mà tôi quen biết từ nhiều năm, đã ngỏ lời cầu hôn tôi. Anh ấy tên là Armitage, Perryarmitage, thứ nam của ông Armitage ở vùng Crame Water, gần Reading. Bồ dưỡng tôi không phản đối, và chúng tôi định sang xuân thì tổ chức hôn lễ. Cách đây hai ngày, bác sĩ Roylott gọi thợ tới, cho sửa chữa phần trái nhà ở mạn tây. Họ đập phá vách tường căn phòng ngủ của tôi, nên tôi phải dời sang ở tạm tại căn phòng nơi chị tôi đã qua đời, ngủ trên chính chiếc giường chị ấy từng ngủ.

Đêm qua, tôi nằm mà chẳng ngủ được, nghĩ tới cái chết bi thảm của chị mình. Thế rồi, tôi chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Ai đấy? - Tôi hỏi. Tôi bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Chị tôi. Tôi bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Tôi choàng ngay dậy, bật đèn, thấy chị tôi nằm trên giường, mắt nhắm, miệng hé mở. Tôi hoảng sợ, gọi người hầu, nhưng không ai trả lời. Thấy vậy, tôi gọi ông.

- Ông ấy đã chết chưa?

- Chưa, ông ấy vẫn sống.

- Thưa ông, hết rồi.

- Chưa đâu, cô Roylott ạ. Cô ấy vẫn sống.

- Sao kia? Ông muốn ám chỉ điều gì?

Thay vì câu trả lời, Holmes kêu tôi đi lấy đèn. Tôi cầm đèn, gõ cửa phòng chị tôi, nhưng không có tiếng trả lời. Tôi gõ cửa phòng ông, nhưng cũng không có tiếng trả lời. Tôi gõ cửa phòng chị tôi, nhưng cũng không có tiếng trả lời. Tôi gõ cửa phòng ông, nhưng cũng không có tiếng trả lời. Tôi gõ cửa phòng chị tôi, nhưng cũng không có tiếng trả lời.

- Cô bị ông ta đối xử tàn tệ quá! - Holmes nói.

Cô gái đỏ bừng mặt, kéo vội ống tay áo xuống để che cái cổ tay bị bầm.

- Ông ấy là hạng người cục súc, - Cô nói - sức lực như hộ pháp, và chắc không lường hết được sức mạnh của mình.

Cả ba chúng tôi ngồi im lặng hồi lâu. Holmes thì cầm lên hai tay, nhìn chăm chăm ngọn lửa cháy trong lò.

Mãi sau, anh mới lên tiếng :

- Vụ này thật bí ẩn. Có tới hàng trăm tình tiết tôi đang muốn biết rõ trước lúc quyết định phương hướng hành động. Chúng ta đừng để mất thời giờ. Cô có thể giúp chúng tôi về Stoke Moran ngay hôm nay, để chúng tôi xem kỹ lại

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

mấy căn phòng đó, mà dưỡng cô không hề hay biết, được không?

- Được ạ. Vì ông ấy có nói là hôm nay phải lên Luân Đôn thu xếp một số công việc gì đó hết sức hệ trọng. Chắc ông ta sẽ vắng nhà suốt ngày, nên không ai cản trở các ông đâu.

- Tuyệt. Thế thì cả hai chúng tôi sẽ cùng đến. Còn cô, cô có phải thu xếp việc riêng gì nữa không?

- Tôi có vài việc đang định làm gấp nhân lên đây, nhưng tôi sẽ quay về ngay bằng chuyến tàu 12 giờ, nên tôi vẫn có mặt ở nhà để tiếp đón hai ông.

- Vậy cô nên đợi sẵn chúng tôi sau mười hai giờ trưa. Tôi cũng có vài việc vặt cần thu xếp. Cô có vui lòng ở lại dùng điểm tâm với chúng tôi không?

-Ồ không, tôi phải đi gấp. Hy vọng sẽ gặp lại các ông vào chiều nay

Cô gái buông chiếc mạng đen xuống, rồi rời căn phòng.

- Anh nghĩ sao về vụ này, Watson? - Sherlock Holmes vừa hỏi vừa ngả người vào lưng ghế.

- Tôi cảm thấy đây là một vụ án đầy bí hiểm, có thể chứa đựng một tội ác thâm độc.

- Bí hiểm thật, mà cũng thâm độc thật.

- Cô gái cho biết sàn nhà, tường, vách còn rất chắc; không một ai có thể đột nhập qua cửa ra vào, cửa sổ, và ống khói, thì rõ ràng là người chị chỉ có một mình trong phòng, lúc cái chết bí hiểm kia ập đến.

- Vậy thì tiếng huýt sáo lúc nửa đêm, và những lời kỳ lạ cô ấy thốt ra trước lúc chết phải lý giải thế nào

- Tôi chưa thể nghĩ ra.

- Anh nên ngẫm nghĩ kỹ về t

đám Gipsy mà lão bác sĩ chú

để tin rằng lão ta rất quan t

đi lấy chồng. Hơn nữa, ở đây

là tình tiết cô Helen Stoner r

loại. Âm thanh đó rất có thể

ngoài cửa sổ phát ra, khi nó

theo tôi, có thể giúp ta lý gi

- Nhưng nếu vậy thì đám Gi

- Tôi chưa thể hình dung.

- Tôi thấy có quá nhiều điều

- Tôi cũng nghĩ vậy. Chính v

tới Stoke Moran. Tôi muốn b

không, hay ít ra cũng hiểu rõ được sự thể hơn.Ồ, lại sắp có chuyện quý quái

gì nữa đây?

Cửa phòng bật mở, và một người đàn ông cao lớn vạm vỡ xuất hiện. Ông ta cao đến nỗi mũi gần chạm vào thanh ngang trên cùng của khung cửa, và to ngang tới mức choán gần hết cả bề rộng cửa ra vào. Mặt ông ta to bè, nhăn nheo, sạm nắng và hằn sâu những dấu tích của đủ mọi thứ dục vọng quý quái. Ông ta đảo mắt lia lịa nhìn hai chúng tôi, và cặp mắt trũng sâu cùng cái mũi khoằm của ông ta khiến ông ta trông như một con ác quỷ già hung dữ.

- Trong hai anh, ai là Holmes, hả? - Lão hỏi

- Tôi đây, thưa ngài - Bạn tôi bình thản đáp.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

và dải băng của
Ta cũng có lý do
của người vợ cũ
áng và sau cùng,
nặng bằng kim
n cửa chắn bên
hững tình tiết đó,

đưa ra.
phải tới tận nơi,
có vững hay

- Ta là bác sĩ Grimesby Roylott ở Stoke Moran.
- Rất hân hạnh - Holmes nói - Mời bác sĩ ngồi.
- Ta chẳng thèm ngồi với anh làm gì. Con gái vợ ta vừa ở đây ra. Ta đã lần được dấu vết nó. Nó đã hót gì với các anh, hả?
- Trời lạnh thế này quả là trái mùa - Holmes nói.
- Nó đã hót với anh những gì?- Lão rít lên, giọng tức giận.
- Nhưng tôi nghe nói hoa văn sẽ được mùa - Bạn tôi nói tiếp.
- À, anh định đánh trống lảng chứ gì? - Ông khách vừa nói vừa bước lên trước một bước. - Anh thì ta chẳng lạ. Ta nghe danh anh lâu rồi. Anh là Holmes, một gã rất hay can thiệp vào công việc người khác.

Holmes tủm tỉm cười đắc ý.

- Trò chuyện với ông thật thú vị - Anh nói. - Bao giờ ra khỏi đây, ông làm ơn khép cửa hộ, vì phòng này hay có giò lùa.

- Ta chỉ ra khỏi đây chừng nào ta nói hết những điều cần nói với anh. Đừng có liều can thiệp vào công việc của ta. Ta biết con Stoner đã mò tới đây - ta đã lần theo dấu vết của nó! Ta là một người nguy hiểm! Nhìn đây.

Lão bước nhanh về phía lò sưởi, cầm thanh sắt cời than, bẻ cong nó lại bằng đôi tay hộ pháp sạm nắng.

- Liệu hồn, chớ có để bị sa vào tay ta.

Lão gầm lên, vút thanh cời than vào lò, rồi bỏ đi.

- Quả là một con người dễ mẫn - Holmes vừa nói vừa cười lớn. - Giá lão còn ở lại, tôi có thể cho lão thấy tay tôi cũng chẳng yếu hơn tay lão lắm đâu.

Nói chưa dứt lời, anh ta cầm thanh sắt cời than lên, rồi lên gân uốn thẳng nó lại như cũ.

- Anh Watson, bây giờ tôi sẽ
vọng sẽ thu thập được một í
* * * * *

Khoảng một giờ trưa, Sherlo
màu xanh, chi chít những gh

- Tôi đã được tận mắt thấy b
số lợi tức khoảng bảy trăm r
năm mươi bảng lợi tức khi n
lấy chồng, thì lão bác sĩ chỉ
thậm chí chỉ một cô về nhà
việc của tôi sáng nay vậy là
hệ trọng để tìm mọi cách ng

nếu anh đã sẵn sàng rồi thì chúng ta sẽ gọi một chiếc xe để ra ga Waterloo.

Tôi sẽ rất biết ơn, nếu anh vui lòng nhét vào túi khẩu súng ngắn của anh.

Súng với bàn chải đánh răng nữa, tôi nghĩ chúng ta chỉ cần hai thứ đó.

Đến Waterloo, chúng tôi đáp ngay tàu lên Leatherhead, rồi thuê một cỗ xe ngựa tại một quán trọ gần ga. Chúng tôi lên xe ngựa, băng qua khoảng bốn năm dặm trên những con đường làng ngoại mục của vùng Surry. Hôm đó thời tiết tuyệt đẹp, ánh nắng chan hòa, bầu trời hơi vẫn mây, không khí sực nức mùi đất ẩm. Tôi cảm thấy có một sự tương phản kỳ lạ giữa những dấu hiệu ngọt ngào hứa hẹn một mùa xuân đẹp với công việc khủng khiếp mà chúng tôi đang theo đuổi. Bạn tôi ngồi đằng trước, đảm mình trong những

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

đi một lúc, hy
trong vụ này.

tay một tờ giấy
con số.

- Anh nói - Tổng
yền đòi hai trăm
u cả hai cô đều
ng đáng là bao;
ệt đáng kể. Công
ta có đủ lý do rất
ái. Và bây giờ,

trầm tư, hai ta khoan trước ngực, mũ kéo sụp xuống tận mắt, cầm tỉ sát ngực. Nhưng bỗng anh vỗ vai tôi, chỉ tay về phía những cánh đồng.

- Nhìn kia! - Anh nói.

Một khu vườn sum sê cây cối trải dài trên một sườn đồi thoải thoải. Giữa đám cây lá nhô lên cái mái cao của một tòa nhà cũ tàn tạ.

- Stoke Moran thì phải? - Anh hỏi.

- Vâng, thưa ngài, đó là dinh cơ của bác sĩ Grimesby Roylott - Người xà ích đáp - Ngài sẽ đỡ mất thời giờ hơn, nếu đi theo lối đường tắt bằng qua đồng.

Chỗ có một tiểu thư đang đi kia kia.

- Theo tôi đó chắc là cô Stoner - Holmes phỏng đoán vậy.

Chúng tôi xuống xe, trả tiền, và chiếc xe ngựa lại lóc cóc quay về Leatherhead.

- Chào cô Stoner - Holmes nói.

Thân chủ chúng tôi chạy vội lại đón chúng tôi, vẻ mặt mừng rỡ.

- Tôi rất mong hai ông - Cô reo lên, ân cần xiết tay chúng tôi. - Bác sĩ Roylott đã lên Luân Đôn và khó có thể quay về trước tối nay.

- Chúng tôi đã có hân hạnh được gặp bác sĩ rồi. - Holmes nói, và anh vẫn tắt thuật lại những gì đã diễn ra. Cô Stoner tái mặt khi biết chuyện đó.

- Trời ơi! - Cô kêu lên. - Vậy là lão đã theo sát gót tôi.

- Chắc thế.

- Lão quý quyết tới mức tôi không thể biết lúc nào mình được an toàn. Lão có nói khi nào lão quay về không?

- Chắc lão phải cẩn trọng, vì có thể lão hiểu rằng mình đã gặp trên đường đi một người còn tinh khôn hơn, khóa chặt cửa để tránh lão. Nếu lão định làm gì, ở với bà dì cô. Còn bây giờ, chúng ta phải tìm in cô đưa ngay

chúng tôi đến mấy căn phòng

Tòa nhà được xây bằng đá x

khung cửa sổ ở một bên chái

Ngói trên mái sứt lở nhiều ch

chúng tôi. Phần giữa nhà kh

bên phải. Những tấm rèm tr

cái lò sưởi cho thấy cả gia đ

bãi cỏ, chăm chú ngắm nhìn

- Tôi đoán cửa sổ này là cửa

là phòng của chị cô, còn cái

Roylott, đúng không, thưa cô?

- Vâng, đúng rồi. Nhưng tôi hiện phải ngủ tại căn giữa.

- Chỉ tạm thời trong lúc sửa chữa thôi, nếu tôi không lầm. à luôn tiện cũng xin hỏi : hình như chẳng việc gì phải sửa chữa gấp như vậy thì phải. Vì tôi thấy bức tường ở đầu nhà còn chắc lắm mà.

- Đúng vậy. Tôi tin chắc đó chỉ là cái cớ để bắt tôi phải chuyển phòng thôi.

- À! Có thể đúng thế thật. Nay, mặt trong cái chái hẹp này có một dãy hành lang mà cả ba phòng ngủ đều ăn thông ra, phải không? Bên phía đó chắc cũng phải có cửa sổ chứ?

- Vâng, nhưng nhỏ lắm. Nhỏ đến nỗi không một ai có thể chui qua được.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

lúa chặt cửa để

ow, ở với bà dì cô.

in cô đưa ngay

xây cong. Mấy

ững thành gỗ.

bày trước mắt

ơn cả vẫn là khối

oi bay lên từ mấy

hes đi đi lại trên

g; cái chính giữa

ng của bác sĩ

- Vậy là từ mặt đó, không một ai có thể lọt vào phòng hai chị em cô, nếu đêm nào các cô cũng khóa chặt cửa. Bây giờ, cô làm ơn vào phòng cô và đóng chặt mấy cánh cửa chặn lại nhé.

Cô Stoner làm theo lời Holmes, và anh cố tìm mọi cách thử mở cánh cửa chặn, nhưng vô hiệu.

- Hừm! - Anh nói - Giả thuyết đầu của tôi như vậy là đã bị loại bỏ. Không một ai có thể chui qua ngả này, nếu cửa chặn đã bị cài chặt. Được rồi, bây giờ thì ta thử vào phía trong, xem có phát hiện được gì mới không.

Một cánh cửa nhỏ bên hông dẫn vào hành lang mà cửa của ba phòng ngủ đều ăn thông ra. Chúng tôi vào căn phòng thứ nhì, hiện là phòng ngủ của cô Stoner và cũng là nơi chị cô đã gặp tai họa. Đó là một căn phòng nhỏ, đủ tiện nghi, trần thấp và có một lò sưởi lớn. Một cái tủ gỗ nâu đựng quần áo, có ngăn kéo, kê ở một góc phòng; còn góc kia là một cái giường trắng hẹp và một cái bàn con đặt bên trái cửa sổ. Hết thảy những thứ vừa kể cùng hai chiếc ghế dựa là toàn bộ đồ đạc trong phòng, nếu không kể tới tấm thảm trải giữa sàn. Holmes đặt vào góc phòng một chiếc ghế, ngồi xuống im lặng nhìn quanh toàn bộ căn phòng, không bỏ sót một chi tiết nào.

- Sợi dây kéo chuông này ăn thông vào đâu? - Mãi sau, anh mới lên tiếng, tay chỉ vào một sợi dây giạt chuông cỡ lớn buông thõng xuống sát đầu giường.

- Nối với phòng người quản gia.

- Trông có vẻ mới hơn mọi thứ vật dụng trong phòng.

- Vâng. Vì mới được lắp cách đây vài năm.

- Chắc chị cô đòi mắc?

- Không tôi chẳng bao giờ th

làm lấy mọi việc, vì nhà khô

- Xin lỗi cô mấy phút nhé, t

Anh bò tới bò lui, xem xét cả

Cuối cùng, anh đến cạnh gi

nhìn bức tường từ trên xuống

dây chuông giạt mạnh một c

- Sao không nghe chuông re

dây thép kéo chuông. Lại thậ

cái móc sắt nằm ngay phía t

- Thật vô lý quá! Vậy mà lâu

- Rất kỳ lạ! - Holmes vừa l

vài điểm rất kỳ quặc. Chẳng

cửa thông hơi sang phòng bên cạnh; lẽ ra hẳn có thể trở ra ngoài; cũng chỉ

mắt chừng ấy công thôi.

- Cái này cũng mới làm gần đây - Cô tiểu thư nói

- Chắc làm cùng lúc với sợi dây kéo chuông - Holmes nhận xét.

- Vâng đạo đó có một số thay đổi nhỏ trong nhà.

- Cô Stoner, cô vui lòng cho chúng tôi sang phòng ông bác sĩ xem qua một

chút.

Phòng bác sĩ Roylott rộng hơn phòng hai cô con riêng của bà vợ trước, nhưng

đồ đạc bài trí rất đơn sơ. Chỉ có một cái giường, một giá sách nhỏ bằng gỗ,

một cái ghế bành kê cạnh giường, một giá sách nhỏ bằng gỗ, một cái ghế

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

g tôi toàn tự tay

hòng một chút.

tấm ván lát sàn.

ic, rồi lại đưa mắt

, anh cầm lấy

g được nối vào sợi

chỉ buộc vào một

phòng này có một

ồi lắm mới trở

bàn kê cạnh giường, một cái ghế xếp đặt sát tường, một cái bàn tròn và một tủ sắt lớn. Holmes thong thả đi quanh phòng, xem hết sức kỹ lưỡng từng món đồ đạc.

- Tủ này đựng gì? - Holmes vừa hỏi gõ vào chiếc tủ sắt.

- Giấy tờ làm ăn của bố dượng tôi.

- Ô, thế ra cô đã có dịp nhìn vào bên trong?

- Chỉ một lần duy nhất, cách đây vài năm. Tôi nhớ là trong tủ đầy ắp giấy tờ.

- Ông ta có nuôi gì trong đó không? Như mèo chẳng hạn.

- Không, ông hỏi gì lạ thế!

- Thề thì cô nhìn đây! - Anh cầm lên một cái đĩa lót tách nhỏ, đựng sữa, đặt trên nóc tủ.

- Không, chúng tôi không nuôi mèo. Nhưng có một con báo bồm và một con khi đầu chó.

- À, vâng. Dĩ nhiên! Báo bồm chẳng qua chỉ là một con mèo lớn xác thôi.

Nhưng tôi nghĩ rằng đĩa sữa nhỏ này e khó lòng chu cấp đủ cho con vật đó.

Còn một điểm nữa tôi muốn làm sáng tỏ

Anh lấy kính lúp ra soi lên mặt chiếc ghế gỗ, xem xét mặt ghế hết sức kỹ lưỡng.

- Cảm ơn cô. Thế là rõ rồi. - Anh vừa nói vừa đứng dậy, cất chiếc kính lúp vào túi. - Chà! Món này lý thú đây!

Vật khiến anh chú ý là chiếc roi nhỏ, treo trên góc giường. Tuy nhiên, chiếc roi ấy bị uốn cong ở đầu mút, rồi thắt lại thành một vòng tròn.

- Watson, anh nghĩ gì về món này?

- Đó chỉ là một cái roi cũng bị uốn cong lại thắt vòng ở đầu mút.

- Chẳng bình thường lắm đâu rồi đấy, cô Stoner ạ. Điều hé lộ làm đúng những điều tôi khu chần chừ một phút nào nữa.

- Tôi xin phớt lờ hết cho ông.

- Trước hết, đêm nay cả hai chúng ta ở Stoner đều kinh ngạc trở mặt.

- Vâng, phải như thế mới đủ để trở trụ của vùng này?

- Vâng, đó là quán trọ Crowl.

- Rất tốt. Từ đó nhìn sang có

- Thấy được chứ.

- Khi nào bố dượng cô về, cô không được ra khỏi phòng, lấy cớ là cô bị nhức đầu. Bao giờ nghe thấy lão sửa soạn đi ngủ, thì cô hãy mở ngay cửa sổ, đặt lên bậu một ngọn đèn để báo hiệu cho chúng tôi. Xong xuôi, cô mang hết những gì mình cần sang bên phòng cũ của cô. Tôi tin chắc rằng, tuy đang sửa chữa, cô vẫn có thể nghỉ tạm một đêm bên đó.

- Vâng, chuyện đó chẳng có gì khó.

- Phần còn lại cô cứ để mặc chúng tôi lo liệu.

- Nhưng các ông sẽ làm gì

- Chúng tôi sẽ ngồi bên căn phòng mới của cô để tìm cho ra nguyên nhân của

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ông hiểu tại sao

tôi xem xét xong nhất nhất phải ta không được đấy.

cô.Cả tôi lẫn cô

g kia là cái quán

g cô không?

những tiếng động đã quấy rầy cô.

- Ông Holmes, tôi tin rằng ông đã đi đến được một kết luận - cô Stoner vừa nói vừa đặt tay lên ống tay áo của bạn tôi.
  - Có lẽ cô đúng.
  - Vậy xin ông cho tôi biết tại sao chị tôi chết.
  - Trước lúc cho cô biết, tôi muốn có những bằng chứng hiển nhiên hơn.
  - Ít nhất ông cũng có thể cho tôi biết là tôi đoán định như vậy có đúng không : chị tôi chết vì nỗi hoảng sợ quá đột ngột?
  - Ồ không, tôi không cho là vậy. Tôi nghĩ là có một nguyên nhân cụ thể hơn nhiều. Còn bây giờ, chúng ta phải tạm biệt nhau, vì nếu bác sĩ Roylott quay về mà bắt gặp chúng tôi ở đây, thì chuyển đi này coi như uống công. Tạm biệt cô, cô hãy can đảm lên nhé! Nếu cô làm đúng những gì tôi dặn, cô có thể tin rằng chúng tôi sẽ sớm loại bỏ những hiểm họa đang rình rập cô.
- * * * * *

Sherlok Holmes và tôi thuê một phòng ngủ và một phòng khách tại quán trọ Crown Inn. Cả hai đều nằm ở tầng trên cùng, nên chúng tôi có thể nhìn rõ dãy nhà đang được sử dụng trong trang trại Stoke Moran. Vào lúc nhá nhem tối, chúng tôi thấy chiếc xe ngựa chở bác sĩ Grimesby Roylott chạy ngang qua cửa sổ phòng trọ. Vóc người lão trông càng cao lớn bên cạnh cậu xà ích bé nhỏ. Đến

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

Đến một lúc mới mở g, và chúng tôi của bác sĩ Roylott dữ khua hai năm cỗ xe chạy qua úng tôi đã thấy h đèn mới thấp nhà lão. ra dám chắc đêm hay không - ng ngồi bên nhau

trong bóng tối - Tình hình ch

- Tôi có thể giúp ích cho anh
- Có anh đi cùng là rất quý.
- Vậy thì tôi nhất định sẽ đi cùng anh.
- Cám ơn, anh tốt quá.
- Anh có nói đến nguy hiểm. Chắc chắn là anh đã phát hiện được nhiều điều trong những căn phòng đó hơn tôi.
- Không, tôi nghĩ rằng tôi chỉ rút ra được nhiều kết luận hơn anh thôi. Tôi cho rằng anh cũng đã trông thấy những gì tôi trông thấy.
- Tôi chẳng phát hiện được gì đáng chú ý, ngoại trừ sợi dây giạt chuông. Tôi không hình dung nổi sợi dây đó được dùng làm gì.
- Anh cũng nhìn thấy cả cái lỗ thông gió chứ?

- Có. Nhưng tôi nghĩ rằng chẳng có gì kỳ lạ là có một lỗ hỏ nhỏ giữa hai phòng. Nó nhỏ tới mức một con chuột nhắt cũng khó chui quá.
  - Tôi biết trước thế nào chúng ta cũng phát hiện được cái lỗ thông gió đó ngay từ khi chưa đến Stoke Moran.
  - Thế thì hơi quá đây, anh Holmes thân mến ạ.
  - Ô, đúng thế. Anh không nhớ là cô Stoner cho biết chị cô ấy có lần ngửi thấy mùi khói xì gà của lão bác sĩ Roylott hay sao? Điều đó cho thấy ngay rằng giữa hai căn phòng tất phải có một lỗ thông sang nhau. Có điều cái lỗ thông đó phải rất nhỏ, nếu không thì viên dự thẩm đã nhận thấy. Tôi rút ra kết luận: đó chỉ là một cái lỗ thông gió.
  - Nhưng cái lỗ đó thì phòng có hại gì?
  - Ô, ít ra cũng có sự trùng khớp đáng lưu ý giữa các sự việc: người ta trổ một cái lỗ cửa thông gió ngay phía trên đầu giường, người ta treo một sợi dây giặt chuông lên, thế là cô gái ngủ trên cái giường kia chết. Anh không thấy sự trùng khớp đó là kỳ lạ?
  - Tôi vẫn chưa thấy những cái đó có gì dính dáng với nhau.
  - Thế anh không thấy có gì kỳ lạ nơi chiếc giường ngủ kia sao?
  - Không.
  - Chân giường được gắn chặt vào sàn nhà. Đã bao giờ anh thấy một kiểu kê giường như thế chưa?
  - Có lẽ chưa bao giờ.
  - Cô gái không thể di chuyển được cái giường. Nó luôn được đặt cố định bên dưới lỗ thông gió và sợi dây thừng. Chúng ta có thể gọi đó chỉ là sợi thừng, vì người ta treo nó lên không p
  - Anh Holmes - Tôi reo lên - muốn nói. Vậy là chúng ta đã khám phá ra một điều khủng khiếp.
  - Phải, cũng khá khủng khiếp khi kể về cái chết của cô gái. Nhưng đêm nay có lẽ tôi sẽ không thể ngủ được. Tôi thường thức những tẩu thuốc và tiếng đồng hồ, khoảng chín giờ tối, ánh đèn vàng nhạt dần dần chìm vào bóng tối. Hai tiếng đồng hồ sau, một ánh đèn đơn độc đã lóe lên.
  - Đó là ám hiệu của chúng ta ra từ cánh cửa sổ ở giữa.
- Lát sau, chúng tôi đã xuống đường. Trời tối, gió lạnh quạt vào mặt. Ánh đèn vàng ệch đăng trước soi đường cho chúng tôi trong đêm tối. Chúng tôi lách qua giữa những gốc cây, đến chỗ bãi cỏ, rồi băng qua nó. Khi chúng tôi sắp trèo qua cửa sổ, thì từ trong những bụi rậm gần đó bỗng lao tới một quái vật tựa như một đứa bé dị dạng. Nó gieo mình xuống đất, trụ lại trên bốn cẳng chân co quắp, rồi lao qua bãi cỏ, mất hút vào bóng đêm.
- Trời ơi! - Tôi rí tai Holmes - Anh có trông thấy gì không?
- Trong khoảng một phút đồng hồ Holmes cũng hoảng sợ như tôi. Rồi anh cười khẽ và thì thầm vào tai tôi :
- Một cơ ngơi thật khả ái. Con khi đầu chó đó.

mở những gì anh
ứng một tội ác
giảm đủ mùi khủng
y bình tâm
ui hơn trong vài
ng trại bỗng
a, rồi thỉnh linh
- ánh đèn phát

Tôi đã quên khuấy mất lũ "gia súc" kỳ quặc của lão bác sĩ hiểm độc. Thú thực, tôi cảm thấy nhẹ cả người, khi noi gương Holmes, cởi giày và trèo qua cửa sổ vào phòng. Bạn tôi khẽ đóng cánh cửa chặn lại, đặt ngọn đèn lên bàn, rồi đảo mắt nhìn quanh phòng. Mọi thứ vẫn y nguyên như hồi chiều. Rồi anh rón rén tiến lại gần tôi, rí tai tôi, giọng khẽ đến mức khó lòng nghe rõ được từng lời :

- Chỉ một tiếng động nhỏ nhất cũng có thể khiến những dự tính của chúng ta tiêu ma.

Tôi gật đầu để cho Holmes biết là tôi đã nghe thấy.

- Chúng ta phải tắt đèn ngay. Lão có thể phát hiện được ánh sáng qua lỗ cửa thông gió trên kia.

Tôi lại gật.

- Nhớ đừng ngủ gật nhé. Mạng sống của anh đang tùy thuộc vào đó. Chuẩn bị khẩu súng để khi cần, ta có thể ra tay. Tôi sẽ ngồi ở mép giường; còn anh, hãy ngồi tạm xuống chiếc ghế kia.

Tôi lấy khẩu súng ngắn ra, đặt lên góc bàn.

Holmes có mang theo một cây gậy dài, mảnh. Anh đặt nó lên mặt giường, sát bên tầm tay. Cạnh đó, anh đặt một bao diêm và một cây nến; xong xuôi, anh tắt đèn, và chúng tôi ngồi im trong bóng tối.

Chắc chẳng bao giờ tôi quên được cái đêm mất ngủ khủng khiếp đó! Tôi không thể nghe được một âm thanh nào, thậm chí cả tiếng thở. Tôi biết bạn tôi đang ngồi cách mình mấy bước, mắt mở trừng trừng và cũng đang trong trạng thái thần kinh căng thẳng như tôi. Cánh cửa chặn ngăn hết mọi thứ ánh sáng, chúng tôi ngồi trong bóng tối, chỉ có tiếng chim ăn đêm; và có một tiếng kêu: hẳn là con báo bồm đã điếm giờ: cứ mười lăm phút một lần, cứ mười lăm phút đó suốt một giờ, hai giờ, rồi ba giờ..., và rồi xảy ra.

Bỗng một ánh lửa lóe lên từ dưới gầm bàn. Sau đó mùi dầu cháy và mùi thuốc súng đã châm đèn. Tôi nghe một tiếng lạng, tuy mùi khét mỗi lúc một nồng. Rồi thành linh tôi nghe thấy luồng hơi nước thoát ra từ một lỗ thủng. Tôi nghe thấy âm thanh đó, thì Holmes đứng bật dậy, đánh diêm và giận dữ vục cây gậy tới tấp vào sợi dây giạt chuông.

- Anh có thấy nó không, Watson? - Anh rít lên - Anh có thấy nó không? Nhưng tôi chẳng thấy gì cả. Vào lúc Holmes đánh diêm, tôi nghe thấy có tiếng huýt sáo khẽ, nhưng rõ. Tuy vậy, ánh lửa ở đầu que diêm đột ngột lóe sáng đập vào cặp mắt mệt mỏi của tôi, khiến tôi không thể nói đích xác bạn tôi đang đập tới tấp vào cái gì. Tuy vậy, tôi có thể thấy rõ mặt anh tái nhợt như một xác chết và đẩy kính hải. Anh ngừng tay, ngược nhìn chăm chăm vào lỗ cửa thông gió, rồi giữa cảnh im ắng của đêm khuya bỗng vang lên một tiếng rú kinh hoàng mà tôi chưa từng nghe thấy bao giờ. Tiếng rú mỗi lúc một to

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

chốt lại vọng vào tựa tiếng mèo huông nhà thờ Ôi, những khoảng mười hai giờ, một đêm dài như thế

tôi biến mất ngay. Tôi ở phòng bên ngoài lại chìm vào im lặng tai nghe tựa như tiếng

tôi nghe thấy âm

hơn, một tiếng rú khàn khàn, chứa đầy đau đớn, sợ hãi và phẫn nộ. Tôi đứng nhìn trừng trừng vào Holmes, còn anh thì nhìn tôi, cho tới lúc những tiếng vọng cuối cùng của tiếng rú kia chìm vào cảnh im ắng của đêm khuya như ban nãy.

- Thế nghĩa là thế nào? - Tôi thờ dốc.

- Thế nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc, - Holmes đáp - và xét cho cùng, kết thúc như thế là hay hơn cả. Anh cầm súng lên, chúng ta sẽ vào phòng bác sĩ Roylott.

Vẻ mặt trang nghiêm, anh châm đèn lên và bước ra hành lang. Tôi đi ngang anh sáng phòng bên. Anh gõ cửa hai lần, nhưng bên trong không có tiếng đáp. Anh vịn quả đấm, rồi đi vào phòng. Tôi vào theo, súng lăm lăm trong tay.

Một cảnh tượng kỳ lạ đập vào mắt chúng tôi. Trên bàn đặt một ngọn đèn, hắt ánh sáng chói gắt lên chiếc tủ sắt với cánh cửa đang hé mở. Ngồi trên chiếc ghế gỗ kê cạnh đó là bác sĩ Grimesby Roylott mình choàng chiếc áo chùng màu xám; và vắt ngang trên đùi lão là chiếc roi mà chúng tôi đã để ý tới hồi chiều. Cằm lão ta hếch lên, còn đôi mắt thì nhìn trừng trừng vào một góc trần nhà: một cái nhìn bất động trông rất khủng khiếp. Quanh đầu lão quấn một dải băng màu vàng kỳ dị, điểm những đốm màu nâu sẫm. Khi chúng tôi bước vào, lão vẫn ngồi im lặng và bất động.

- Dải băng! Dải băng lốm đốm! - Holmes khẽ thốt lên.

Tôi bước tới một bước. Ngay trong khoảnh khắc đó, dải băng bắt đầu chuyển động. Từ đám tóc của bác sĩ Roylott ngóc lên một cái đầu có cạnh và cái cổ

ngẳng của một con rắn gớm
- Đó là giống rắn độc đằm lầ
Ấn Độ. Lão ta chết mười giấ
độc kia vào tủ sắt đã, rồi đư
cảnh sát địa phương.

Anh vừa nói, vừa rút vôi cây
rắn, thắt lại, rồi nhốt rắn và
Đó là sự kiện đích thực về cá
Moran. Trên đường về vào s
việc còn lại mà tôi chưa biết

- Ban đầu, tôi đã kết luận h
Watson thân mến, sẽ nguy h
thông tin. Không còn nghi n

dải băng để diễn tả những gì cô trông thấy nhờ ánh sáng của que diêm và cả sự có mặt của đám Gipsy trong trang trại - hai thứ đó đã gợi ra trong đầu tôi một ý nghĩ hoàn toàn sai lầm. Nhưng tôi đã gạt bỏ ngay giả thuyết đó khi hiểu rõ rằng không thể có một hiểm họa nào đe dọa cô ấy từ phía cửa sổ và cửa ra vào. Ý nghĩ của tôi nhanh chóng đổ dồn vào cái lỗ thông gió và sợi dây giạt chuông thong xuống đầu giường, như tôi đã có lưu ý với anh. Tôi còn phát hiện thêm được rằng sợi dây nọ chỉ là đồ giả và chiếc giường ngủ bị gắn chặt vào gỗ lát sàn. những chi tiết đó khiến tôi nghĩ ngay; sợi dây kia chỉ là một thức cầu nối, giúp cho một vật đi từ lỗ thông gió xuống giường ngủ. Tôi đoán đó phải là một con rắn, vì biết lão bác sĩ có nhận một số giống vật từ Ấn Độ

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ất cứ giống nào ở
ốt ngay con rắn
; xong đi báo

ng đầu roi vào cổ

ott ở Stoke
cho tôi rõ những

cho thấy,
hà chưa có đủ
ghịệp nọ đã dùng

gửi sang. Tôi cảm thấy hình như mình đã lần ra đầu mối. Rồi tôi nghĩ tới tiếng huýt sáo. Dĩ nhiên lão phải gọi con rắn kia về trước khi trời sáng, để khỏi bị nạn nhân phát hiện. Lão đã luyện cho nó chắc là bằng đĩa sữa mà chúng ta đã thấy, khi nghe tiếng huýt sáo mà lão gọi. Lão chỉ cho nó leo qua lỗ thông gió vào thời điểm thích hợp, và biết rằng nó sẽ theo sợi dây mà bò xuống đầu giường. Con rắn có thể cắn người ngủ trên giường, mà cũng có thể không. Đêm đêm, cô gái có thể thoát chết trong vòng một tuần nhưng sớm muộn gì rồi cũng bị nó cắn.

Tôi đã đi đến những kết luận đó trước khi đặt chân vào phòng lão. Khi quan sát mặt ghế, tôi thấy lão hay đứng lên đó. Lão nhất thiết phải làm vậy, vì không thể nào với tay tới lỗ cửa thông gió sát trên trần nhà. Cái tủ sắt, đĩa sữa và ngọn roi đã đủ để xua tan những ngờ vực còn lảng vảng trong trí tôi. Tiếng động mạnh do một vật bằng kim loại phát ra, mà cô Stoner nghe được, rõ ràng do ông bố dượng gây ra: lão cần đóng mạnh cánh cửa sắt để nhốt con vật nuôi đáng sợ đó. Sau khi đã đi đến những kết luận đó, tôi liền tiến hành việc chứng minh, nhưng anh đã thấy đó. Khi nghe được những tiếng động rất khẽ mà tôi nghĩ chính anh cũng nghe rõ, tôi lập tức thắp đèn lên và tấn công con vật”.

- Kết quả là anh đã đuổi nó bò trở lại lỗ thông gió.
- Và cũng chính bằng cách đó, tôi đã xua nó về lại với ông chủ đang ngồi ở phòng bên. Bị đánh tới tấp, con rắn trúng gậy mấy lần, nó nổi giận và tấn vào kẻ đầu tiên mà nó chạm trán trên đường về. Và chính vì vậy, không còn ngờ vực gì nữa, tôi gián tiếp chịu trách nhiệm về cái chết của bác sĩ Grimesby Roylott. Nhưng chắc là việc

tôi làm đâu.

II

Một hôm, tôi bước vào phòng sửa trò chuyện với một hào, mái tóc màu hung đỏ r định quay ra, thì Sherlock H Watson thân mến, anh đến t

- Tôi sợ anh đang bận.
- Đúng, rất bận là đằng khác.
- Vậy để tôi sang phòng bên đợi anh.
- Không sao đâu. Thưa ông Wilson, bác sĩ Watson đây là một cộng sự và là một trợ thủ của tôi trong nhiều vụ án thành công nhất. Tôi tin chắc trong vụ này ấy cũng sẽ rất hữu ích.
Người đàn ông to béo hơi nhồm dầy, gật đầu chào, liếc cặp mắt nhỏ nhìn tôi, vẻ dò xét.
- Watson thân mến - Sherlock Holmes nói - Tôi biết anh từng chia sẻ cùng tôi lòng say mê tất cả những gì bí ẩn, và trái với lẽ thường. Đây, ông Jabez

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

olmes đang say , sắc mặt hồng ng đột và đang ửa lại.

Wilson có chuyện kỳ lạ nhất mà tôi từng nghe thấy trong mấy tháng nay. Ông Wilson, theo tôi, ông nên vui lòng kể lại từ đầu. Tôi yêu cầu như vậy không phải chỉ vì bác sĩ Watson, bạn tôi, chưa được nghe phần đầu, mà còn vì câu chuyện kỳ lạ này khiến tôi háo hức muốn nghe kỹ lại mọi tình tiết. Thông thường, chỉ cần nghe qua vài tình tiết là tôi đã liên tưởng đến hàng ngàn vụ tương tự mà mình còn nhớ. Nhưng với vụ này, tôi phải buộc lòng thừa nhận rằng nhiều điểm quả là có một không hai.

Ông khách hàng lôi từ túi trong chiếc áo choàng đang mặc ra một tờ báo ố bẩn, nhàu nát. Cúi người xuống, ông đưa mắt nhìn vào mục quảng cáo đăng trên tờ báo trải trên đùi. "Đây rồi", ông vừa nói vừa giơ ngón tay mập tròn, hồng hào, chỉ vào đoạn dưới nằm giữa cột quảng cáo.

- Toàn bộ câu chuyện mở đầu từ chính cái mẫu này đây. Xin ông tự đọc lấy thì hơn.

Tôi đón lấy tờ báo, rồi nhắm đọc :

"Hội những người tóc hung.

Thế theo ý nguyện mà ông Ezekiah Hopkins ở Lebanon, Pennsylvania, U.S.S di chúc lại thì giờ đây, Hội cần tuyển một hội viên làm một công việc nhàn nhã với mức lương 4 bảng/tuần, trích từ các khoản tài sản của ông. Mọi người có mái tóc hung đỏ và có thể lực, trí lực tốt, trên 21 tuổi, đều có thể dự tuyển. Đơn từ xin gửi về cho ông Duncan Ross, vào sáng thứ Hai, lúc 11 giờ, tại văn phòng Hội, số 7 Pope's Court, đường Fleet Street, Luân Đôn".

- Chuyện quái quỷ gì thế này? - Tôi kêu lên sau khi đọc đi đọc lại hai lần mẫu quảng cáo kỳ quặc đó .

Sherlock Holmes mỉm cười :

- Chuyện khá kỳ quặc, đúng kể về chính ông, gia cảnh ông cho ông.

- À, thì cũng như tôi vừa kể nói. Tôi có một cửa hiệu cần việc làm ăn của tôi chẳng bề sống. Trước tôi có thể thuê người thuê có một và cũng khó trả lòng hưởng phần nửa mức lương với công việc ở đây.

- Thế anh chàng sốt sắng ấy

- Tên hắn là Vincent Spauldi

đoán. Hắn là một nhân viên nhanh nhẹn, ông Sherlock Holmes ạ, và tôi thừa biết hắn dễ dàng kiếm được một công việc khá hơn thế này nhiều, lương bổng cao gấp đôi so với đồng lương mà tôi trả hiện nay. Nhưng rất cục, hắn vẫn nhận, và nếu hắn thấy bằng lòng, thì việc gì tôi lại gợi ý cho hắn rằng hắn đã chịu thiệt kia chứ?

- Đúng, chẳng ích gì thật. Xem ra ông quả tốt số khi kiếm được một tay phụ việc như hắn. Chắc hắn cũng đang chú ý chính mẫu quảng cáo này.

- Ồ, hắn cũng có nhược điểm đấy - Ông Wilson nói. - Tôi chưa từng gặp một ai mê ảnh như gã này. Hễ cao hứng là bấm máy lia lịa, rồi nhanh như một con thỏ chui tọt xuống hầm rượu in in trắng trắng những pô ảnh vừa chụp

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

g Wilson, xin ông áo này gây nên

es - Jabez Wilson n khu City. Công ãi chỉ tạm đủ ờ thì chỉ còn dám phi người ấy vui ó dịp làm quen

i.

i tác hắn thật khó

xong. Đó là nhược điểm chính của hăn; còn nhìn chung thì hăn rất được việc. Tôi thấy chẳng có gì đáng phàn nàn.

- Tôi đoán: chắc hiện giờ hăn vẫn còn làm cho ông?

- Vâng, thưa ông. Hăn với một cô bé mười bốn tuổi chỉ lo việc bếp núc và dọn dẹp. Ngoài ra nhà tôi chẳng còn ai, vì tôi không vợ không con. Ba chúng tôi sống rất bình lặng, thưa ông, cho tới lúc...

"Mọi chuyện bắt đầu bị đảo lộn kể từ ngày tôi đọc được mẫu quảng cáo này. Một hôm, chuyện đó xảy ra cách đây hơn tám tuần, Spaulding bước vào cửa hiệu với tờ báo này trên tay, và nói "Ước gì tôi cũng được trời phú cho một mái tóc hung đỏ, ông Wilson ạ".

- Sao vậy? - Tôi hỏi.

- Sao ư? - Hăn nói. - Ông cứ đọc mẫu thông báo tuyển người của Hội Tóc Đỏ đây khắc rõ. Ai may mắn chắc sẽ kiếm được một gia tài nhỏ chứ chẳng phải đùa. Tôi chắc họ còn khuyết nhiều hội viên so với số người xin vào hội. Chỉ cần mái tóc tôi đổi màu là tôi sẽ sẵn sàng xin nhập hội ngay, vì đây là một công việc tôi thấy thật nhàn nhã.

- Sao, vậy nghĩa là thế nào? - Tôi hỏi hăn. - Ông Sherlock Holmes, ông thấy đó, vì công việc của tôi không bắt tôi phải chạy ngược chạy xuôi tìm khách hàng, nên có khi suốt mấy tuần lễ, tôi chẳng bước chân ra khỏi nhà. Vì vậy, tôi chẳng biết gì nhiều về những chuyện diễn ra xung quanh, nên bao giờ tôi cũng háo hức nghe kể những chuyện mới lạ.

- Thế đã bao giờ ông nghe nói tới Hội Tóc Đỏ chưa? - Hăn hỏi tôi.

- Chưa bao giờ.

- Ồ, ông chính là người có th

đấy.

Thế họ có thể kiếm được bao

- À, mỗi năm chỉ vài trăm b

nhã, và lại không ảnh hưởng

Vâng, điều hăn kể khiến tôi

làm ăn của tôi không khấm

bảng quả hết sức hấp dẫn.

- Này, hãy kể hết tôi nghe n

- Vâng hăn đáp và chìa cho

đó, Hội đang khuyết một ch

hỏi thêm. Theo tôi được biết

tính nết hết sức khác người,

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

đ

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

chỗ khuyết ấy

việc rất nhàn
ang làm.

n nay, công việc
được vài trăm

ôi bảo hăn.

ư chính ông thấy

ng có thể đến đó

ột triệu phú Mỹ

ông ấy rất thiện

cảm với hết thầy những ai có mái tóc cùng màu. Bởi vậy, sau ngày mất, ông ấy đã để lại một tài khoản ketch xù để tạo công ăn việc làm nhàn nhã cho những ai cùng màu tóc với ông ta. Tôi nghe nhiều người đồn là công xá khá hậu mà công việc lại chẳng vất vả gì lắm.

- Nhưng, - Tôi nói - số người tóc hung nộp đơn khéo lên đến cả hàng triệu.

- Không nhiều như ông tưởng đâu - Hăn đáp.

Như ông thấy đó, Hội chỉ nhận những ai người Luân Đôn. Ông triệu phú này vốn sinh ở Luân đôn, và sống tại đây thời trai trẻ, nên muốn làm những việc tốt đẹp cho thành phố nơi mình sinh trưởng. Hơn nữa, tôi còn nghe nói, Hội không dành chỗ khuyết đó cho những ai tóc màu hung nhạt, hung sẫm, hoặc

bất kỳ sắc hung nào, mà chỉ dành cho người có một mái tóc thật, màu hung đỏ, đỏ rực như lửa. Ông Wilson, nếu muốn nhập đơn, ông nên đến ngay đi. Nhưng xem ra chắc ông chẳng thèm mất công chỉ để kiếm được có vài trăm bảng.

Nhưng chắc quý ông thấy đó, tóc tôi quả thực màu hung đỏ với đủ mọi sắc thái mà chính mẫu quảng cáo kia đòi hỏi. Tôi tự cảm thấy nếu phải dự tuyển, tôi sẽ có nhiều cơ may hơn bất cứ ai tôi từng gặp từ trước tới giờ. Vincent Spaulding xem ra biết rõ chuyện này nhiều hơn những gì tôi có thể trông đợi ở hắn, nên tôi lập tức ra lệnh cho hắn đóng cửa hiệu, rồi chúng tôi liền lên đường, tìm đến cái địa chỉ đã ghi trong mẫu quảng cáo kia.

Ông Holmes ạ, tôi hy vọng đừng bao giờ sẽ phải chứng kiến thêm một lần nữa cảnh tượng như thế. Từ bốn phương đông, tây, nam, bắc, tất cả những ai có mái tóc hung với đủ mọi sắc độ đều lũ lượt kéo đến City để tranh nhau cái chỗ khuyết đăng trên mẫu quảng cáo kia. Tôi không thể hình dung nổi rằng trên đất nước Anh lại có đến ngần ấy người háo hức đổ về đây chỉ vì mẫu quảng cáo vớ vẩn kia. Màu tóc họ thôi thì đủ mọi sắc độ, nhưng như Spaulding nói số người có mái tóc thật màu đỏ rực như lửa, quả không nhiều.

Khi thấy có ngần ấy người đứng đợi, tôi toan bỏ cuộc. Nhưng Spaulding không chịu nghe. Hắn chen vai thích cánh mãi cho tới lúc lách được qua đám đông, và chúng tôi đặt được chân lên những bậc tam cấp dẫn lên văn phòng. Trong văn phòng tôi chẳng thấy bày biện gì nhiều, ngoài mấy chiếc ghế gỗ và một cái bàn. Ngồi tại đó là một người bé loắt choắt, màu tóc còn đỏ hơn cả tóc tôi. Hắn nói vắn tắt vài câu với từng người dự tuyển, rồi với ai cũng cố tìm một vài khiếm khuyết này nọ để chê bai. Nhưng khi đến lượt tôi thì hắn chẳng nói gì cả. Hắn chỉ cười cười bất cứ ai khác. Hắn đóng cửa hiệu, rồi chúng tôi có thể trò chuyện riêng với hai người.

- Đây là ông Jabez Wilson, người có mái tóc hung đỏ mà Hội đang tuyển. Ông ấy rất xứng đáng - Gã này đã chờ đợi tôi từ lâu lắm rồi, tôi chưa từng thấy một người chờ đợi tôi như thế này. Hắn lùi lại một bước, nghiêng đầu ngăn cản tôi đi. Hắn nắm chặt tay tôi, chúc mừng tôi đã được tuyển. - Không còn gì để phân vân nữa, ông đã được tuyển. Tôi phải thật thận trọng. Nói chưa dứt lời, hắn đã dùng tay nắm lấy gáy tôi để cho tôi tới lúc tôi rơm rớm nước mắt.

Ông ứa nước mắt kìa - Hắn vừa nói vừa buông tay ra. - Tôi thấy mọi cái đều ổn. Nhưng chúng tôi phải thận trọng, vì chúng tôi đã hai lần bị lừa, một lần thì tóc giả, một lần thì tóc nhuộm.

Hắn đến bên cửa sổ và lớn tiếng báo cho đám đông rằng đã tìm được ứng viên thích hợp. Tiếng suýt xoa và kêu la vì thất vọng từ dưới đường vọng lên, và mọi người lục tục bỏ đi, tản ra nhiều ngả, cho tới lúc chẳng còn thấy mái tóc hung nào, ngoại trừ mái tóc hung của tôi và của gã lo việc tuyển chọn các ứng viên.

- Tên tôi là Duncan Ross - Hắn nói. - Bao giờ thì ông có thể bắt tay vào công

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

uyết đó xem ra
bỏ ra hài lòng hơn
bước vào, để có

dự tranh chỗ

nhế này. Hắn lùi lại
h chồm tới nắm

chắc, xin ông thứ

để lấy giạt để cho

việc?

- À, có một điều hơi bất lợi là tôi đang bận chuyện làm ăn ở nhà - Tôi đáp.
- Ô, ông Wilson, ông đừng lo! - Vincent Spaulding nói. - Tôi có thể thay ông trông coi.

- Tôi phải làm việc vào những giờ nào? - Tôi hỏi.

- Từ mười giờ sáng đến hai giờ chiều.

Hiện giờ, ông Holmes ạ, cửa tiệm cầm đồ của tôi chủ yếu chỉ làm việc vào buổi chiều và buổi tối, vì vậy, tôi thấy không có gì bất tiện cho lắm, nếu kiếm thêm được chút đỉnh vào các buổi sáng. Ngoài ra, tôi biết tay giúp việc của tôi là người đáng tin cậy, và hẳn ta có thể thay thế tôi xoay xở mọi việc khi cần.

- Vậy thì rất thuận tiện cho tôi - Tôi nói. - Còn thù lao?

- Bốn bảng mỗi tuần.

- Thế công việc?

- Nhàn nhã lắm.

- Ông muốn ngụ ý gì khi gọi là nhàn nhã?

- À, ông phải có mặt hàng ngày tại văn phòng, hay ít ra cũng tại tòa nhà này, trong suốt thời gian đó. Nếu bỏ ra ngoài, ông sẽ mất việc. Bản di chúc có ghi rõ điểm này.

- Mỗi ngày chỉ có mặt bốn tiếng thì chuyện không ra khỏi văn phòng chắc chắn tôi sẽ thực hiện được thôi - Tôi nói.

- Chúng tôi không bao giờ dung thứ vì bất cứ lý do nào - Ông Duncan Ross nói - Cả ốm đau lẫn bận công việc, hoặc bất cứ cứ gì khác. Ông hoặc phải ở lại, hoặc sẽ bị mất việc.

- Thế tôi phải làm gì?

- Chép lại bộ Encyclopedia Britannica tập I. Bắt đầu từ mai trở đi,

- Dĩ nhiên - Tôi đáp.

- Vậy thì tạm biệt ông, ông

Tôi cùng gã giúp việc trở về,

rõ vì tìm được một công việc

Vâng, chuyện đó khiến tôi ki

tôi lại thấy lo. Tôi tự thuyết

trò đùa, mặc dù thực chất n

được rằng trên đời lại có kẻ

ra một đồng tiền như thế ch

Bách khoa toàn thư Anh Quố

xem tận mắt sự thể thế nào, nên tôi lên đường đến Pope's Court.

Tôi sững sốt và lấy làm thích thú vì mọi chuyện diễn ra hết sức tốt đẹp, ngoài

sức tưởng. Họ kê sẵn cho tôi một cái bàn, và Duncan Ross ngồi đó xem tôi

bắt tay vào việc ra sao. Gã bảo tôi chép từ văn A, rồi lát sau bỏ đi, để mặt tôi

ngồi chép. Nhưng chốc chốc lại tạt vào xem tôi làm việc ra sao. Đúng hai giờ

gã khen tôi đã chép được nhiều, rồi tạm biệt tôi, tiễn tôi ra khỏi cửa, xong

khóa cửa văn phòng ngay khi tôi vừa đi khỏi.

Ông Holmes ạ, việc đó cứ tiếp diễn hết ngày này sang ngày khác, và đến thứ

bảy gã bước vào, trao cho tôi bốn đồng sovereign vàng để trả cho công việc

tôi làm tuần qua. Tuần sau mọi chuyện lại diễn ra như tuần đầu rồi tuần tiếp

nh Quốc. Đây là

úc mừng ông.

êm: tôi rất mừng

nhưng đến chiều,

này đúng là một

nổi. Thật khó tin

ư thế, và chịu bỏ

lì là chép toàn bộ

lần quyết định đến

nh Quốc. Đây là

úc mừng ông.

êm: tôi rất mừng

nhưng đến chiều,

này đúng là một

nổi. Thật khó tin

ư thế, và chịu bỏ

lì là chép toàn bộ

lần quyết định đến

theo nữa cũng thế. Sáng nào tôi cũng có mặt ở đúng lúc mười giờ và ra về lúc hai giờ. Càng về sau, Duncan Ross càng đến thưa dần, chỉ một lần vào buổi sáng, rồi ít lâu sau, không thấy đến nữa. Tuy vậy, dĩ nhiên, tôi vẫn không bao giờ dám rời khỏi phòng dù chỉ một phút. Tôi làm thế nào biết chắc được lúc nào thì gã xuất hiện, hơn nữa, công việc lại nhàn nhã, hợp với sở thích tôi, nên tôi không muốn có nguy cơ bị thải hồi.

Tám tuần liền đã trôi qua như vậy và số giấy tôi chép được đã chất đầy phân nửa cái giá sách trong phòng. Nhưng rồi toàn bộ công việc bỗng nhiên kết thúc”.

- Kết thúc?

- Vâng, thưa ông. Mà chỉ mới sáng nay thôi. Tôi đến nơi làm việc như thường lệ vào lúc mười giờ, nhưng thấy cửa khoá và chính giữa có dính một mẫu thông báo nhỏ, hình vuông, viết trên bìa cứng. Mẫu thông báo ấy đây, ông có thể tự đọc.

Rồi ông thân chủ chìa ra một mẫu bìa trắng, cỡ bằng một trang sổ tay, viết chỉ vồn vẹn mấy chữ :

“Hội những người tóc hung đỏ giải thể ngày 9 tháng 10 năm 1890”

Holmes và tôi ngắm nghía mẫu thông báo và gương mặt rầu rĩ thấp thoáng sau mảnh bìa nọ cho tới lúc khía cạnh khô hài của vụ này khiến cả hai cùng cười phá lên.

- Tôi chẳng thấy có gì đáng buồn cười trong chuyện này - Ông thân chủ của chúng tôi kêu lên, mặt đỏ ửng lên tận mái tóc hung đỏ rực. - Nếu quý ông không thể làm gì khác ngoài việc phao hàng tôi, thì tôi đi nhờ người khác ngay đây.

- Ô, không, không - Holmes nói, - Tôi không muốn bỏ qua vụ này, dù phải chịu mất bất cứ cái gì. Chuyện này quả có điểm gì đó kỳ lạ. Tôi nhìn thấy cái này dính trên cửa?

- “Tôi chưa biết phải làm gì. Nhưng chẳng ai biết gì về cái này dưới tầng trệt, hỏi xem ông ta có biết cái Hội Tóc đỏ kia không. Ông ấy đã nói với tôi rằng ông Duncan Ross là ai. Ông ấy nói gì?”

- Vâng - Tôi nói - đó chính là cái Hội Tóc đỏ.

- À, cái gã tóc màu hung đỏ kia?

- Đúng thế.

- Ô, - Ông ta tiếp - tên gã ấy là William Morris kia. Hẳn chỉ thuê tạm căn phòng tôi ít lâu trong lúc chờ tìm được chỗ mới để đặt văn phòng của hẳn. Hẳn vừa dọn đi hôm qua.

- Thế có thể tìm hẳn ở đâu?

- À, tại văn phòng mới của hẳn. Hẳn có cho tôi biết địa chỉ đấy. Vâng, đây rồi, số 17, đường King Edward Street, cạnh giáo đường Saint Paul.

Tôi đến ngay nơi đó, ông Holmes ạ, tìm được căn nhà theo địa chỉ, nhưng chẳng ai nghe nói tới cái tên William Morris lẫn cái tên Duncan Ross”.

- Rồi ông còn làm gì nữa? - Holmes hỏi.

- Tôi quay về Coburg Square, hỏi gã giúp việc nên tính sao, nhưng gã chẳng

muốn bỏ qua vụ này, cho, trong khi thấy mẫu bìa

cận của tòa nhà, gặp ông chủ nhà ở đây ra với cái Hội Tóc đỏ kia. Rồi tôi hỏi gã giúp việc thấy lần đầu.

ngĩ được cách gì khả dĩ giúp tôi cả. Chỉ bảo tôi là nên chịu khó chờ thư từ qua đường bưu điện. Nhưng như thế tôi thấy chưa yên tâm, ông Holmes ạ. Tôi không muốn bị mất việc, mà chẳng hề làm gì, chỉ khoanh tay ngồi chờ. Tôi nghe nói ông rất tốt bụng, sẵn lòng giúp những ai khốn khổ đến cầu cứu mình, nên đã tìm đến ông ngay.

- Ông ứng phó như vậy là khôn ngoan. - Holmes nói. - Vụ của ông rất đáng chú ý, và tôi rất lấy làm sung sướng được mời đứng ra giải quyết. Từ những gì ông vừa kể, tôi nghĩ đây chắc chắn là một vụ nghiêm trọng hơn so với mức mà người ta có thể tưởng khi mới nhìn qua.

- Đúng là nghiêm trọng thật! - ông Jabez Wilson. - Không chừng tôi bị mất bốn bảng mỗi tuần.

- Riêng về phần ông, - Holmes nhận xét - tôi thấy ông không có gì để oán trách cái hiệp hội kỳ quặc kia cả. Trái lại, theo như tôi hiểu, ông kiếm thêm được khoảng ba mươi bảng và thu thêm được ít nhiều tri thức sâu sắc về tất cả các mục được viết trong văn A. Ông chẳng mất gì cả.

- Ồ, không, thưa ông. Nhưng tôi còn muốn dò ra tung tích bọn chúng xem chúng là ai và chúng chơi trò này với tôi nhằm mục đích gì, nếu đó quả là một trò đùa. Một trò đùa khá tốn kém với bọn chúng, vì chúng phải trả những ba mươi hai bảng.

- Chúng tôi sẽ cố làm sáng tỏ những điểm ông vừa nhắc. Nhưng trước hết, tôi muốn hỏi ông vài câu, ông Wilson. Anh chàng giúp việc của ông, người đầu tiên lưu ý ông về mẫu quảng cáo kia, làm việc cho ông đã bao lâu rồi?

- Trước đó khoảng một tháng.

- Hẳn đến với ông như thế nào?

- Theo lời quảng cáo tôi cho.

- Chỉ một mình hẳn đến hay?

- Không, có khoảng một tá người.

- Tại sao ông chọn hẳn?

- Vì hẳn năng nổ và không đ.

- Thực sự, chỉ đòi phân nửa.

- Vâng.

- Tương mạo hẳn thế nào, có?

- Thấp, mập, rất nhanh nhẹn.

trán có một vết sẹo trắng.

Holmes ngồi bật dậy, vẻ rất

- Tôi cũng đoán vậy. - Anh r

tai không?

- Có, thưa ông. Hẳn bảo tôi một bà di gan đã xỏ cho hẳn khi hẳn còn trẻ.

- Thôi được rồi, ông Wilson. Vài ngày nữa, tôi sẽ rất sung sướng, báo cho ông biết kết quả vụ này. Hôm nay là thứ Bảy, tôi hy vọng đến thứ Hai chúng tôi sẽ có kết luận.

Khi ông thân chủ đã ra về, Holmes liền thu người lại trong ghế bành, hai đầu gối khằng khiu gần chạm mũi. Anh ngồi ở tư thế đó hồi lâu, mắt lim dim, chiếc tẩu bằng đồng nung màu đen nhô ra phía trước, trông tựa cái mỏ của một giống chim kỳ lạ. Tôi đã tưởng anh ngủ thiếp đi thì thành linh anh chồm dậy, dáng điệu như thể một người vừa nảy ra một quyết định, và đặt chiếc

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ba mươi. Trên

hai lỗ đeo hoa

tẩu lên mặt lò.

Chiều nay có một buổi hòa nhạc tại St James's Hall. - Anh thốt lên. - Anh nghĩ sao, Watson? Bệnh nhân của anh có thể vui lòng buông tha anh trong vài giờ được không?

- Hôm nay tôi chẳng có gì phải làm. Công việc của tôi không bao giờ khiến tôi phải miệt mài cả ngày trong phòng khám.

- Vậy thì anh đội mũ vào, rồi ta đi thôi. Trước tiên, tôi phải đến khu City. Rồi sau đó, trên đường về, ta có thể ghé vào một cửa hiệu nào đó ăn chiều. Nào, ta lên đường thôi!

* * * * *

Chúng tôi đáp tàu điện ngầm đến tận Aldersgate, rồi đi bộ một quãng tới Coburg Square, nơi diễn ra câu chuyện kỳ dị mà chúng tôi vừa được nghe kể ban sáng. Một tấm biển hiệu màu nâu, kẻ hai chữ "JABEZ WILSON" bằng sơn trắng, treo ở góc nhà cho biết đó là cơ ngơi hành nghề của ông thân chủ tóc hung đỏ của chúng tôi. Holmes dừng lại ngay trước cửa hiệu, nghiêng đầu ngắm nghía mọi thứ, mắt sáng quắc. Rồi anh thông thả đi đi lại lại trên đường, sau đó vòng xuống tận góc phố, mắt vẫn chăm chú quan sát từng ngôi nhà. Cuối cùng, anh quay lại trước cửa hiệu. Anh dùng đầu gậy nện mạnh hai ba lần xuống vỉa hè, rồi tiến thẳng tới trước cửa hiệu gỗ cửa. Cánh cửa mở toang ngay và trong khung cửa hiện ra một chàng trai mặt mũi sáng sủa lên tiếng mời mọc.

- Cảm ơn - Holmes nói. - Tôi chỉ muốn nhờ anh chỉ giúp đường đến Strand.

- Đến ngã tư thứ ba rẽ phải, đến ngã tư thứ tư thì rẽ trái - Gã giúp việc của ông Wilson vừa đáp, vừa dúi đầu.

- Quả là một gã ranh mãnh.

tôi xét đoán, hẳn là tay ranh mãnh.

lẽ đứng hàng thứ ba về mặt

- Rõ ràng là gã giúp việc của

vụ làm ăn bí ẩn của Hội Tóc

chỉ là cái cớ để nhìn mặt hẳn

- Không phải đâu.

- Vậy anh muốn xem gì?

- Ông quần hẳn, nơi hai đầu

- Thế anh thấy được những gì

- Thấy cái mà toi mong đợi

- Vậy tại sao anh gõ gõ đầu

- Bác sĩ thân mến ơi, đây là lúc để quan sát, chứ không phải để trò chuyện.

Ta đã biết được ít nhiều về Coburg Square. Giờ ta phải tìm kiếm những ngõ

ngách nằm sau lưng nó.

Con đường mà chúng tôi vừa đặt chân tới sau khi đi vòng qua góc quảng trường Coburg Square là một trong những trục giao thông huyết mạch nối liền khu City với hai phần thuộc mạn phía Bắc và Tây của kinh thành. Khó mà hình dung nổi những dãy cửa hiệu và văn phòng hoa lệ mà chúng tôi đang nhìn thấy trước mắt lại chính là mặt sau của cái quảng cáo âm đạm mà chúng tôi vừa mới ghé qua.

- Để tôi ngắm một chút nhé - Holmes nói khi dừng lại góc đường và đưa mắt

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

i quay ra. - Theo Đôn này, và có hẳn!

o đáng kể trong ec anh hỏi đường

nhìn dọc con đường. - Tôi muốn ghi nhớ thứ tự các tòa nhà ở đây. Tìm hiểu tường tận Luân đôn là một thú vui của tôi. Đầu tiên là cửa hiệu thuốc lá Mortimer, kế đến là một tạp báo nhỏ, rồi chi nhánh Coburg của ngân hàng thành phố và các Vùng phụ cận. Chỗ này ăn thẳng sang lô nhà phía bên kia. Anh Watson, thế là chúng ta đã xong việc. Bây giờ chúng ta được quyền thư giãn đầu óc trong chốc lát. Một khoanh sandwich, một tách cà phê, rồi sau đó ta đến dự buổi hòa nhạc, nơi mà chẳng một thân chủ tóc hung nào có thể quấy rầy chúng ta bằng những vụ rắc rối điên đầu.

Bạn tôi say mê âm nhạc, vì anh vốn là người chơi nhạc và cũng là một nhạc sĩ có tài. Suốt buổi chiều hôm đó, anh ngồi trong phòng hòa nhạc, tận hưởng một niềm hạnh phúc tột đỉnh và khẽ đánh nhịp bằng mấy ngón tay dài khăng khui theo các tiết tấu được nghe.

- Chắc anh đang muốn về ngay, phải không bác sĩ? - Holmes nói khi chúng tôi vừa rời khỏi phòng hòa nhạc.

- Vâng, tôi muốn về.

- Còn tôi, tôi phải làm nốt một số việc, mất khoảng vài tiếng nữa. Vụ Coburg Square quả là một vụ nghiêm trọng.

- Thật vậy sao?

- Đây là một vụ phạm tội qui mô có mưu tính trước. Tôi có đủ lý do để tin chắc chúng ta còn kịp ngăn chặn. Tôi mong anh vui lòng giúp tôi tối nay.

- Vào lúc mấy giờ?

- Từ mười giờ tối là vừa. Watson ạ, vụ này e nguy hiểm, nên xin anh bỏ túi khẩu súng nhà binh của anh. - Holmes vẫy tay tạm biệt, rồi quay đi và mất hút ngay trong đám đông.

Tôi luôn bị ám ảnh bởi ý nghĩ Sherlock Holmes. Tôi cũng nhớ những gì anh nhìn thấy. Như được những gì đã xảy ra, mà dưới mắt tôi toàn bộ nội vụ. Tối hôm đó, vừa đặt chân vào chuyện với hai người, mà một thám tử của sở cảnh sát. Còn một chiếc mũ bóng loáng.

- Ra, vậy là đủ mặt cả rồi - Tôi tay lên giá lấy chiếc gậy nện biết ông Jones, đảng Scotlan

Merryweather, một cộng sự của chúng ta trong cuộc phiêu lưu tối nay. Với ông, ông Meryweatherr, món tiền đặt cọc cho cuộc chơi tối nay là ba mươi ngàn bảng. Còn với ông, ông Jones, đó sẽ là gã phạm mà từ lâu ông vẫn ước ao tóm cổ.

- Vâng, đó là John Clay, một tên giết người kiêm trộm cắp. Gã còn trẻ, ông Merryweatherr ạ, nhưng là tay rất sừng sỏ trong nghề. Tôi muốn bắt gã hơn bất cứ tên tội phạm nào ở Luân Đôn. Một nhân viên rất đáng chú ý, cái gã John Clay trai trẻ ấy. Đầu óc hẳn cũng tinh quái như đôi bàn tay hẳn vậy, nên tuy chúng tôi đã phát hiện được dấu tích hẳn để lại khắp nơi, chúng tôi vẫn không biết tìm hẳn ở đâu. Tôi đã theo dõi hẳn nhiều năm rồi, nhưng chưa bao

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ộng tác với
và cũng nhìn rõ
h không chỉ thấy
ấp tới, trong khi

ang sôi nổi trò
ter Jones, một
buồn bã, đầu đội

ếc áo vét, rồi với
nghĩ chắc anh đã
ối anh: đây là ông

giờ được nhìn thấy hẳn tận mắt.

- Hy vọng rằng tối nay tôi sẽ có thể có hân hạnh được giới thiệu hẳn với ông. Tôi cũng đã một vài lần được nhìn thấy chiến công của cái gã John Clay này, và tôi hoàn toàn đồng ý với ông rằng hẳn quả là một tay cao thủ trong nghề. Nhưng kìa, đã hơn mười giờ rồi, ta phải lên đường thôi. Nếu hai ông lên chiếc xe đầu, thì Watson và tôi sẽ theo sau trên chiếc xe thứ hai.

Trên đoạn đường dài, Holmes rất ít nói. Xe chúng tôi lăn bánh trên những dãy phố dài bất tận cho tới lúc đổ ra đường Farringdon Street.

- Sắp đến nơi rồi - Bạn tôi nói. - Tay Merryweather kia là một Giám đốc nhà băng và có liên quan trực tiếp đến vụ này. Tôi nghĩ Jones cũng rất cần cho chúng ta. Ta xuống đây thôi, họ đang chờ chúng ta kia kìa.

Chúng tôi đặt chân xuống chính khúc đường vốn tập nập mà chúng tôi vừa tới hồi sáng. Theo chân Merryweather, ba chúng tôi băng qua một con hẻm hẹp, rồi theo một cánh cửa hông đã mở sẵn để đón chúng tôi, đi vào nhà. Bên ngoài cánh cửa là một dải hành lang ngắn, dẫn thẳng tới một cái cổng sắt đồ sộ. Cánh cổng cũng đã mở sẵn, và chúng tôi lần bước trên những bậc cầu thang xoắn bằng đá, dẫn xuống một cái cổng đồ sộ nữa. Ông Merryweather dừng lại, châm đèn, xong dẫn chúng tôi xuống một lối đi tối om, sức mùi đất ẩm, rồi ông mở tiếp cánh cửa thứ ba, đưa chúng tôi xuống một căn nhà hầm rất rộng. Xung quanh, chúng tôi thấy chất đống hàng dãy thùng gỗ và hòm lớn.

- Từ phía trên ông rất an toàn - Holmes vừa nhận xét, vừa giơ cao ngọn đèn lồng, đưa mắt nhìn quanh.

- Cả từ phía dưới cũng thế - xuống mặt sàn bằng đá. - Tôi ngược mắt, kính ngạo thốt lên

- Tôi buộc phải yêu cầu ông
- Nếu không chúng ta sẽ có
phiêu lưu này. Xin quý ông là
thiếp vào công việc của tôi.

Ông Merryweather liền ngồi
Holmes quì xuống dưới sàn và
từng kê đá. Chỉ vài phút sau
đứng bật dậy.

- Chúng ta phải chờ ít nhất
làm gì trước khi ông chủ hiện

lấy một phút, vì công việc càng xong sớm, chúng sẽ càng có nhiều thì giờ để chạy trốn. Anh Watson, chắc anh đã đoán được hiện nay, chúng ta đang ở dưới tầng hầm Chi nhánh City của một trong những nhà ngân hàng chủ chốt ở Luân Đôn. Ông Merryweather đây là chủ tịch ban Giám đốc. Ông ấy sẽ giải thích cho anh rõ rằng lúc này bọn tội phạm táo tợn nhất của thành Luân Đôn có những lý do để quan tâm nhiều đến căn nhà hầm này.

- Chúng tôi hiện cất giữ tại đây toàn bộ số vàng Pháp mà ngân hàng đã vay được - ông Giám đốc khẽ nói.

- Vàng Pháp của các ông?

- Vâng. Cách đây vài tháng chúng tôi có vay của Ngân hàng pháp Quốc một

gỗ đầu gây
thế này! - Ông

ngghiêm nghị nói.
trong chuyển
kia và đừng can

è mặt rất phật ý.
kem xét cẩn thận
thấy anh đã

chúng khó có thể
ng sẽ không bỏ lỡ

số vàng trị giá ba mươi ngàn bảng. Ai cũng biết là chúng tôi chưa bao giờ khai số vàng ấy ra, và cho tới bây giờ mấy thùng vàng đó vẫn còn nằm nguyên ở đây, tại căn hầm này. Cái thùng tôi đang ngồi này đựng một số vàng trị giá tới hai ngàn bảng Anh. Nghĩa là nhiều hơn rất nhiều so với mức bình thường tại một văn phòng của một chi nhánh nhỏ, và các viên Giám đốc đều đã có những mối nghi ngờ về chuyện này.

- Họ nghi ngờ là rất phải, - Holmes nhận xét - và bây giờ đã đến lúc chúng ta phải trừ liệu những gì cần làm để hoàn tất cái kế hoạch nhỏ của ta. Tôi hy vọng trong khoảng một giờ nữa, mọi chuyện sẽ kết thúc. Trong thời gian đó, ông Meryweather ạ, chúng ta phải che tạm ngọn đèn lại.

- Vậy là phải ngồi trong bóng tối?

- Tôi e rằng đành phải thế thôi. Tôi thấy đối thủ của chúng ta đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, nên ta không thể liều lĩnh để cho chúng thấy dưới này có ánh sáng. Và trước nhất, chúng ta phải chọn cho mỗi người một vị trí thuận lợi để ra tay. Bọn này rất táo tợn, nên chúng ta có lợi thế hơn, chúng vẫn có thể gây tổn hại cho chúng ta, nếu ta không cẩn thận. Tôi sẽ đứng nép sau cái thùng này; còn các ông hãy nấp sau mấy cái kia. Khi nào tôi chiếu đèn vào bọn chúng, các ông hãy mau lẹ bắt lấy chúng. Nếu chúng nổ súng thì Watson, anh hãy bắn hạ chúng.

- Bọn chúng chỉ còn một lối thoát - Holmes nói khẽ - Đó là lui về căn nhà trên Coburg Square. Ông Jones, tôi hy vọng chắc ông đã làm đúng những gì tôi yêu cầu?

- Tôi đã cho một viên thanh tra và hai cảnh sát mai phục ở cửa trước hiệu cầm đồ.

- Vậy là chúng ta đã chặn hết chúng nữa thôi.

Thời gian như thể ngừng trôi, tôi có cảm giác như đêm đã có thể nhìn bao quát cả sàn. Mới đầu, đó chỉ là một tia sáng cho tới lúc trở thành một vết khe hở trên mặt sàn như một trắng trẻo như tay phụ nữ, s trong những phiến đá rộng, động ngẩn, và một lỗ hổng t ánh sáng từ một ngọn đèn l gương mặt rất trẻ con từ từ nhô lên, đưa cặp mắt dò xét nhòm quanh. Sau đó gã nọ vươn dần người lên cho tới lúc tỳ được gối vào mép lỗ. Chỉ một khoảnh khắc sau, hắn đã đứng bên mép lỗ, và đưa bàn tay ra, kéo tên đồng bọn lên theo, một gã cũng thấp như hắn, mặt mũi xanh xao mái tóc hung đỏ rực như lửa.

- Ổn rồi - Hắn thì thầm. - Mà y có mang theo mấy cái bao không? Thế là đại thắng! Nhảy đi, Archie, nhảy đi!

Holmes lao ra, tóm chặt cổ áo gã mới đột nhập đó. Gã kia tụt vội xuống cái lỗ hổng nọ, và tôi nghe thấy tiếng vải rách soạt khi Jones túm lấy chiếc áo khoác của hắn. Ánh đèn rọi thẳng vào khẩu súng ngắn hắn cầm, nhưng chiếc

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

h phải ngồi im đợi

ăm phút, thế mà
Từ chỗ nấp, tôi
ột ánh đèn.

sáng cứ dài dần
ây tiếng động,
t bàn tay hiện ra,
nhỏ. Rồi một
t ra một tiếng
, khiến một dòng
ổ hổng đó, một

gậy của Holmes đã giáng mạnh vào cổ tay hắn, khiến khẩu súng rời xuống mặt sàn đá.

- Vô ích thôi, John Clay - Holmes nói. - Anh chẳng còn một cơ may nào nữa đâu.

- Ta biết - Gã đáp, giọng ráo hoảnh - Nhưng ta tin bạn ta đã thoát, tuy ta thấy anh đã vớ được chiếc áo choàng của cậu ta.

- Có ba người đợi hắn ngoài cửa đấy - Holmes nói.

- À, ra thế. Xem ra anh đã tính đầu vào đấy rồi nhỉ. Khá khen cho anh.

- Cả cho anh nữa. - Holmes đáp - Ý đồ lập Hội Tóc Đỏ của anh quả rất tân kỳ và hữu hiệu.

John Clay nghiêng mình chào một vòng cả ba chúng tôi, rồi lặng lẽ theo sau viên thám tử, đi.

- Watson, anh thấy không? - Holmes giảng giải khi chúng tôi ngồi bên cốc whisky tại Baker Street. - Ngay từ đầu, tôi đã thấy rõ ràng mục đích duy nhất của cái Hội nọ là điều ông chủ hiệu cầm đồ ra khỏi nhà mình hàng ngày trong nhiều giờ. Cái biện pháp chọn quà có kỳ quặc thật, nhưng quả tình cũng khó tìm được một cách nào tốt hơn. Ngón này rõ ràng là do cái trí tuệ của Clay nghĩ ra nhờ mái tóc đỏ rực của tên đồng bọn gợi ý. Bốn bảng mỗi tuần là một miếng mồi hết sức cám dỗ đối với ông chủ hiệu, nhưng có đáng là bao khi bọn chúng tính chuyện vớ được hàng ngàn? Chúng cho đăng quảng cáo, rồi một gã lừa đảo đã thuê tạm một văn phòng; còn gã kia khuyến khích ông chủ mình nộp đơn, và cả hai cùng nhau tìm cách làm sao cho ông ta chắc chắn vắng nhà tất cả các buổi sáng trong nhiều tuần lễ. Chỉ cần thoáng nghe câu chuyện là hẳn chỉ xin giúp với phải có một động cơ mạnh mẽ như thế!

- Nhưng bằng cách nào mà a

- Công việc làm ăn của ông trong nhà ông ta chẳng có m việc kia và chi tiêu tốn kém phải ở chỗ khác kia. Nhưng c gã giúp việc cho ông ấy và c hãm! Chia hoá của mọi chuy ẩn nọ, và phát hiện ra rằng phạm nhân tâm nhất và táo dưới tầng hầm - một công v tháng mới xong. Việc gì nhỉ? Tôi nghĩ: đó chỉ có thể là việc đào một đường hầm để đột nhập vào một tòa nhà.

- Đó là những điều mà tôi đã suy ra được khi đến thăm hiện trường. Tôi đã làm anh ngạc nhiên khi gõ gõ đầu gậy xuống vỉa hè. Tôi muốn biết tầng hầm đó dẫn ra phía trước hay phía sau. Không phải phía trước. Thế là tôi giật chuông gọi cửa, và gã giúp việc nọ đã ra mở ngay, đúng như tôi hy vọng. Tôi hầu như không nhìn vào mặt hắn, hai đầu gối hắn mới đang nhìn. Chắc anh cũng đã nhìn thấy tận mắt: cả hai ống quần hắn đều sờn nhàu và nhem nhuốc nơi hai đầu gối. Đó là vết tích của bấy nhiêu giờ đào bới. Bấy giờ chỉ còn một điểm chưa rõ: con đường đó dẫn đến đâu? Tôi vòng ra góc quảng

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

chúng?

bao nhiêu, nên ù tính việc này, i mà chúng đi tìm hay chụp ảnh của n của gã. Tầng h gã giúp việc bí g những tên tội lang làm gì đó và phải làm mấy

trường thì thấy ngân hàng City và Ngoài thành với cửa hiệu cầm đồ kia đầu lung vào nhau. Tôi cảm thấy mình đã gửi xong bài toán. Khi anh ra về sau buổi hòa nhạc, tôi ghé đến Scotland yard, rồi đi gặp ông chủ tịch ban Giám đốc của ngân hàng nợ, và tôi đã gạt hái được kết quả như chính anh đã thấy đấy.

- Nhưng anh làm cách nào mà đoán được rằng đêm nay chúng sẽ hành động?
- Tôi hỏi.
- Ấy, khi chúng đóng cửa văn phòng của Hội thì cũng chính là lúc chúng không còn lo nghĩ gì nữa tới chuyện ông Jabez Wilson đi vắng hay ở nhà. Nói cách khác, chúng đã đào xong con đường hầm kia. Nhưng cái chính là chúng phải sử dụng sớm thành quả đó, vì chúng sợ có thể bị phát hiện hoặc ngân hàng sẽ chuyển chỗ vàng kia đi nơi khác. Thứ bảy là dịp thuận tiện cho chúng hơn bất kỳ ngày nào khác, vì chúng sẽ có tới hai ngày để tẩu thoát. Vì tất cả những lý do đó, tôi dự kiến chúng sẽ hành động ngay đêm nay.
- Cách suy luận của anh thật tài tình, - Tôi thán phục reo lên.
- Nó chỉ cứu tôi ra khỏi cảnh buồn chán thôi - Anh vừa đáp, vừa ngáp dài.

HẾT

III. Bí mật ở thuna lũa Boscombe

Vào một buổi sáng. Khi hai v
vào đưa cho tôi bức điện của

:
"Cậu có thể vắng nhà hai ng
Anh vì một câu chuyện đau
sướng nếu cậu cùng đi với t
Paddington vào lúc 11 giờ 15
- Anh sẽ đi chứ? - Vợ tôi âu
- Anh chưa biết nữa. Hiện ar
- Ô, ngài Anstruther sẽ tiếp
không được khỏe lắm. Cuộc
bao giờ cũng quan tâm đến
mà?!

Kinh nghiệm trong những năm sống hoang dã tại Afghanistan đã làm cho tôi cứng cáp chai sạn trong những chuyến đi tham quan dài ngày. Đồ đạc của tôi rất giản đơn vì vậy tôi ngoi lên chiếc xe ngựa sớm hơn dự định và phóng nhanh ra ga Paddington.

Sherlock Holmes đang đi dọc theo chỗ đợi tàu. Bộ quần áo đi đường màu nâu với cái mũ nỉ làm cho thân hình gầy, cao của anh càng gầy nhom và dài ngoẵng ra.

- Rất tuyệt, cậu đã đến? Watson - Sherlock nói
- Tớ rất mừng khi bên cạnh tớ là một người mà tớ hoàn toàn tin cậy.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

t con hầu chạy
t điện như thế này

n miền Tây nước
combe. Rất sung
ẽ đi từ ga

gần đây anh
đấy. Hơn nữa anh
k Holmes kia

Cảnh sát địa phương đã bắt lực, hoặc đi theo hướng sai lầm. Cậu nhảy lên chiếm hai chỗ trong góc toa, còn tớ chạy lấy hai cái vé.

Khi chúng tôi ngồi yên vị trong toa tàu, Holmes lấy báo ra đọc, thỉnh thoảng anh dừng lại ghi chép và nghĩ ngợi.

Tàu đến ga Reading. Bỗng Sherlock vò nát tất cả giấy tờ lại một năm và ném vào gói hành lý.

- Cậu đã nghe nói gì về câu chuyện này chưa? - Anh hỏi.

- Chưa nghe. Đã mấy ngày nay tớ chưa hề ngó tới một tờ báo!

- Các báo xuất bản ở Luân Đôn đều đăng rất cụ thể. Tớ vừa mới đọc lướt qua để hiểu rõ ràng hơn. Nhưng hình như đó là một trường hợp không phức tạp lắm, nhưng người ta cho là rất khó giải quyết.

- Những lời cậu nói nghe mới ngược đời làm sao!

- Nhưng đó là sự thật. Trong ngược đời thường có những căn cứ để làm sáng tỏ chân lý, vụ án càng đơn giản bao nhiêu thì càng khó phá bấy nhiêu... ở trường hợp này quan trọng là chứng cứ chống lại con trai của kẻ bị giết.

- Tức là có vụ giết người à?

- Họ cho là như vậy. Còn tớ thì chưa khẳng định khi tớ chưa tìm hiểu cụ thể sự việc. Tớ chỉ giải thích được cho cậu trong chừng mực nào đó về tình trạng hiện nay mà tớ biết được.

Thung lũng Boscombe là vùng nông thôn gần thị trấn Ross, thuộc miền Herefordshire. Một chủ đồn điền lớn nhất vùng ở vùng ấy là ngài John Turner.

Ông ta đã làm giàu bên Áo và vài năm trước đây đã trở về tổ quốc. Ông ta cho ngài Charles McCarthy thuê một trang trại của mình - người này trước kia cũng sống ở bên Áo. Họ quen nhau như những

người và khi thay đổi môi trường sống thì McCarthy thì thân thiết. Ngài Turner thì có một cô con gái độc nhất cũng trẻ

người bạn. Thực ra mà nói thì McCarthy chỉ thuê một nửa trang trại của ngài Tu McCarthy có một cậu con trai và một cô con gái độc nhất cũng trẻ

Họ có vẻ như muốn lẫn tránh nhau như những người bạn. Thực ra mà nói thì McCarthy chỉ thuê một nửa trang trại của ngài Tu McCarthy có một cậu con trai và một cô con gái độc nhất cũng trẻ

Ngài McCarthy chỉ thuê một nửa trang trại của ngài Tu McCarthy có một cậu con trai và một cô con gái độc nhất cũng trẻ

giàu có hơn nên thuê nửa trang trại của ngài Tu McCarthy có một cậu con trai và một cô con gái độc nhất cũng trẻ

Vào, ngày mùng 3 tháng 6, McCarthy đi đến Hatherley và gặp một người bạn của ngài McCarthy có một cậu con trai và một cô con gái độc nhất cũng trẻ

Đây là một cái hồ không lớn lắm, hồ này do một con suối nhỏ đổ vào, con suối ấy chảy dọc theo thung lũng Boscombe. Buổi sáng ông ta ra thị trấn Ross và có nói với người hầu là ông ta rất vội vì đúng 15 giờ có cuộc hẹn hò rất quan trọng. Sau cuộc hẹn không thấy ông ta trở về nữa. Từ trang trại Hatherley đến hồ Boscombe khoảng một phần tư dặm Anh. Trong lúc ông ta đi đến đây thì có hai người nhìn thấy. Người thứ nhất là một bà già không thấy nhắc tên trên báo. Còn người thứ hai là ông William Crowder - người kiểm lâm của ngài Turner. Cả hai nhân chứng này đều nói rằng ngài McCarthy chỉ đi có một mình. Người kiểm lâm còn bổ sung một chi tiết nữa là, sau cuộc gặp gỡ McCarthy cha không lâu, thì anh ta lại nhìn thấy James

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

McCarthy. Anh chàng này mang theo khẩu súng sắn bên mình. Người gác rừng khẳng định là chắc chắn người con trai cũng đi theo gót cha. Người gác rừng hoàn toàn quên biến cuộc gặp gỡ kia, nhưng đến tối khi nghe câu chuyện đau đớn xảy ra thì anh ta bỗng nhớ tất cả.

Hồ Boscombe được bao bọc bởi một khu rừng rậm rạp, xung quanh bờ lau sậy mọc um tùm. Con bé Patience Moran 14 tuổi, con người bảo vệ rừng, trong lúc hái hoa ở khu rừng bên cạnh đã nhìn thấy hai cha con nhà McCarthy đang cãi nhau gay gắt. Cô ta nghe thấy tiếng quát của ông bố như tát nước, còn người con trai giơ tay lên như định dọa đánh bố mình. Cô bé hoảng sợ trước cảnh tượng như vậy và vội vàng chạy về nhà kể lại cho bố mẹ nghe những gì đã xảy ra. Cô bé kể xong câu chuyện đó được một lát thì người con trai McCarthy lao đến gặp người gác rừng anh ta thề thào rằng vừa thấy bố mình bị sát hại và nhờ người gác rừng ra giúp một tay. Anh ta hoảng sợ mất bình tĩnh, trên người không súng, không mũ và ở cánh tay phải có dính những vết máu còn mới nguyên. Người gác rừng nhanh chóng đi theo anh ta đến chỗ người bị giết. Xác chết nằm sổng sượt trên bãi cỏ gần mép nước. Sợ người chết bị dập dập bởi một thứ vũ khí nặng và tà đầu. Những vết thương kiểu ấy chỉ có thể do báng súng gây ra, khẩu súng sắn của anh con trai vút lẩn lóc cách thi hài chỉ vài ba bước. Trước những tang chứng đó, người con trai bị bắt ngay lập tức. Vào ngày thứ ba người ta đã buộc tội sơ bộ: "Một vụ giết người có chủ tâm". Vào hôm thứ tư cậu McCarthy phải ngồi ghế bị cáo của tòa sơ thẩm huyện Ross - Công việc chưa ngã ngũ ra sao còn phải đợi ngày ra tòa chung thẩm. Tất cả những sự kiện và dữ kiện ấy thì cảnh sát an ninh đã nắm đầy đủ hết.

- Khó lòng mà tưởng tượng được...
xét. - Đây là trường hợp mà...
pháp, tớ chưa thấy bao giờ.

- Mọi chứng cứ gián tiếp đều...
có thể chứng minh theo một...
tích những dẫn chứng ấy, thì...
thường không dẫn chúng ta...
Chắc chắn giờ đây sự việc đã...
chính cậu ta là kẻ phạm pháp...
vô tội của cậu ta. Đó là năng...
luật sư Lestrade bào chữa cho...
chữa trong trường hợp này s...
tôi giải quyết giúp. Thế là có hai thám tử hiện đang trên đường phóng tới miền Tây với tốc độ 50 dặm một giờ, để đến sáng mai có thể đang hoàng ăn điểm tâm tại nhà.

- Tớ chỉ ngại, - Tôi nói. - Từ một dữ kiện buộc tội đã qua rồi, khả năng giành thắng lợi trong vụ này của cậu sẽ bị hạn chế.

- Những sự kiện, hiển nhiên không thể che mờ tất cả - Sherlock vừa cười vừa nói - Nhưng, nếu chúng ta cũng có khả năng tìm được những chứng cứ hiển nhiên không thể chối cãi được như thế thì sao. Biết đâu chúng nó sẽ có ích cho ngài Lestrade. Cậu đã hiểu tớ quá rồi, trong suy nghĩ cậu đừng cho tớ là kẻ khoác lác. Tớ hoặc là sử dụng những dữ kiện do Lestrade thu thập được,

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

là bị ối! - Tôi nhận...
hết kẻ phạm

h chiêu nói. - Nó...
có khả năng phân...
chứng cứ này...
ứng phi chân lý...
loại trừ khả năng...
làm chứng cho sự...
liều thư đã nhờ...
cho rằng bào...
nó đến tôi và nhờ

hoặc là tở bác bỏ hoàn toàn: bởi vì ngài Lestrade không hiểu một tí gì hết. Chỉ cần ví dụ như thế này: Tở biết buồng ngủ của cậu quay về phía bên phải, nhưng chắc chắn ngài Lestrade chưa biết điều đó.

- Quả thật như thế thì có sao đâu?...

- Anh bạn thân mến của tôi ơi! Tở với cậu quen nhau đã lâu và tở rất rõ tính cẩn thận của cậu. Mỗi buổi sáng cậu đều cạo râu dưới ánh sáng mặt trời - Phía bên trái khuôn mặt của cậu cạo không được tốt bằng phía bên phải. Điều đó chứng tỏ bên má phải cậu được ánh sáng chiếu nhiều hơn bên má trái. Cậu là một con người cẩn thận, ăn mặc chải chuốt, cho nên khi quan sát thấy như vậy tở đã có kết luận đúng đắn. Tở chỉ ví dụ thể thôi, một ví dụ đơn giản về quan sát để rút ra những kết luận. Nghề nghiệp của tở chỉ gói gọn trong mấy thứ ấy và có thể nó rất cần thiết cho công việc sắp đến của chúng ta. Có một vài chi tiết nhỏ được làm sáng tỏ trong lúc hỏi cung cậu con trai làm cho tở chú ý.

- Cậu chú ý cái gì?

- Người ta đã đến bắt McCarthy con sau đó một chút khi anh ta đã về đến trang trại Hatherley, khi cảnh sát đọc lệnh bắt, anh ta nói rằng - điều đó không làm anh ta ngạc nhiên chút nào, vì anh ta đáng bị trừng phạt. Lời của anh ta mang tính chất phục tòng. Điều đó đã làm tiêu tan những nghi ngờ của ngài thẩm vấn.

- Một sự thú nhận tội lỗi! - Tôi thốt lên.

- Không đâu, sau đó anh ta mới bào chữa cho sự trong sạch của mình.

- Nhưng những lời bào chữa xuất hiện sau những chứng cứ xác đáng đến khủng khiếp như vậy, càng

- Ngược lại, - Holmes nói - E
vọng sẽ nhìn thấy từ trong đ
thể ngờ rằng tai họa đang gi
ngạc nhiên và chống đối khi
kẻ dối trá mà thôi. Bởi vì m
chỉ là một sự giả dối trắng tr
giây phút bị bắt, hoặc nói lên
từ chủ có ý định và lòng kiên
điều hiển nhiên mà thôi, vì a
đã dám lăng mạ cha mình, c
năn hối hận, lương tâm anh
người trong sạch hơn là một
Tôi ngao ngán lắc đầu.

- Nhiều người đã bị treo cổ vì những bằng chứng nhỏ như thế. - Tôi nhận xét.

- Đúng như vậy, và trong số họ cũng có nhiều người bị treo cổ oan ức.

- Thế cậu đã có cách gì để cứu vớt chàng thanh niên kia chưa?

- Chưa có gì đặc biệt để giúp cho ngài luật sư bào chữa cho anh ta cả mặc dù rằng có đôi chút hy vọng. Đây cậu đọc xem có tìm thấy gì không?!

Anh lấy trong cặp ra vài tờ báo địa phương, lật qua mấy trang rồi chỉ cho tôi mấy dòng tự khai của anh bạn trẻ McCarthy. Tôi ngồi vào một góc toa tàu và chăm chú đọc tờ báo.

Ngài James McCarthy được gọi lên chất vấn. Anh ta khai :

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nất mà tở hy
kia cũng không
ta giả vờ làm bộ
b, càng vạch mặt
hức tạp như vậy
ta anh ta trong
ó vạch trần tính
i anh ta bị bắt là
n con của mình,
y nói lên sự ăn
nghĩ anh ta là

- Tôi vắng mặt ở nhà ba ngày đêm; những ngày này tôi ở Bristol và trở về nhà vào đúng hôm thứ hai tuần vừa rồi, ngày mùng ba khi tôi về tới nhà thì không thấy cha tôi ở nhà; người hầu gái nói lại rằng cha tôi đi ra thị trấn Ross cùng với gã đánh xe ngựa John Cobb. Một lúc sau tôi nghe thấy tiếng kêu của cỗ xe ngựa trước nhà, và nhìn qua cửa sổ tôi thấy cha tôi đang rất vội ở ngoài sân; tôi không biết cha tôi đi về hướng nào. Tôi vội lấy khẩu súng săn của mình quyết định đi đến hồ Boscombe để săn thỏ ở bãi đất bỏ hoang nằm bên kia bờ hồ. Trên đường đi tôi có gặp bác coi rừng William Crowder, như điều bác nói trong bản tường trình, tuy nhiên bác ta đã nhầm cho rằng tôi có ý định chạy theo cha tôi. Tôi không biết là cha tôi đang đi phía trước.

Khi cách hồ chừng một trăm bước, tôi nghe thấy tiếng kêu "Cooee" tiếng mà cha con tôi vẫn thường hay gọi nhau. Tôi liền chạy đến chỗ phát ra tiếng gọi ấy và tôi nhìn thấy cha tôi đang đứng cạnh hồ. Cha tôi rất ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi và hỏi một cách giận dữ rằng tôi làm gì ở đây? Cuộc nói chuyện đi đến chỗ gay gắt suýt nữa thì xảy ra ẩu đả, vì cha tôi là một người rất nóng tính. Khi cảm thấy cha tôi không thể kìm chế được cơn giận nữa, tôi quyết định chèo về trang trại Hatherley. Khi đã đi được một quãng, tôi bỗng nghe thấy tiếng kêu lạnh buốt xương sống, thế là tôi lập tức quay trở lại. Tôi nhìn thấy cha tôi nằm sòng xoài trên mặt đất. Ở đâu có một vết thương gồm ghỉếc, toang hoác miệng, cha tôi đang thoi thóp thở. Khẩu súng săn trên vai tôi rơi xuống lúc nào không hay, tôi nâng đầu cha tôi lên, nhưng trong khoảng tích tắc ấy cha tôi đã ngừng thở. Tôi quì gối bên thi hài vài phút đồng hồ, sau đó tôi chạy đến gặp người gác rừng của ngài Turner nhờ bác ta giúp một tay, vì ngài nhà của bác không nhìn thấy ai cả, do vậy rất ít người biết cha tôi, bởi mọi người xung quanh. Như

Người thẩm phán :

- Cha anh nói gì với anh trước

Bị cáo :

- Cha tôi có lắp bắp mấy tiếng "Arat" (Con chuột cống).

Thẩm phán :

- Điều gì đã làm cho anh và

Bị cáo :

- Tôi không thể nói chuyện đó ra đây được.

Thẩm phán :

- Rất tiếc là tôi buộc anh phải trả lời.

Bị cáo :

- Nhưng tôi không thể trả lời câu hỏi đó. Tôi thề với ngài là câu chuyện của chúng tôi không hề liên quan đến câu chuyện đau đớn đó.

Thẩm phán :

- Quan tòa sẽ quyết định chuyện đó. Tôi chỉ nói cho anh biết việc từ chối câu trả lời sẽ bất lợi cho anh.

Bị cáo :

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ngài tiếp xúc với
ay không có kẻ

ột từ hình như là

- Tôi sẽ không bao giờ trả lời chuyện ấy đâu.

Thẩm phán :

- Cha con anh thường dùng tiếng "Cooee" để nói với nhau phải không?

Bị cáo :

- Vâng.

Thẩm phán :

- Có nghĩa là, cha anh đã phát ra tiếng ấy trước khi ông biết anh đã từ Bristol trở về có phải không?

Bị cáo :

- Tôi không biết nữa.

Ông chánh án :

- Anh không phát hiện một dấu hiệu nghi vấn gì khi anh chạy đến chỗ bố anh bị nạn à?

Bị cáo :

- Tôi không phát hiện được cái gì rõ rệt hết.

Thẩm phán :

- Thế nghĩa là thế nào?

Bị cáo :

- Tôi hồi hộp và sợ hãi đến nỗi khi chạy ra khỏi khu rừng, tôi chỉ nghĩ đến cha tôi, ngoài ra không còn chú ý gì nữa.

Tôi chỉ mang máng nhớ là bên trái có một vật gì, hình như là tấm khăn choàng. Khi tôi đứng lên khỏi cha tôi, tôi nhìn quanh tìm vật ấy, nhưng nó đã biến mất.

- Anh có cho là vật ấy biến mất ở đâu?

- Vâng.

- Anh cố nhớ xem vật ấy là gì?

- Không, tôi chỉ cảm thấy có một vật gì đó.

- Vật đó cách chỗ người chết bao xa?

- Khoảng mười bước chân.

- Và cách với góc rừng bao xa?

- Gần bằng nhau.

- Có nghĩa vật ấy cách anh khoảng bao xa?

- Vâng, nhưng tôi quay lưng lại với nó.

Cuộc hỏi cung được kết thúc.

- Tổ thấy vào cuối cuộc hỏi cung, ông McCarthy.

- Tôi nói, sau khi ông McCarthy nói xong, ông ta

chứng minh những mâu thuẫn trong lời khai của bị cáo là hoàn toàn có căn cứ. Tại sao người cha gọi tên con khi biết con mình hoàn toàn không có mặt?

Ngay cả chuyện cậu con trai từ chối không cung khai về nội dung câu chuyện giữa anh ta với người bố. Sau cùng là lời thốt ra khó hiểu của người bố khi sắp chết. Ngài thẩm phán nhận xét tất cả đều hết sức chống lại anh ta.

Holmes đổi tư thế ngồi, vui vẻ nói :

- Cậu và ngài thẩm phán cùng đầu đầu vào chuyện không đâu: trong khi đó thì vút bỏ hết cái có lợi cho anh ta. Chẳng nhẽ cậu không thấy anh ta diễn đạt lúc thì quá nhiều, lúc thì quá ít ư? Quá ít - vì McCarthy trai trẻ không thể bịa ra một nguyên nhân nào về chuyện cãi cọ với bố. Nếu anh ta giải thích

người giúp chăng?

he với anh chàng

n báo. - Ông ta

cho ngài chánh án thì tội anh ta sẽ được nhẹ hơn. Quá nhiều - Vì anh ta có thể bịa đặt ra "con chuột cống" của kẻ hấp hối và chuyện chiếc áo tự nhiên biến mất. Tớ có nhận xét như thế này : những gì McCarthy con khai đều là sự thật. Hãy xem giả thiết ấy sẽ dẫn chúng ta đi đến đâu? Chúng ta tạm dừng câu chuyện, vì chúng ta chưa đi đến nơi xảy ra án mạng. Hai chúng ta sẽ dùng bữa ăn sáng thứ hai ở Swindon. Chỉ còn 20 phút nữa chúng ta sẽ đến. Tàu đã vượt qua thung lũng Stroud và chạy vào thị trấn bé nhỏ Ross - Lúc này đã gần 16 giờ. Ra đón chúng tôi ở sân ga là một con người cẩn thận, có cặp mắt tinh ranh như loài cú vọ.

Anh ta mặc chiếc áo khoác màu xám và đi ủng cao gót phù hợp với vùng nông thôn này. Tôi nhận ra đó chính là ngài Lestrade từ Scoland đến. Chúng tôi cùng anh ta đi đến "Hereford Arms" ở đây, người ta đã chuẩn bị phòng ngủ cho chúng tôi.

- Tôi đăng ký một cỗ xe ngựa rồi, - Sau khi uống một chén trà, ngài Lestrade nói. - Tôi đã biết cách thức làm việc của ngài, ngài không thể ngồi yên được khi chưa trực tiếp đến chỗ xảy ra vụ án mạng.

- Ngài chỉ quá khen đấy thôi - Holmes trả lời. - Bây giờ tất cả mọi việc đều phụ thuộc vào kết quả chỉ của phong vũ biểu.

Lestrade kinh ngạc, không hiểu gì.

- Tôi hoàn toàn không hiểu ý của ngài. - Anh ta nói.

- Phong vũ biểu chỉ bao nhiêu? - 29 hả - sẽ không có gió trên bầu trời không có một gợn mây - có nghĩa là không có mưa. Chúng ta cần hút vài điếu đã.

Ghế đệm ở đây cũng thơm tạt sạch sẽ hơn bất kỳ khách sạn nào ở nông thôn. Tôi sẽ không dùng đến cỗ xe ngựa này.

Lestrade cười trịch thượng và nói:

- Chắc ngài đã đi đến một kẻ nào đó đăng trên báo? Sự việc quá phức tạp thêm. Nhưng tất nhiên không đáng yêu như thế? Cô ta có vẻ đẹp cho bị cáo; mặc dù đã nhiều lần khoanh tay không thể làm hạnh phúc nàng đã đến đây!

Trong lúc Lestrade đang thả bộ, tôi đã bước vào phòng. Tôi thấy cô gái xanh biếc, đôi môi hé mở dịu dàng thương làm sao?! Nỗi lo lắng

- Ôi! Thưa ngài Sherlock Holmes? - Cô ta thốt lên đưa cặp mắt đẹp như mơ nhìn từ Sherlock sang tôi và cuối cùng bằng linh tính đặc biệt, của giới phụ nữ, cô ta dừng mắt lại ở chỗ bạn tôi - Tôi rất sung sướng vì ngài đã có mặt ở đây! Tôi đến đây để nói cho ngài rõ câu chuyện. Tôi tin là James vô tội. Ngài hãy bắt đầu công việc, khi tôi nói cho ngài rõ. Ngài đừng nghi ngờ gì hết dù chỉ trong một phút thôi. Tôi kết bạn với anh ấy từ thời thơ ấu kia, nên tôi hiểu anh ấy hơn ai hết, tôi biết những nhược điểm của anh ấy. James nhân ái đến nỗi không làm đau đến cả một con ruồi. Những ai quen biết anh ấy đều cho lời buộc tội là hoàn toàn phi lý.

- Tôi hy vọng, chúng tôi sẽ bào chữa được cho anh ấy, thưa tiểu thư Turner

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ết bản luận tội
ng nhìn càng rõ
nột cô gái đẹp và
ài sẽ bào chữa
i cũng đang
sức. Xe của cô

on gái duyên
r cô ta! Cặp mắt
cô xinh xắn và để

xinh đẹp? - Sherlock nói. - Tiểu thư hãy tin tưởng tôi sẽ làm hết sức của mình.

- Ngài đã đọc được những lời buộc tội ấy chưa? Ngài có ý kiến gì không? Ngài có thấy một tia hy vọng nào không? Ngài tin là anh ấy vô tội chứ?

- Tôi cho rằng rất có thể.

- Thế là anh ấy sẽ được tha! - Cô gái vui mừng ra mặt và ngẩng cao đầu, đưa cặp mắt dò hỏi nhìn ngài Lestrade. - Ngài có nghe thấy gì không? Giờ thì tôi có thể hy vọng được rồi.

Lestrade nhún vai nói :

- Tôi chỉ sợ anh bạn của tôi hơi vội vã trong lời kết luận của mình. - Nhưng ông ấy nói đúng. Tôi tin ông ấy! James không thể là tên giết người. Còn chuyện dính dáng đến vụ cãi cộ với cha anh ấy tôi biết hết - Và nguyên nhân nào khiến cho anh ấy không nói với ngài thẩm phán vì chuyện này có dính líu đến tôi.

- Như thế nào thưa tiểu thư? - Sherlock hỏi.

- Bây giờ là lúc tôi không phải dấu giếm cái gì hết. Vì tôi mà James đâu có những bất đồng với cha anh ấy. Cha của James thì muốn chúng tôi lấy nhau. Chúng tôi yêu nhau, như anh em ruột thịt. Nhưng anh ấy, tất nhiên, còn quá trẻ, chưa hiểu gì về cuộc đời... và... và... Nói tóm lại, anh ấy chưa muốn cưới vợ. Vì thế mà có cuộc cãi cộ kia. Tôi tin tưởng rằng đó là một trong những nguyên nhân của cuộc cãi vã.

- Ý kiến cha tiểu thư như thế nào? - Holmes hỏi. - Ông ấy có muốn anh chị lấy nhau không?

- Cha tôi rất phản đối. Ngoài nhân này cả.

Holmes ném cái nhìn dò xét bưng cả mặt.

- Xin cảm ơn tiểu thư về ngu thể gặp cha của tiểu thư khó

- Tôi e rằng bác sĩ sẽ không

- Bác sĩ ư?

- Vâng, chẳng lẽ ngài không ốm lắt nhắt, nhưng cũng đủ

nằm suốt ngày, còn ngài bác bị kích động mạnh. Ngài Mc

trong thời gian ở Victoria xa

- Sao? Cha của tiểu thư đã từng ở Victoria hả?

- Vâng, cha tôi tham gia vào đoàn tìm kiếm.

- Tôi hiểu. Ngài Turner đã làm giàu tại những mỏ vàng có phải không, thưa tiểu thư?

- Vâng, đúng thế, thưa ngài.

- Xin cảm ơn tiểu thư. Tiểu thư giúp cho tôi rất nhiều.

- Ngày mai, nếu có tin tức gì mới ngài hãy làm ơn cho tôi biết với! Chắc ngài sẽ đến gặp anh James ở trại giam phải không? Nếu gặp ngài hãy nói giúp rằng tôi bao giờ cũng tin là anh ấy vô tội.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ng hộ cuộc hôn

ngượng ngùng đó

Ngày mai tôi có

!

h đây, cha tôi hay

àn. Cha tôi chỉ

thương sợ hãi vì

biết được cha tôi

- Tiểu thư cứ an tâm, thế nào tôi cũng nói lại điều đó.
- Tôi phải về nhà gấp. Cha tôi hiện đang nguy kịch và cần có tôi bên cạnh. Xin tạm biệt ngài, cầu chúa phù hộ cho ngài trong công việc. Cô gái vội vã bước ra khỏi phòng và chúng tôi nghe tiếng còi xe đang xa dần.
- Tôi ngưỡng thay cho ngài, ngài Holmes ạ! - Lestrade nói với giọng đàn anh, sau một phút im lặng - Ngài hy vọng làm gì chứ?! Không phải tôi lo quá xa đâu, nhưng ngài làm như vậy quả là liều lĩnh.
- Tôi nhìn thấy con đường mà tôi sẽ đi - James McCarthy, Holmes nói - Ngài có giấy phép vào thăm trại giam không?
- Có đây nhưng chỉ dùng cho hai người thôi.
- Như vậy, tôi sẽ thay đổi chương trình là không đi đâu nữa. Chúng ta có kịp thời gian đi đến trại giam Hereford để thăm tù nhân không?
- Hoàn toàn kịp.
- Chúng ta cùng đi? Watson, tớ sợ cậu buồn nhưng chỉ sau hai giờ tớ sẽ quay về đây.

Tôi tiễn họ ra bến xe. Sau đó đi bách bộ dọc các đường phố của thị trấn. Rồi quay về khách sạn, tôi nằm xuống xa lông và lấy cuốn tiểu thuyết ra đọc. Nhưng cuốn sách không ăn nhập với câu chuyện đáng thương đang hiện ra trước mắt tôi. Tôi nhận thấy tất cả mọi ý nghĩ của mình lúc này đều quay về thực tại. Tôi ném cuốn sách vào góc phòng và thử ôn lại trình tự, suy luận về những sự kiện. Cứ cho những lời khai của chàng thanh niên kia là đúng đi, thì liệu có con quỷ nào lọt vào khoảnh khắc ngắn ngủi giữa lúc chàng trai đi khỏi và chạy lại với tiếng kêu của người cha. Ai vào đây? Điều này thật là kinh khủng, đáng sợ. Tôi là bác sĩ, nếu tôi đưa xem xét những vết thương. Tôi ghi lại số liệu và kết quả của cuộc khám. Trong bản kết luận của nhà pháp y, trái của xương chẩm bị vỡ do một viên đạn. Tôi tự sờ lên đầu mình để kiểm tra. Tôi đánh như vậy chỉ có thể thực hiện biện hộ phần nào cho bị cáo. Tôi đứng đối diện với người cha. Tôi nhớ đến từ "con chuột cống". Trong trường hợp này thì không thể. Con người trước lúc chết vì bệnh. Ông ta muốn giải thích tại sao.

Ông ta muốn nói điều gì? Tôi cố gắng hết sức để tìm ra một lời lý giải thích hợp. Tôi nhớ lại trường hợp chiếc áo xám ma quỷ. Nếu đúng như vậy thì có một kẻ thứ ba đã bỏ quên chiếc áo khi bỏ chạy và liều lĩnh quay lại lấy ngay sau lưng cậu con trai, cách cậu ta chỉ 20 bước chân. Toàn bộ câu chuyện này là một vấn đề khó hiểu và khó tin! Lời nhận xét của Lestrade không làm cho tôi kinh ngạc, nhưng tôi tin vào tầm nhìn xa trông rộng của Holmes nên tôi không mất hy vọng. Đến lúc này tôi có cảm giác là Sherlock đã tóm được một vài chi tiết để củng cố lương tâm của mình về sự trong trắng, vô tội của James. Khi Sherlock về thì trời đã tối từ lâu. Anh đi một mình vì Lestrade nghĩ lại

ngoài thành phố.

- Phong vũ biểu vẫn chưa chịu hạ tí nào. - Anh ngồi xuống và nói, - Chỉ cầu sao cho trời đừng có mưa vào lúc chúng mình chưa đến nơi xảy ra án mạng? Con người cần phải dồn sức lực, trí tuệ và nhiệt tình vào công việc nhân đạo. Thật lòng mà nói tớ cũng chưa hứng thú bắt tay ngay vào công việc vì tớ rất mệt sau một chuyến đi xa như vậy. Tớ đã gặp anh chàng McCarthy rồi.

- Gặp anh ta, cậu có hiểu thêm gì không?

- Không có gì mới cả.

- Sự việc không sáng sủa à?

- Tuyệt nhiên không. Lúc đầu tớ có ý nghĩ là anh ta đã biết rõ họ. tên kẻ sát nhân, nhưng muốn giấu. Đến giờ thì tớ khẳng định là chính anh ta cũng đang thắc mắc như mọi người khác. McCarthy không phải là người khôn ngoan cho lắm, song rất dễ thương. Tớ có cảm nghĩ anh ta là người tốt.

- Tôi không tán thành quan điểm của anh ta. - Tôi nhận xét. - Nếu đó là sự thật thì tại sao anh ta không chịu cưới cô tiểu thư Turner kiểu điển kia làm vợ.

- Cũng vì thế mà xảy ra câu chuyện đáng tiếc! Anh ta yêu tiểu thư Turner chân thành tha thiết, và say đắm. Nhưng cậu thử nghĩ xem? Anh ta đã làm gì cách đây hai năm, khi còn là một thằng con nít mới lớn, lúc ấy tiểu thư Turner đang học ở trường nội trú, cậu biết không? Thằng ngốc ấy bị rơi vào tay một cô gái bán hàng ở Bristol và đại đột đăng ký kết hôn với cô ta. Về chuyện này thì không một ai biết cả. Cậu thử tưởng tượng xem, đối với anh ta thật là đau đớn khi phải nghe hoài những lời trách móc của người cha!

Nỗi tuyệt vọng bao trùm, ám ảnh anh ta, khiến đề nghị của cha anh ta là kẻ không thể vượt qua, khả năng tự bào chữa rồi, và ký, sẽ đuổi cậu ta ra khỏi nhà. Cậu đã sống với người vợ của mình người cha không biết cậu ta. Điều này rất quan trọng. Trong tin chồng mình bị kết tội nặc danh anh ta ngay lập tức. Cô ta tự lâu cô ta đã có một người chồng tuyên bố giữa cô ta và James nghĩ tin ấy phần nào đền bù

- Nếu cậu ấy vô tội thì ai là t

- Đúng, kẻ giết người là ai? Tớ lưu ý cho cậu hai điểm sau đây: thứ nhất -

Người đã khuất cần gặp ai đó bên hồ, người đó không thể là con trai ông ta được, bởi người con trai đã đi khỏi không biết bao giờ mới về. Thứ hai - Người cha gọi "Cooee" trước khi ông ta nhìn thấy con trai. Đó là nút chính, nhờ nó mà chúng ta làm thấy đổi được tình thế. Còn bây giờ hãy nói đến những sáng tác mới của George Meredith nếu như cậu thích. Hay để những công việc thứ yếu khác đến mai.

* * * * *

Đúng như Sherlock mong muốn, hôm qua trời không mưa.

Sáng nay trời quang đãng không một bóng mây. Vào lúc 9 giờ Lestrade đến

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ầu cứu để trả lời khác, anh ta hết là kẻ hẹp hòi, đồ Chàng thanh niên cùng, nhưng

hàng khi nghe cổ nên đã bỏ đi cho chồng là từ; cô ta trắng trợn buộc nào hết. Tớ

đón chúng tôi đi trên cỗ xe ngựa, chúng tôi tiến về trang trại Hatherley và từ đó đi bộ đến hồ Boscombe.

- Có một tin quan trọng. - Lestrade nói. - Nghe nói là ngài Turner ốm nặng đến nỗi khó lòng mà qua được.

- Hình như ông ấy già lắm phải không? - Holmes hỏi.

- Khoảng 60 tuổi, nhưng ông ta mất sức từ ngày ở đoàn tìm kiếm và từ lâu đã mang bệnh hiểm nghèo. Ông ta là bạn cũ của ngài McCarthy, hơn thế còn là ân nhân nữa. Tôi được biết ngài Turner không lấy tiền thuê trại Hatherley của ngài McCarthy.

- Ô! Điều này rất lý thú đấy các vị ạ? - Holmes bỗng reo lên.

- Vâng, ngài Turner giúp đỡ ngài McCarthy bằng mọi biện pháp có thể được. Ở đây mọi người đều nói là ngài Turner đối xử với bạn rất tốt.

- Sao ngài lại nghĩ thế! Ngài không lấy làm lạ là ngài McCarthy không giàu có gì mà lại tính đến chuyện cưới cô tiểu thư Turner xinh đẹp - người thừa kế duy nhất gia tài kếch sù cho con trai? Ngài biết rồi đấy ông Turner chấp nhận cuộc hôn nhân ấy.

Chính tiểu thư Tenter đã nói. Ngài có thể rút ra kết luận gì bằng phương pháp suy diễn.

- Chúng tôi đã suy diễn và rút ra những kết luận logic nhất. - Lestrade nói và nháy mắt ra hiệu cho tôi. - Ngài cứ tiếp tục sử dụng các dữ kiện ấy, nó có thể đi xa chân lý để rơi vào thế giới ảo huyền. - Sự thật thì bao giờ cũng là sự thật. - Holmels nói, - Ngài sử dụng dữ kiện không tốt lắm.

- Tôi chỉ nhấn mạnh một dữ kiện, mà đối với ngài thì khó hiểu - Lestrade nói. - Dữ kiện nào?

- Là McCarthy cha đón nhận tất cả mọi giả thiết khác bác

- Nhưng dù sao vệt sáng trắng vừa nói. - Nếu tôi không nhầm - Đúng, chính nó.

Đó là một ngôi nhà hai tầng Fibrôximăng, rêu bám từng xuống bịt kín mít các cửa sổ nay không có khói bay. Những đường như án mạng đang phá hoại ghê gớm của nó.

Chúng tôi gọi cửa. Người hầu

đôi giày của chủ nhân đã mang trong ngày hôm ấy, và đôi giày của cậu con trai đã mang. Holmes ngó vào từng li từng tí đôi giày; sau đó anh đề nghị người ta dẫn chúng tôi ra sân, từ đó chúng tôi đi theo đường mòn quanh co uốn khúc dẫn đến hồ Boscombe.

Sherlock biến đổi hoàn toàn, khi anh lôi theo dấu vết bẩn thỉu. Những người đã từng biết ngài thám tử lừng danh ở hẻm Baker, lúc này chắc không thể nhận ra anh được. Anh ta ủ dột, mặt hơi phớt hồng, cặp mắt lấp lánh dưới hàng mi đen chạy dài.

Đầu anh cúi xuống, cặp vai nhô lên, đôi môi cắn chặt: trên cái cổ gân guốc hằn rõ những đường mạch máu xanh. Hai lỗ mũi của anh phồng lên như cặp

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

McCarthy con, còn

Holmes vừa cười
Hatherley.

được lợi bằng tôn
g tấm rèm thả
khói đã mấy hôm
ở nên hiu quạnh;
bi tất cả sức phá

chỉ cho chúng tôi

mũi của những nhà đi săn thú lông lượn.

Anh say mê công việc đến nỗi không trả lời bất cứ câu hỏi nào, hoặc nếu có chỉ nhấm nháp cho qua chuyện. Anh đi âm thầm, nhưng rất nhanh theo lối mòn xuyên qua một cánh rừng và đồng cỏ tới hồ Boscombe. Đó là vùng đầm lầy trước kia nay đã khô ráo giống như cả vùng thung lũng. Trên lối mòn, hai bên có những loại cỏ dại thấp mọc dày xuất hiện những dấu vết dẫm nát. Holmes lúc thì vội vội vàng vàng, lúc thì dừng hẳn lại. Có một lần anh bất thành linh quay lại và đi ngược vài ba bước.

Lestrade và tôi theo dõi anh từng bước. Lestrade thì quan sát với thái độ thờ ơ, khinh khỉnh ra mặt, còn tôi luôn luôn theo sát Sherlock với sự hứng thú trong lòng, bởi tôi dám khẳng định là mỗi động tác của anh đều dẫn tới một kết cục tốt đẹp.

Hồ Boscombe rộng chừng 50 yard, lau sậy bao bọc xung quanh. Nó kéo dài trên ranh giới của trang trại Hatherley và địa hạt của ngài Turner giàu có. Ở phía xa, nơi khu rừng chạy dài đến tận bờ xa tấp, thấp thoáng những ngọn tháp nhọn đỏ chót.

Ở phía Hatherley khu rừng rất rậm rạp, um tùm; chỉ có một khoảng đất hẹp, rộng chừng hai mươi bước là có cỏ dại mọc và một số cây sậy còn sót lại bao quanh. Lestrade chỉ cho chúng tôi chính xác nơi nạn nhân ngã xuống. Mảnh đất chỗ ấy bị dẫm nát đến nỗi tôi dễ dàng nhận ra ngay nơi nằm của người bị giết.

Còn những gì liên quan thì Holmes quan sát rất kỹ lưỡng.

Holmes chăm chú nhìn kỹ đám cỏ bị xéo nát. Anh chạy đi chạy lại, sau đó lại gần người bạn đồng hành với

- Ngài đã làm những gì ở đây?

- Tôi đã cào xới khắp bãi cỏ, khác, nhưng ngài đã thấy đây

- Thôi đủ rồi. Tôi không có n

khắp nơi. Thậm chí con chuột

đến chỗ đám lau sậy thì dấu

trâu dẫm nát thì mọi việc sẽ

ngộ mọi dấu vết xung quanh

Sherlock lấy kính lúp ra rồi r

và thì thầm nói với bản thân

- Đây là dấu vết của anh chàng

lần chạy nhanh đến nỗi vết c

rất rõ. Những dấu vết này khẳng định cho lời khai của anh ta. Chàng thanh

niên chạy đến nhìn thấy cha mình đang nằm gục trên mặt đất. Tiếp theo là

những dấu chân của người cha đi lui đi tới. Cái gì thế này? À, dấu vết của

báng súng khi người con đứng và dựng súng xuống nghe cha nói. Còn đây

nữa? Cái gì nhỉ? Có một người đi rón rén trên đầu các ngón chân! Đây là đôi

giày không bình thường, hình như hình vuông?! Hẳn đến rồi chuẩn khỏi, rồi

lại đến, chắc là để lấy chiếc áo. Nhưng hẳn từ đâu đến?

Holmes chạy đi chạy lại quan sát, đôi lúc mất dấu vết, đôi lúc nhìn thấy.

Trong lúc đó chúng tôi chưa đi vào bì rừng, dưới bóng một cây bạch dương

to già cỗi, Holmes đã bắt được các dấu vết, anh nhẹ nhàng nằm xuống. Bỗng

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ững chứng cứ

ngài hiện lên
c điều đó. Còn
rước khi bị đàn
tã làm loạn xì
foot.

nước để quan sát

ây hai lần và một
ng vết còn lại thì

anh reo lên sung sướng.

Holmes nằm yên rất lâu, lật đi lật lại những chiếc lá cây và cành cây khô queo, nhặt bỏ vào phong bì một vật gì đó giống như là bụi đất. Anh thận trọng nhìn qua kính lúp một chiếc vỏ cây, một hòn đá có cạnh không đều nhau. Anh cầm hòn đá lên và ngắm nghía vẻ thỏa mãn, sau đó anh theo lối mòn dẫn đến một con đường ở đây mọi dấu vết bị xóa sạch.

- Hòn đá này quan trọng đấy. - Anh nhận xét khi đã quay lại với giọng nói bình thường. - Ngôi nhà xam xám phía bên phải kia có lẽ là nhà của người gác rừng. Tôi sẽ ghé lại chỗ ngài Moran để nói vài lời và viết một bức thư. Rồi chúng ta sẽ về khách sạn trước bữa ăn sáng thứ hai. Hai người cứ đi đến xe ngựa trước, tôi sẽ tới sau.

Sau 10 phút, chúng tôi về tới thị trấn Ross. Hòn đá nhặt được ở trong khu rừng vẫn nằm trong tay Holmes.

- Vật này có thể sẽ làm cho ngài chú ý, thưa ngài Lestrade. - Holmes chìa hòn đá ra. - Đây chính là vũ khí mà kẻ sát nhân đã dùng.

- Tôi không nhìn thấy vết tích nào cả?!

- Đúng, không có.

- Vậy làm sao ngài quả đoán như thế?

- Vì dưới hòn đá này cỏ vẫn mọc bình thường.

Có nghĩa nó nằm chỉ vèn vèn có vài ngày. Còn xung quanh không thấy dấu chỗ hòn đá được nhặt lên. Hòn đá này tương xứng với những thương tích. Không có dấu vết của loại vũ khí nào khác.

- Ai là kẻ sát nhân?

- Đó là một người cao to, thô
đi săn, để to và mặc bành tồ
có chiếc dao cùn gấp cán. Có
cho chúng ta tìm kiếm.

Lestrade cười mỉm.

- Đáng tiếc, đến bây giờ tôi
của ngài đều chí lý, nhưng c
nước Anh.

- Chúng tôi sẽ tìm thấy. - H
có phương pháp của tôi. Thậ
trong chuyến tàu tối.

- Ngài bỏ dở công việc ư?

- Không, mọi việc đã sáng tỏ

- Bí mật là gì?

- Chiếc màn bí mật đã được vén lên.

- Ai là kẻ sát nhân?

- Kẻ mà tôi vừa mô tả.

- Nhưng hẳn là ai?

- Ồ, có khó gì đâu, dân cư ở đây không nhiều nhận gì.

Lestrade nhún vai :

- Tôi là con người thực tế - Ông ta nói - Không thể tìm kiếm một người chỉ thọt chân phải và thuận tay trái. Chắc tôi sẽ bị cả vùng Scoland chế nhạo mất thôi.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

. Hẳn mang giày
u, ở trong túi thì
ư thế cũng đủ

. - Mọi giả thiết
t của Hoàng gia

cách của ngài, tôi
sẽ về Luân Đôn

- Được, - Holmes điềm đạm trả lời, - Tôi sẽ cho ngài biết mọi khả năng để tìm ra điều bí mật. Tôi không cần che giấu, còn ngài có lẽ sẽ khám phá ra vụ án khó hiểu này.

Sau khi từ biệt ngài Lestrade, chúng tôi quay về căn buồng của mình, ở đây bữa ăn sáng thứ hai đã dọn sẵn.

Holmes im lặng, trầm ngâm suy nghĩ. Khuôn mặt của anh buồn rười rượi, giống như khuôn mặt của một người rơi vào tình trạng khó giải quyết.

- Hãy nghe đây Watson, - Anh nói, khi người hầu đã dọn xong mọi thứ trên bàn ăn, - Cậu ngồi vào kia, tớ sẽ kể cho cậu nghe một số điều tớ biết. Không hiểu tớ phải làm gì bây giờ? Tớ muốn nghe ở cậu một lời khuyên. Cậu hãy hút thuốc đi, tớ sẽ bắt đầu.

- Nào, kể đi.

- Trong khi nghiên cứu công việc, tớ nhận thấy có hai điểm trong bản tường trình của anh chàng McCarthy làm tớ chú ý; tớ cho là điểm đó có lợi cho anh ta, còn cậu thì cho là có hại. Thứ nhất là: Người cha đã kêu "Cooee" trước khi nhìn thấy con trai của mình; thứ hai là: cha anh ta nói tới con chuột trong cơn hấp hối. Cậu nên hiểu, người cha nói lặp bập vài từ, nhưng người con chỉ nghe được có một. Công cuộc khám phá của chúng ta xuất phát từ hai điểm này. Tớ nghĩ những điều chàng thanh niên khai trên đều đúng với sự thật một trăm phần trăm.

- Tiếng gọi "Cooee" là gì?

- Rõ ràng ông ta không gọi con trai. Vì ông nghĩ con ông vẫn ở Bristol. Người con nghe thấy tiếng gọi rất tình cờ. Tiếng "Cooee" để gọi người đã hẹn gặp ông ta. Từ "Cooee" là từ của người Áo với người Áo với nhau mà thôi. Đó là điều chú McCarthy hẹn gặp ở hồ Boscombe.

- Nhưng còn chuyện con chuột Sherlock Holmes lôi trong túi?

- Đây là tấm bản đồ bang Virginia.

- Tối hôm qua tôi đã đánh đi tìm tấm bản đồ này.

- Anh lấy tay che một phần của nó.

- ARAT

ARAT - Tiếng Anh nghĩa là con chuột.

- Còn bây giờ? - Anh nhắc tay che.

- BALLARAT

- Hoàn toàn đúng. Đây chính là tên của người sát nhân, nhưng anh con

trai chỉ kịp nghe có hai âm tiết cuối cùng.

Nạn nhân cố gượng nói tên kẻ giết người và tên đó là Ballarat.

- Thật tuyệt diệu! - Tôi thốt lên.

- Không nghi ngờ gì nữa, vòng vây đã khép kín. Chiếc áo choàng màu xám của tên tội phạm là bằng chứng thứ ba. Nhưng điều chưa biết này đã biến mất, và xuất hiện một người áo mặc bành tô màu xám nào đấy từ Ballaret tới.

- Sự thế sẽ ra sao?

- Chắc chắn, hẳn là người địa phương ở đây; vì bên cạnh hồ ngoài trang ấp ấy ra, không còn gì nữa. Người lạ không đi đến đây làm gì.

- Tất nhiên.
- Sau đó là cuộc khám nghiệm hiện trường của chúng ta. Trong khi xem xét nền đất, tớ đã phát hiện thêm một số chứng cứ mà tớ đã nói cho lão Lestrade nghe tuy không quan trọng lắm. Những chứng cứ này chỉ có liên quan tới việc mô tả hình dáng kẻ phạm tội mà thôi.
- Nhưng bằng cách nào mà cậu phát hiện được?
- Cậu quá quen phương pháp của tớ rồi! Nó dựa trên sự so sánh tất cả dữ kiện không đáng kể.
- Về tầm vóc của tên sát nhân cậu phán đoán gần đúng dựa vào bước chân, hoặc đôi giày, nhưng cũng có thể dựa trên những dấu vết để lại; phải không?
- Đúng, một loại giày không bình thường.
- Sao cậu biết hẳn bị thọt?
- Dấu chân phải không được rõ như dấu chân trái. Bàn chân phải dẫm nhẹ hơn. Tại sao? Chỉ vì hẳn bị thọt.
- Còn chuyện hẳn thuận tay trái?
- Chính cậu đã kinh ngạc với đặc điểm vết thương mà người phẫu thuật mô tả. Nạn nhân bị một cú giáng bất ngờ từ phía sau lưng; nhưng ở bên trái. Ai có thể làm được? Nếu như không thuận tay trái?! Trong lúc hai cha con đang nói chuyện với nhau, thì thủ phạm núp sau thân cây. Thậm chí hẳn còn hút thuốc. Tớ đã tìm thấy tàn thuốc lá, và nhờ khiếu phân biệt các loại thuốc của mình tớ đã xác định được hẳn đã hút loại thuốc của Ấn Độ. Cậu biết đấy, tớ đã nghiên cứu về thuốc lá và có viết một bài báo nói về tro của 140 loại thuốc lá khác nhau, kể cả thuốc điếu cũng như thuốc tẩu. Sau khi phát hiện ra tàn thuốc lá, tớ quan sát xung quanh và thấy một đống thuốc lá vứt. Đó là loại thuốc của Ấn Độ.
- Còn cái tẩu?
- Tớ nhận thấy mẫu thuốc kẹp của điều thuốc bị cắt, nhưng quả quyết dao của hẳn bị cùn.
- Holmes, - Tôi nói - Cậu đã hẳn không thể chui ra được.
- Cậu sẽ tháo chiếc nút thòng những dẫn chứng của cậu đã.
- Ngài John Turner đến. - Ngồi xuống, tôi và dẫn người khách vào. Thân hình của kẻ vừa vào thì mảnh mai, gầy gò, đôi vai buông xuống làm cho ông trông khắc khổ già nua; còn bộ mặt trông gớm ghiếc và thô tục; tấm thân đồ sộ thì toát lên một sức mạnh khôn lường của con người kỳ dị ấy. Bộ râu để dài xồm xoàm, mái tóc bạc trắng phủ kín gáy lởm chởm, cặp lông mày rậm đã làm cho ông ta có vẻ kiêu kỳ và mẫn nguyện. Mặt ông xám xịt, còn môi và hai cánh mũi thì nhợt nhạt xanh tái. Thoạt nhìn tôi biết ngay ông đã mắc một thứ bệnh kinh niên khó chữa khỏi.
- Mời ngài ngồi. - Holmes đề nghị nhẹ nhàng, - Chắc ngài đã nhận được bức thư của tôi?
- Vâng, người gác rừng đã mang đến. Ngài muốn gặp tôi ở đây để tránh bớt sự lôi thôi.

n lại mà hẳn đã
 ng tẩu. Phần cuối
 am nhờ, vì thế tớ
 một tấm lưới,
 n niên vô tội kia.
 dung được tất cả
 giết người là...
 cửa phòng chúng
 hậm, khắp

- Tôi nghĩ rằng, sẽ có chuyển biến nếu tôi phát biểu tại phiên tòa.

- Ngài cần tôi ư?

Turner nhìn chăm chăm vào anh bạn của tôi. Trong đôi mắt mệt mỏi của ông chứa đựng nỗi tuyệt vọng, dường như ông đã đoán được câu trả lời cho câu hỏi của mình.

- Vâng, - Holmes nói nhỏ nhẹ, cái nhìn của anh đã thay cho câu trả lời. - Vấn đề là như thế. Tôi đã biết hết câu chuyện về ngài McCarthy rồi.

Lão già dang hai tay ôm lấy mặt.

- Các ngài hãy làm ơn giúp tôi? - Ông ta kêu lên tuyệt vọng. - Tôi sẽ không thể để cho chàng trai kia chết đâu? Tôi sẽ nói hết sự thật trong phiên tòa trung thẩm.

- Rất hân hạnh được nghe. - Holmes nói lạnh lùng.

- Từ lâu tôi muốn phơi bày tất cả, nhưng còn đứa con gái thân yêu của tôi.

Chuyện này sẽ làm trái tim nó tan nát mất, nó sẽ đau khổ và sẽ không sống nổi khi tôi bị bắt.

- Có thể không xảy ra chuyện đó đâu, - Holmes an ủi.

- Có thể như vậy sao?

- Tôi không phải là kẻ thừa hành chính thức. Cô con gái của ngài cần sự có mặt của tôi, cho nên tôi phải làm mọi việc vì lợi ích của cô ta. Ngài hiểu cho: chàng McCarthy kia cần được tự do ngay bây giờ.

- Tôi ở gần cửa địa ngục lắm rồi, - Ông Turner nói - Tôi bị bệnh đái đường đã lâu. Bác sĩ nói không biết tôi có sống được một tháng nữa hay không. Dầu sao tôi cũng muốn được chết dưới mái nhà của mình hơn là phải chết trong tù.

Holmes đứng dậy, đi đến bàn

- Ngài hãy kể tất cả những gì đã xảy ra, ngài sẽ ký vào đó và Watson sẽ ghi chép. Mọi chi tiết thú của ngài trong trường hợp này sẽ được đưa ra trước phiên tòa của chàng trai McCarthy.

Ngược lại tôi hứa với ngài sẽ

- Được, - Lão già trả lời - có

đâu. Cho nên điều kiện của tôi

cho Alice khỏi đòn khủng khiếp

thì lâu nhưng tôi sẽ kể vắn tắt

đâu. Đó là một con quý hiện

hãy cứu thoát ngài khỏi bàn

cùng của đời tôi, tôi bị hãm

hãm kẹp và chi phối. Hẳn đã

đầu đọc toàn bộ cuộc đời

của tôi. Trước hết tôi sẽ kể vì

sao tôi lại rơi vào nanh vuốt

kìm kẹp của hắc ám. Câu

chuyện này xảy ra vào đầu

những năm sáu mươi (1860)

của thế kỷ XIX trong đoàn tìm

kiếm vàng. Thời đó tôi còn là

một cậu bé thiếu suy nghĩ,

nóng nảy sẵn sàng lao vào bất

cứ việc gì. Tôi lọt vào bẫy

của những người xấu và bắt

đầu cuộc đời rệu rã be bét.

Tôi sống một cuộc sống lang

thang nay đây mai đó như một

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

h tôi viết lại vắn
tắt, ngài sẽ ký vào đó và Watson
sẽ ghi chép. Mọi chi tiết thú của
ngài trong trường hợp này sẽ được
đưa ra trước phiên tòa của chàng
trai McCarthy.

Ngược lại tôi hứa với ngài sẽ
được, - Lão già trả lời - có
đâu. Cho nên điều kiện của tôi
cho Alice khỏi đòn khủng khiếp
thì lâu nhưng tôi sẽ kể vắn tắt
đâu. Đó là một con quý hiện
hãy cứu thoát ngài khỏi bàn

cùng của đời tôi, tôi bị hãm
hãm kẹp và chi phối. Hẳn đã
đầu đọc toàn bộ cuộc đời
của tôi. Trước hết tôi sẽ kể vì
sao tôi lại rơi vào nanh vuốt
kìm kẹp của hắc ám. Câu
chuyện này xảy ra vào đầu
những năm sáu mươi (1860)
của thế kỷ XIX trong đoàn tìm
kiếm vàng. Thời đó tôi còn là
một cậu bé thiếu suy nghĩ,
nóng nảy sẵn sàng lao vào bất
cứ việc gì. Tôi lọt vào bẫy
của những người xấu và bắt
đầu cuộc đời rệu rã be bét.
Tôi sống một cuộc sống lang
thang nay đây mai đó như một
hiệp khách giang hồ. Bọn tôi
có sáu người, chúng tôi đã
trải qua cuộc đời hoang dã,
phóng đảng, ngày này qua
tháng khác chúng tôi đột
nhập vào các bến xe, nhà ga,
chặn đứng từng đoàn xe ở
dọc đường để cướp bóc.
Lúc ấy người ta gọi tôi là
Jack ở Ballaret.

Bạn bè ngày ấy của tôi cho đến bây giờ vẫn nhớ tôi với cái tên Ballaret. Hôm đó có một đoàn hộ tống áp tải vàng từ Ballaret đến Melbur. Chúng tôi đã tổ chức cuộc tấn công, có sáu người áp tải canh giữ xe vàng. Chúng tôi cũng có sáu người. Thế là xảy ra một trận cướp bóc, giết người thật tàn ác và quá khủng khiếp.

Loạt súng đầu tiên chúng tôi hạ thủ. Nhưng khi thu chiến lợi phẩm thì chúng tôi còn có ba người. Tôi chĩa súng vào thái dương tên xà ích - Người ấy là McCarthy. Lúc ấy tôi giết hẳn luôn thì hay quá! Nhưng tôi đã thương hại, mặc dù tôi nhận thấy hắn nhìn tôi bằng cặp mắt ti hí gian ác, dường như muốn ghi nhớ bộ mặt của tôi. Chúng tôi đã cướp được một số vàng đáng kể, trở thành những người giàu có và hồi hương về Anh quốc, không bị một ai nghi ngờ. Ở đây tôi đã vĩnh viễn từ bỏ những người bạn xưa của mình để bắt đầu cuộc đời no đủ và yên ả.

Tôi mua cơ ngơi này và cố gắng bằng những đồng tiền của mình làm những công việc từ thiện nhỏ để chuộc lại quá khứ đen tối của mình. Trong thời gian đó tôi lấy vợ, cô ta chết trong lúc còn quá trẻ và đã để lại cho tôi con bé Alice dịu dàng nết na. Thậm chí khi Alice còn bé bỏng, bàn tay múp míp nhỏ xíu của nó đã giữ chân tôi trên con đường làm ăn lương thiện hơn bất cứ cái gì trên thế giới này. Tôi đã vĩnh viễn chôn vùi quá khứ của mình. Mọi việc đều trôi chảy, tốt đẹp khi tôi chưa bị rơi vào tay của McCarthy.

Một lần tôi ra thành phố để giải quyết công chuyện tiền nong và bất ngờ tôi gặp McCarthy ở góc phố Regent. Trên người hắn không có cả áo bành tô, không giày dép gì hết.

Thế là chúng ta lại gặp nhau

nay chúng ta sẽ không phải
Tớ đi không phải một mình r
tâm giúp đỡ tớ. Ngược lại cậu
đẩy luật pháp mạnh mẽ. Ng

Thế là hẳn cùng với thằng c
thể nào thoát khỏi con người
của tôi không phải mất tiền.
Tôi không có phút giây nào t

nơm nớp lo sợ cái quá khứ c

Nơi nào tôi đến tôi cũng gặp
gái của tôi trưởng thành thì
Đối với tôi điều đáng sợ nhất
của tôi. Không có cái gì mà hẳn không muốn, không đòi hỏi, hẳn bắt tôi cấp
đất, cấp nhà, cấp tiền, đó mới là yêu cầu nhỏ nhất, trong khi chưa nói đến
những đòi hỏi khác. Hẳn đòi luôn cả Alice cho con trai hẳn. Mọi người đều biết
con bệnh hiểm nghèo của tôi, hẳn dự tính khả năng tuyệt diệu là thằng con
của hẳn sẽ chiếm toàn bộ gia sản của tôi. Nhưng lần này tôi cương quyết, tôi
không thể cho phép cái giống đáng nguyên rủa ấy kết hôn với con gái tôi cho
dù ở trong ý nghĩ.

Tôi và hẳn hẹn gặp nhau ở khoảng giữa hai nhà sát bờ hồ để trao đổi mọi
chuyện. Nhưng khi tới chỗ hẹn tôi nhìn thấy hẳn đang nói chuyện với con trai.
Tôi đứng đợi sau gốc cây và lấy thuốc ra hút, chờ hẳn. Trong khi nghe những

hắn lấy tay tôi. - Từ

hắn cần phải quan
tróc tuyệt vời, ở
tra cảnh sát".
g, và tôi không
trên mảnh đất

div và luôn luôn

hắn. Khi đưa con
vì hẳn biết rằng:
tôi biết quá khứ

lời hăn nói với con trai, trong tôi trào lên sự tức giận, máu sôi lên tôi không thể chịu đựng được nữa. Hăn ép buộc thẳng con phải cưới con gái tôi làm vợ, tuyệt nhiên không hề đếm xỉa đến con gái tôi có chấp thuận hay không, cứ như con gái tôi là đứa con gái làm tiền.

Tôi phát điên lên khi nghĩ là tất cả những gì tôi yêu quý sẽ phải lọt vào tay con người ấy. Tôi không thể chặt đứt gông cùm trói buộc hay sao? Tôi sắp chết vì tuyệt vọng, mặc dù lý trí tôi vẫn rất minh mẫn và tay chân còn khỏe mạnh, tôi hiểu rằng, cuộc đời tôi như thêm là hết. Nhưng còn tên tuổi tôi, còn đứa con gái cưng của tôi? Tôi sẽ cứu vớt được cả hai, nếu như tôi buộc lão McCarthy giữ mồm giữ miệng... Tôi đã giết nó, ngài Holmes ạ... Tôi giết nó, lần này thì tôi không tha. Tôi là kẻ trọng tội nhưng chẳng lẽ cuộc đời đầy rẫy bất công, đau thương này không thể chuộc được lỗi lầm hay sao? Tôi đã phạm tội nhưng cứ nghĩ con gái tôi bị rơi vào cạm bẫy là tôi không thể chịu được. Tôi giết hăn, lương tâm không hề cắn rứt tôi đã vứt bỏ một tên độc địa kinh tởm nhất. Thằng con trai chạy lại, tôi kịp trốn vào rừng, nhưng buộc phải quay lại để nhặt chiếc áo bành tô đánh rơi... Đó là sự thật hoàn toàn, thưa các ngài, tất cả những gì đã xảy ra chỉ có thế.

- Tôi không kết tội ngài. - Holmes thủ thỉ, trong khi lão già ký vào tờ khai. - Tôi thiết nghĩ chúng tôi không phải đưa chuyện này ra tòa.

- Tôi cầu mong như thế. Thưa ngài! Ngài sẽ giải quyết như thế nào?

- Tình trạng sức khỏe của ngài không quan trọng. Ngài biết đấy, sắp tới ngày phải có mặt tại phiên tòa. Tôi sẽ giữ kín lời thú nhận của ngài. Chỉ trong trường hợp McCarthy bị kết tội tôi mới buộc lòng phải sử dụng. Nếu anh ta trắng án, dù ngài còn sống hay không, tôi sẽ không tiết lộ bí mật của ngài. Nó chỉ ở trong chú ý của tôi.

- Xin tạm biệt! - Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

- Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

- Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

- Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

- Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

- Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

- Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

- Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

- Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

- Ông già trị tội gật đầu, tôi cảm ơn ngài.

những đám mây ảm đạm của bầu trời dĩ vãng xa xôi.

HẾT

IV. NĂM HỘT CAM

Mỗi khi đọc lại những ghi chép về Sherlock Holmes trong thời kỳ 1882-1890, tôi thấy những câu chuyện lý thú, nhiều đến nỗi không biết nên chọn chuyện nào. Tuy nhiên một số chuyện đã được đăng trên các báo, còn những chuyện khác chưa có điều kiện ra mắt bạn đọc để giới thiệu khả năng tiềm tàng của Sherlock cho các bạn thấy anh ta đã đạt đến đỉnh cao của nhà trinh thám như thế nào? Dẫu sao tôi cũng muốn giới thiệu với bạn đọc yêu mến của tôi những câu chuyện có tình tiết thú vị, bất ngờ. Mặc dù có những mối liên quan chưa được sáng tỏ, năm 1887 đã mang đến một chuỗi dài những câu chuyện ly kỳ nhiều ít khác nhau. Tôi đã cố gắng ghi chép tất cả. Trong số đó có chuyện "Paradol Chamber" chuyện "Hội những người yêu chuộng cái nghèo" - Hội ấy có cả một câu lạc bộ sang trọng của tầng trệt một cửa hàng đồ gỗ to lớn.. Bản thanh toán có liên quan đến cái chết của chiếc tàu "Sophy Anderson". Câu chuyện về những cuộc phiêu lưu kỳ lạ của Grice Patersons trên hòn đảo Uffa. Và cuối cùng là những ghi chép có liên quan đến chuyện đầu độc ở Camberwell. Trong chuyện này bằng cách nghiên cứu cơ cấu của chiếc đồng hồ tìm thấy trong xác nạn nhân, đã chứng minh được chiếc đồng hồ vừa lên giây trước khi chủ nhân chết hai giờ đồng hồ, như vậy người quá cố mới nằm ngủ trong khoảng thời gian đó. Từ những kết luận dựa trên cơ sở khoa học tài tình, Sherlock Holmes đã tìm ra thủ phạm một cách dễ dàng.

Tất cả những chuyện ấy, có lẽ tôi sẽ kể lại trong một thời gian gần nhất. Nhưng câu chuyện mà tôi ghi chép không phải là chuyện này. Hồi đó, vào cuối tháng 9, nhà tôi gặp một cơn bão khủng khiếp. Gió thổi mạnh ghê gớm, mưa trút xối xả và đập như bão càng dữ dội hơn, gió thổi ào ào loạt khóc hu hu.

Hôm ấy, Sherlock ngồi buồn buồn tự tài liệu của mình. Còn tôi thì đọc chuyện tuyệt vời của Clark R. Tôi say mê đến mức tiếng rít của cơn mưa ngoài cửa sổ, còn tiếng mưa của câu chuyện, còn tiếng mưa hôm nay có công việc phải về bên nhà bà mẹ. Còn tôi tạm trú tại căn hộ cũ kỹ rêu phong trong hẻm Baker.

- Hãy nghe kìa - tôi nói và nhìn Sherlock. - Hình như có tiếng chuông gọi cửa. Ai lại đến trong lúc cơn mưa bão thế này được nhỉ? Hay là bạn của cậu?

- Ngoài cậu ra, tớ chẳng có ai là bạn cả, - Holmes trả lời - Còn khách khứa thì tớ không động viên họ đến hỗ trợ tớ.

- Vị khách nào nhỉ?

- Nếu như vậy thì công việc vô cùng nghiêm trọng và cấp bách. Cái gì có thể buộc con người kia đi ra ngoài đường trong cơn mưa bão hoành hành gầm rít vào giờ này? Có khi lại là người đàn bà ngồi lê mách lẻo nào đó, bạn của bà chủ nhà đến chơi cũng nên?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

thường mà

nh hành hung dữ,
gió gào rít âm ỉ,
mưa về tối cơn
bão thành phố nhất

cho ngăn nắp trật
tôi đọc những câu

của tôi như lời
biển. Vợ tôi mấy

trú tại căn hộ cũ

Holmes đã nhầm. Chúng tôi nghe thấy tiếng chân ngoài phòng và tiếng gõ cửa rụt rè.

Holmes thò cái tay dài ngoằng của mình quay bóng đèn về phía chiếc ghế bành còn trống.

- Mời vào! - Anh nói.

- Một người trai trẻ tuổi độ 20 - 22, ăn mặc khá chải chuốt có phần tao nhã và hơi kiêu cách. Nước ở chiếc dù chảy xuống thành dòng, chứng tỏ thời tiết thật kinh khủng. Người mới vào lo lắng nhìn xung quanh và dưới ánh sáng ngọn đèn, tôi thấy khuôn mặt của anh ta bệch bạc, còn đôi mắt thì đầy nỗi lo âu tuyệt vọng.

- Tôi thành thật xin lỗi hai ngài. - Anh ta nói và đưa cái kính gọng vàng đang cầm ở tay lên mắt. - Tôi hy vọng các ngài không cho tôi là kẻ quấy rầy... Sở dĩ tôi phải mang vào căn phòng ấm cúng sự lạnh lẽo ướt át của cơn mưa bão là...

- Hãy đưa áo khoác và dù của ngài cho tôi, - Holmes nói. - Tôi treo vào chiếc móc sẽ khô ngay. Tôi nhận thấy hình như ngài vừa đi từ hướng tây nam tới đây.

- Vâng, tôi từ Horsham tới.

- Bùn trên đế giày của ngài đúng là đất bùn của vùng ấy.

- Tôi đến gặp ngài xin ngài lời khuyên bảo.

- Điều đó thì ngài nhận được dễ thôi.

- Và nhờ sự giúp đỡ.

- Sự giúp đỡ thì không phải bao giờ cũng dễ dàng có được.

- Tôi đã được nghe về ngài r
tá Prendergast kể là ngài đã
lạc bộ Tankerville.

- À tôi nhớ rồi, ông ấy bị bọ
phẳng.

- Ông ta nói là ngài thông th

- Ông ta khen quá lời đấy.

- Theo lời ông ấy là ngài chu

- Tôi đã bị thua bốn lần. Ba
đo ván.

- Những con số ấy thắm vào

- Vâng, nói chúng tôi thường

- Vậy thì ngài cũng sẽ thành

- Mời ngài, kéo ghế ngồi sát lò sưởi và hãy kể thật tỉ mỉ từng chi tiết.

- Chuyện của tôi rất khác thường.

- Chuyện bình thường không bao giờ đến với tôi. Tôi đại diện cho cơ quan phá án cao cấp nhất.

- Nhưng dù sao, thưa ngài, tôi vẫn ngờ là trong quá trình hoạt động của mình, ngài chưa bao giờ nghe nói đến những chuyện kinh khủng như chuyện đã xảy ra với gia đình tôi.

- Ngài kích thích trí tò mò nghề nghiệp của tôi quá - Holmes nói. - Trước hết ngài hãy bình tĩnh kể hết những tình tiết chính, còn sau đó tôi sẽ hỏi thêm những chi tiết cần thiết khác mà tôi cho là bổ ích.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nghe ngài thiếu
ao hỗn độn ở câu

không sòng

cánh đàn bà cho

- Tên tôi là John Openshaw, - Anh ta tự giới thiệu. - Nhưng theo tôi hiểu, công việc của tôi ít liên quan đến những sự việc ghê rợn kia. Đó là chuyện thừa kế, vì vậy để cho ngài nắm được sự kiện một cách rõ ràng, tôi buộc phải quay lại từ đầu toàn bộ lịch sử gia đình tôi.

Ông nội tôi sinh được hai người con trai: người bác của tôi tên là Elias và bố tôi - Joseph. Cha tôi tậu được một xí nghiệp nhỏ ở Coventry. Sau đó cha tôi mở rộng qui mô sản xuất hơn nhờ sản xuất xe đạp. Cha tôi đã phát minh ra loại vành xe đạp không rỉ "Openshaw". Xí nghiệp làm ăn rất phát đạt cho nên sau khi bán cơ ngơi ấy cha tôi về sống rất đầy đủ và sung túc. Bác Elias tôi trong những năm trai trẻ đã sang tận châu Mỹ làm ăn, và trở thành một chủ đồn điền ở bang Florida, ở đây công việc lành ăn của bác tôi rất trôi chảy. Trong thời gian chiến tranh bác tôi chiến đấu trong quân đội của tướng Jackson, sau đó thì dưới quyền chỉ huy của tướng Hood và đã được phong cấp đại tá.

Đến khi tướng Lee hạ vũ khí đầu hàng, bác tôi trở về với đồn điền của mình. Ông sống ở đó ba bốn năm. Vào năm 1869 hoặc 1870 gì đấy, bác tôi quay về châu Âu và thuê một nơi ở không xa lắm ở Sussex, gần Horsham. Khi ở bên Mỹ, bác tôi đã dành dụm được một số vốn liếng khá lớn, và cầm món tiền đó bác tôi rời khỏi nước Mỹ với nguyên nhân là: kinh tởm những người da đen và không đồng tình với chính phủ trong việc giải phóng người da đen khỏi ách nô lệ. Bác tôi là một người kỳ quặc, ông ấy rất ác độc và nóng tính. Tức giận cái gì đó là ông văng ra những câu chửi nghe thật kinh tởm.

Ông ấy sống độc thân, tránh giao tiếp với mọi người. Tôi chắc chắn rằng trong những năm tháng sống ở đây, bác tôi có một mảnh vườn và chỉ bách bộ dạo chơi trong khu vườn ngôi nhà ở phòng, ông uốn cong lưng thậm chí ngay đến em ruột của ông. Ông ấy tỏ ra yêu mến tôi, mặc dù ông ấy đã 60 tuổi. Ông ấy đã 60 tuổi đó là 1878. Trong thời gian sống ở đây năm rồi. Bác tôi thương lượng rất thương tôi. Trong những năm sống ở đây, ông hoàn toàn tin tưởng vào tôi. Tôi lên 16 tuổi thì tôi thực sự muốn vào chỗ nào cũng được nhưng không được phá rối sự yên tĩnh của ông. Ông ấy có một căn phòng luôn luôn đóng kín. Bác tôi không cho phép bất cứ một người nào vào, kể cả tôi. Với tính hiếu kỳ của trẻ con, có lần tôi nhìn trộm qua lỗ khóa nhưng không thấy gì cả ngoài chiếc rương và túi linh tinh gì đó.

Một hôm vào tháng ba năm 1883 - có một bức thư dán phong bì nước ngoài nằm trên bàn. Bác tôi hầu như chẳng bao giờ có thư vì mọi chuyện mua bán ông ấy đều trả bằng tiền mặt, còn bạn bè thì không có.

"Từ Ấn Độ gửi tới, - cầm bức thư ông nói. - Dấu dòng ở Pondicherry! Chuyện gì có thể xảy ra đây?"

Bác tôi mau chóng xé phong bì, từ trong phong bì nằm hạt cam khô rơi xuống

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

lên nào ra phố. quanh nhà, ông ấy nói. Ông ấy nói ông bác tôi đã đi lính mọi người, em biết đến. Ông ấy nói hai tuổi - năm trước tám hay chín năm trước với ông, bác tôi chơi cờ nhảy với ông. Đến năm 1883 ông bác loại chìa khóa để mở một điều kiện: ra tôi còn bị ràng

kêu lạnh canh trong đĩa sứ. Tôi định reo lên, nhưng nụ cười của tôi vụt tắt ngấm khi tôi ngược nhìn bác tôi. Mũi dưới của ông trĩ xuống, cặp mắt mở to thao láo, cả bộ mặt trở nên xám ngắt, ông ấy nhìn bất động chiếc phong bì đang cầm trên tay run run.

"K. K. K! ông ấy thốt lên, và sau đó nói thêm. - Lạy chúa tôi! Lạy chúa tôi! Đây là bản thanh toán món nợ của tôi".

"Cái đó là gì thưa bác? - Tôi hỏi".

"Cái chết" ông nói xong và đứng lên ra khỏi ghế và từ từ đi vào phòng của mình, để mình tôi ở lại sững sốt và hoảng sợ.

Tôi cầm lấy phong bì và nhìn vào thấy bên trong có ba chữ "K" bằng mực đỏ. Trong phong bì không còn gì nữa, ngoài năm hột cam đã khô. Cái gì làm cho bác tôi hoảng sợ?

Tôi đứng dậy chạy lên tầng trên. Bác tôi đi xuống trên tay cầm một chiếc chìa khóa cũ đã bị rỉ nhiều, có lẽ chiếc chìa khóa để mở căn phòng trên gác lửng. Còn tay kia ông đang giữ một chiếc hộp bằng đồng thau.

"Chúng muốn làm gì mặc chúng. Dù sao chẳng nữa bác cũng không thể trao cho chúng đâu! - Bác tôi nói với sự nguyên rủa, căm tức. - Cháu nói cô Mary đến nhóm lò sưởi ở phòng bác và đi mời ngài Fordham luật sư ở Horsham tới".

Tôi thi hành tất cả mệnh lệnh mà bác tôi sai bảo. Khi ngài luật sư đến, người ta gọi tôi lên phòng bác tôi. Ngọn lửa trong lò sưởi cháy sáng rực, trên tấm sàn của nó là một đồng tro dày, dường như tro của một mớ giấy tờ vừa bị đốt. Chiếc hộp bằng đồng thau mở ra rộng tuếch. Nhìn vào chiếc hộp, tôi thờ dài ngao ngán, lo sợ vì nhìn như trên phong bì.

"Bác muốn cháu là người làm nói, bác sẽ để lại chỗ này cho cháu được truyền lại cho cháu, nên đó rất tốt! Còn nếu cháu không lời khuyên của bác là nên trả phiền muộn khi để lại cho cháu sự việc sẽ xảy ra thế nào? H ngài Fordham sẽ chỉ cho cháu. Tôi ký vào tờ giấy ấy, và ngài Trường hợp rất kỳ lạ khiến tôi nghĩ đến nó mà chưa hề tìm

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

đám mây lo sợ bao phủ, mặc dù nỗi niềm lo âu đã giảm sút sau vài tuần êm ả trôi qua, không có một dấu hiệu nào làm thay đổi cuộc sống hàng ngày của chúng tôi. Thú thực rằng tôi có nhận thấy những thay đổi lớn lao trong chiều sâu con người bác tôi. Ông ấy uống rượu nhiều khinh khủng và xa lánh tất cả thế giới bên ngoài. Phần lớn thời gian ông ấy khóa kín cửa ngò trong phòng. Nhưng thỉnh thoảng trong lúc say khướt ông đi ra khỏi phòng với khẩu súng lục trong tay, bác ra vườn và hét toáng rằng ông không sợ ai hết và cũng không cho bất kỳ người hay là ma quỷ đụng đến ông và chặt ông như chặt con cừu. Tuy thế nhưng khi cơn nóng giận say sưa đã nguôi, ông ấy vội vã chạy về phòng đóng chặt cửa lại, khóa ổ, cài then như một kẻ đang bị nỗi sợ

chữ "K" giống y

ày, John - Bác tôi
ất nhiên nó sẽ
yên ổn thì điều
i hãy nghe theo
của bác! Bác rất
bác không hiểu
vào cái chỗ mà

ượng sâu sắc. Tôi
thể nào xua tan

hải bao trùm từ tứ phía không thể giữ thân nổi. Trong lúc nóng giận, khuôn mặt của bác tôi, kể cả những ngày giá buốt, cũng vẫn mồ hôi mồ kê nhễ

nhại, y như người ta vừa mới tắm hơi về. Để kết thúc câu chuyện bi thảm ấy, thưa ngài Holmes, và cũng khỏi lạm dụng lòng kiên nhẫn của ngài, tôi chỉ kể vắn tắt kết cục như sau: Một hôm trời vừa tối; sau khi uống rượu say mềm bác tôi thực hiện một cuộc dạo chơi. Sau đó chúng tôi không thấy ông về nữa. Chúng tôi hoảng hốt vội vã chạy bổ đi tìm, và thật tang thương khi nhìn thấy ông nằm sấp mặt xuống trong chiếc ao đầy nước, chiếc ao phủ đầy rong rêu nằm phía sâu trong vườn. Trên người ông không thấy một dấu vết đánh đập nào hết, còn chiếc ao thì rất cạn chỉ sâu không

quá 2 Foot.

Chính vì thế tòa phúc thẩm chỉ chú ý đến tính khi bất thường của bác tôi để kết luận rằng đây là một vụ tự vẫn. Nhưng tôi biết chắc chắn ý nghĩ cái chết làm bác tôi hoảng sợ, bởi thế làm sao bác tôi tự nguyện lìa bỏ cõi đời này một cách dễ dàng và nhanh chóng như thế. Dù có muốn gì đi nữa thì thực tế vẫn phủ phàng bao trùm tất cả. Cha tôi là người thừa kế gia sản khoảng mười bốn nghìn bảng Anh năm tại ngân hàng

- Xin phép, - Holmes ngắt lời những bí ẩn khó hình dung r

được lá thư ngày nào và ông

- Bức thư đến ngày 9 tháng

tức là đêm mồng một rạng r

- Xin cảm ơn ngài, xin ngài v

- Khi cha tôi bắt đầu nằm qu

theo đề nghị của tôi, cha tôi

kia luôn đóng kín. Chúng tôi

bên trong dường như bị huỷ

ghi ba chữ "K" và một dòng

ước cho vay". Tôi cho rằng r

được đựng bên trong chiếc h

chiếc hộp ra trong buồng không có gì đáng kể, nếu không tính một đồng giấy

vứt bừa bộn và những quyển sổ ghi chép linh tinh có liên quan đến cuộc sống của bác tôi bên Mỹ. Trong mớ lộn xộn ấy có thứ đề cập đến thời gian chiến

tranh và đã cho thấy bác tôi là một quân nhân thi hành nghĩa vụ của mình rất

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Copy

thật ly kỳ và có
bác ngài nhận

đó đúng 7 tuần,
3.

ở Horsham, thì

c lửng mà trước

ông thau, nhưng

một mảnh giấy

chép biên lai, khế

những giấy tờ đã

w đốt hết. Ngoài

chiếc hộp ra trong buồng không có gì đáng kể, nếu không tính một đồng giấy

vứt bừa bộn và những quyển sổ ghi chép linh tinh có liên quan đến cuộc sống của bác tôi bên Mỹ. Trong mớ lộn xộn ấy có thứ đề cập đến thời gian chiến

tranh và đã cho thấy bác tôi là một quân nhân thi hành nghĩa vụ của mình rất

tốt. Những giấy tờ khác thì nói về thời kỳ thành lập các bang ở miền Nam,

phần lớn đều liên quan đến vấn đề chính trị. Rõ ràng bác tôi đã đóng một vai trò lớn trong phe chống đối, đối lập hẳn với các nhà lãnh đạo từ miền Bắc

đang ăn sáng, bỗng cha tôi kinh ngạc kêu lên. Một tay cha tôi cầm chiếc phong bì, còn trong lòng bàn tay kia là năm hộp cam khô. Cha tôi thường giấu cọt trước cái chết hoang đường của ngài Đại tá, còn bây giờ chính cha tôi cũng bàng hoàng hoảng hốt, khi nhận đúng giấy báo của tử thần như thế.

"Thế này là thế nào? John" - Cha tôi hỏi khẽ.

Tim của tôi chột lạnh buốt.

"Đó là ba chữ "K", - Tôi trả lời.

Cha tôi nhìn vào phía trong chiếc phong bì.

"Đúng ở đây cũng có ba chữ ấy. Nhưng còn cái gì đây?"

"Hãy đặt tất cả giấy má lên chỗ chiếc đồng hồ mặt trời" - Nhìn qua vai cha tôi, tôi đọc.

"Đồng hồ mặt trời nào? Những giấy tờ gì kia chứ?" - cha tôi thảng thốt ngạc nhiên hỏi.

"Đồng hồ mặt trời đặt ở trong vườn, còn giấy tờ chắc bị cháy rụi rồi".

"Quý tha ma bắt hết bọn nó đi! - Cha tôi nói. - Chúng ta đang sống trong một đất nước văn minh, không thể chấp nhận những điều nhảm nhí được. Bức thư từ đâu tới?"

"Từ Dundee" - tôi trả lời, sau khi đã lướt nhìn con dấu bưu điện.

"Một trò đùa mù quáng của một kẻ khùng nào đó - cha tôi nói. - Đồng hồ mặt trời và giấy má lằng nhằng có liên quan gì đến tôi kia chứ? Không thèm chấp cái đồng hồ quái quỷ ấy làm gì!"

"Con muốn báo cho cảnh sát", - Tôi nói lo âu.

"Để cho người ta lấy cha mày làm trò cười. Cha không nghĩ như thế!"

"Vậy để con tự làm lấy".

"Không đời nào - cha không thảng điên".

Thuyết phục cha tôi quá là u bị nổi lo sợ dầy vò.

Ba ngày sau, cha tôi đi thăm chỉ huy một đồn ở Portsdown khỏi căn nhà này sẽ bớt ngu nhận được một bức điện của bị rơi xuống một mỏ đá phất vậy. Tôi chạy vội tới chỗ cha lời nào. Cha tôi đi từ Ferkher tạọa địa hình mà các mỏ đá

phúc thắm không chút do dự kết luận ngay "Chết trong trường hợp đáng

tiếc". Tôi nghiên cứu kĩ lưỡng những dữ kiện có liên quan đến cái chết của cha tôi, nhưng không thể phát hiện được gì để kết luận đó là một vụ giết người tinh vi. Không có vết tích đánh đập, không có dấu vết trên mặt đất. Tôi chỉ nói riêng với ngài : Tôi lo lắng vô cùng và cảm giác như cha tôi đã lọt vào chiếc bẫy giăng sẵn.

Nghiễm nhiên tôi trở thành người thừa kế toàn bộ gia sản trong cảnh tang tóc đau thương như thế đấy. Ngài có thể hỏi lại tôi, tại sao anh không từ chối thừa kế tài sản đẫm máu ấy? Tôi trả lời ngài rằng: Tôi khẳng định những điều bất hạnh xảy ra với gia đình tôi có liên quan tới những sự kiện bí mật xa xưa

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

en hạ rằng tôi là

anh. Còn tôi thì

á Freebody, đang

, vì tôi ngỡ ra

hôm sau tôi

ến gặp. Cha tôi đã

há nhiều hồ như

ng kip trắng trời

a tôi không thông

hận, cho nên tòa

lắm trong cuộc đời của người bác quá cố và mỗi đe dọa tương tự sẽ đến bất kỳ từ đâu, lúc nào cũng sẵn sàng giáng xuống đầu tôi, dù tôi có ở ngôi nhà nào cũng vậy.

Người cha xấu số của tôi qua đời vào tháng giêng năm 1885. Từ đó đến nay đã hai năm tám tháng trôi qua. Tất cả chuỗi thời gian đó tôi hoàn toàn sống yên ổn ở Horsham và hy vọng câu chuyện đáng nguyên rủa kia không còn đề nâng lên gia đình tôi nữa. Tôi nghĩ sau những cái chết của thế hệ bác tôi, cha tôi thì nó cũng rời xa theo dĩ vãng luôn. Nhưng tôi hy vọng quá sớm. Sáng hôm qua tôi bị choáng váng, cũng vẫn bức thư của thần chết đến gõ cửa cuộc sống êm đềm của chúng tôi.

Chàng trai lấy ra từ trong túi một chiếc phong bì nhàu nát, lật đi lật lại, rồi trút năm hột cam khô đặt xuống tấm khăn trải bàn.

- Chiếc phong bì này đây. - Anh ta nói tiếp, - Dấu bưu điện đóng tại Luân Đôn - khu Đông, bên trong vẫn ba chữ "K" khó hiểu và dòng chữ "Hãy đặt tất cả giấy má vào chỗ đồng hồ mặt trời".

- Ngài đã làm những gì rồi? - Holmes hỏi.

- Chưa làm gì cả?

- Chưa làm gì à?

- Nói đúng ra, - Anh ta gục mặt vào đôi bàn tay nhỏ nhắn, - tôi bất lực như một con chuột bị một con rắn đuổi cùng đường chỉ biết nằm im chờ rắn tới gần. Hình như tôi bị rơi vào tay của một thế lực siêu phàm không thể nào thoát được và không có cách gì cứu nổi.

- Ngài nói gì lạ vậy?! - Sherlock vội thốt lên an ủi - ngài cần phải hành động gấp, nếu không ngài sẽ chết.

Giờ đây không phải lúc tuyệt vọng.

- Tôi đã đến gặp cảnh sát.

- Ở đó đã giải quyết ra sao rồi?

- Nghe tôi nói, họ chỉ cười. Tôi

là trò đùa của một kẻ vô cô

thân trong gia đình tôi, theo

không may mà thôi. Nó không

Holmes vung nắm đấm trong

- Ngu xuẩn không tưởng tượng

- Dấu thể người ta cũng cử r

suốt ngày đêm trong phòng

- Ông ta có đi cùng ngài đến

- Không, người ta ra lệnh cho ông ta phải ngồi trong nhà.

Một lần nữa, Holmes lại vung nắm đấm lên, vẻ tức giận.

- Ngài đến đây để làm gì? - Anh hỏi. - Quan trọng là tại sao ngài không đến đây ngay lúc nhận thư?

- Tôi không biết, vừa mới hôm qua tôi mới nói chuyện sự nguy hiểm của tôi cho ngài thiếu tá Prendergast, và ông ấy khuyên tôi nên đến gặp ngài.

- Đã hai ngày rồi, đáng lẽ ngài phải hành động sớm hơn mới phải. Ngài không còn những số liệu gì thêm ngoài những cái ngài mới kể ư? Có còn tình tiết nào gợi ý để giúp ích cho chúng tôi được không?

- Còn một chi tiết nữa - John Openshaw nói, anh ta lục tìm trong túi áo bành

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

những lá thư kia
ái chết của người
ng trường hợp
oạ, cảnh cáo...

người ấy tức trực

tô và lấy ra mẫu giấy màu xanh đã ngả màu, đặt lên trên bàn. - Tôi vừa nhớ ra. - Anh ta tiếp. - Trong ngày bác tôi đốt tất cả giấy tờ thì mẫu giấy này còn sót lại chưa cháy kịp, nằm lẫn trong đám tro ấy. Tôi tìm thấy ở trên sàn phòng bác tôi. Tôi nghĩ chắc đây là mẫu giấy tình cờ bị sót lại trong cuộc thiêu huỷ kia. Ngoài mấy hột cam ra, trong tờ giấy này không có gì giúp ích cho tôi. Tôi cho đó là một trang của sổ nhật ký, nét chữ này là của bác tôi. Holmes xoay bóng điện, và cả hai chúng tôi cúi sát xuống tờ giấy. Đường biên có những vết xước nham nhở, chứng tỏ tờ giấy này được xé trong một quyển vở nào đó. Phía trên cùng có dòng chữ: "Tháng ba năm 1869" phía dưới có những câu vừa đọc vừa đoán như sau :

Mồng 4 Hudson có mặt: Tại cầu cảng như trước kia.

Mồng 7 đã gửi những hột cam cho McCauley, Paramore và John Swain từ Xen - Augustine.

Mồng 9 - McCauley đã cút khỏi mặt đất.

Mồng 10 John Swain đã cút khỏi mặt đất.

Ngày 12. Paramore đã được đến gõ cửa - Mọi việc đều êm đẹp.

- Cảm ơn ngài. - Holmes nói và xếp tờ giấy trả lại cho người khách trẻ. -

Ngay bây giờ ngài hãy nhanh chóng, khẩn trương bắt tay vào việc. Chúng ta không cần tốn thêm một chút thời gian nào để tranh luận điều chàng vừa kể.

Ngài cần trở về nhà ngay lập tức và hành động gấp.

- Tôi cần phải làm gì bây giờ?

- Có mỗi một việc thôi, nhưng cần phải giải quyết ngay. Ngài phải đặt ngay tờ giấy mà ngài vừa cho chúng tôi xem vào chiếc hộp đồng thau mà ngài đã nói lúc nãy. Ngài đặt vào đó một tờ giấy khác mà ngài đã bị ông bác của ngài đốt s. Ngài đặt vào đó một tờ giấy này thôi. Ngài phải thốt ra một câu nói như bức thư ấy ngài hãy đặt ngay vào chiếc hộp đồng hồ mặt trời như trong t

- Tôi hoàn toàn hiểu ý ngài.

- Ngài nên nhớ hiện tại không có ai nào tương tự như vậy. Tôi đã nghĩ rằng chúng ta cũng cần giăng một cái bẫy như vậy, trước hết cần phải thoả mãn điều đó chúng tôi sẽ làm sáng tỏ

- Chân thành cảm ơn ngài, - ngài đã trả lại cho tôi

động đúng như ngài đã dạy bảo.

- Không được lãng phí dù chỉ một phút nào hết. Điều quan trọng là hãy giữ lấy mình. Rõ ràng không thể chối cãi là ngài đang đứng trước mỗi hiểm hoạ ngàn cân treo sợi tóc. Ngài quay về bằng cách nào?.

- Tôi sẽ đi tàu hoả, từ ga Waterloo.

- Chưa đến 21 giờ. Ngoài đường vẫn còn đông người. Tôi hy vọng ngài sẽ bình an. Nhưng dẫu sao ngài cũng nên đề phòng kẻ thù.

- Tôi đã mang phòng theo khẩu súng lục.

- Rất tốt, ngay ngày mai tôi sẽ bắt tay vào công việc của ngài.

- Có nghĩa là tôi sẽ gặp ngài ở Horsham.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Copyy

hoặc một ý nghĩ
cùng trị, nhưng
đã giăng sẵn rồi. Vì
của ngài. Còn sau
ng kể sát nhân.
chiếc áo khoác
g. Tôi sẽ hành

- Ô! Đó là điều bí mật của công việc. - Ở tại Luân Đôn này, chính ở đây tôi sẽ tìm ra hắn.

- Vậy thì, tôi sẽ ghé lại chỗ ngài một hoặc hai ngày nữa và thông báo cho ngài tất cả sự việc dính dáng tới chiếc hộp đồng thau và giấy má kia. Tôi sẽ làm đúng tất cả những gì ngài dặn.

Anh ta bắt tay chúng tôi rồi từ biệt ra về.

Gió vẫn gầm rít, mưa vẫn liên tiếp gõ vào cánh cửa sổ.

Câu chuyện ly kỳ bi thảm kia đã làm cho chúng tôi phần nào quên đi nỗi phiền muộn về cơn bão dai dẳng, giờ đây đang xâm chiếm bao phủ trở lại.

Sherlock ngồi im lặng, đầu anh hơi cúi xuống, mắt nhìn chăm chú vào ngọn lửa đỏ rực trong lò sưởi đang hùng hực cháy. Anh hút hết một tẩu thuốc, rồi ngồi ngả người ra sau ghế và nhìn những làn khói xanh đang nhẹ nhàng uốn éo liên tiếp nối nhau bay trên trần nhà.

Watson, tứ nghĩ là, - Cuối cùng anh phá tan sự im ắng. - Trong công việc "chữa bệnh" của tớ có lẽ không bao giờ gặp phải những vụ nguy hiểm, ly kỳ hơn vụ này.

- Nhưng trước hết cậu đặt cho mình một quy định cụ thể về tính chất của vụ nguy hiểm ra sao cái đã? - Tôi hỏi.

- Ở đây không có chuyện hoài nghi về tính chất tương đối của nó. - Anh ta trả lời.

- Nhưng cụ thể ra sao? Ai là người có tên K. K. K.? Và hắn ta cứ bám riết như con đĩa gia đình bất hạnh ấy nhằm mục đích gì?

Sherlock nhắm mắt lại, dựa hẳn vào thành ghế và gập lại tay vào nhau.

- Một nhà suy luận chính thống duy nhất trong cả tổng thể của kiện tạo nên nó, mà còn tất cả Cuvier có thể mô tả đúng mẽ của nó. Một quan sát viên kiện, cần phải dựng lại được tổ và hậu tổ. Nhưng không tốt cùng, người suy diễn cần nên. Để làm được việc này, nào đó. Nếu như trí nhớ của quen biết nhau, cậu đã xác

- Đúng như vậy. - Tôi mỉm cười nhớ là: Triết học thiên văn học

Kiến thức trong lĩnh vực thực vật học luôn luôn dao động, trong ngành địa chất thì sâu hơn. Bởi công việc dính dáng tới những vết dơ bẩn của bất kỳ một vùng nào đó trong giới hạn 50 dặm xung quanh thành Luân Đôn; còn trong lĩnh vực hóa học thì hài hước, kỳ quặc. Trong giải phẫu học thì không đồng bộ tản mát, rời rạc. Trong lĩnh vực văn học giải trí, kiến thức đặc biệt khác thường. Trong đó, võ sĩ quyền Anh thì dùng kiếm, còn luật sư thì tự đầu độc mình bằng thuốc phiện và thuốc lá. Đó là những nét cơ bản nhất trong cách nhận định, đánh giá của tớ.

Holmes cười rất khoái trá, khi nghe tôi nói những tiếng sau cùng.

Cũng như lúc xưa tớ đã nói con người cần phải điều khiển trí nhớ của mình

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

thấy một dữ kiện g toàn bộ chuỗi sự theo sau. Cũng một chiếc xương àn bộ chuỗi sự về cả những tiền lên đến đỉnh cao kiện đã được đập hung nhất định y đầu chúng mình c của tớ.

ất thường - Tớ vị trí số không.

như thế nào để cho mô kiến thức được sắp xếp thứ tự ngăn nắp trong kho tàng trí tuệ, sao cho đến lúc cần dùng là có thể lấy ra dễ dàng không phải tìm kiếm lục lọi.

Chúng ta nội trong tối hôm nay cần phải huy động tất cả vốn liếng mà chúng ta có. Cậu lấy giúp mình cuốn bách khoa toàn thư nước Mỹ, tập có chữ "K". Nó nằm trên giá sách, gần chỗ cậu ngồi đấy. Cám ơn! Giờ đây chúng ta sẽ đặt ra các giả thiết và từ đó rút ra những kết luận. Trước hết bắt đầu từ ngài đại tá Openshaw xem thử vì lý do gì mà ông ta rời bỏ nước Mỹ. Trong thời đại ngày xưa con người không có khuynh hướng phá bỏ những thói quen của mình để tự nguyện tự giác thoát thác ra đi khỏi vùng khí hậu tuyệt vời như ở bang Florida, để rồi sống một cuộc đời ẩn dật trong thị trấn quê mùa bên nước Anh này. Sự ham mê thích thú ẩn dật nói lên ý nghĩa rằng ông ta sợ một điều gì đó hoặc một người nào đó, hay đại loại như vậy. Chúng ta khẳng định giả thiết này dựa trên cơ sở những bức thư dọa dẫm đáng sợ mà ông ta cũng như người thừa kế đã nhận được. Cậu có nhận xét gì về những con dấu đóng trên phong bì đó không?

- Lá thư thứ nhất từ Pondicherry, thư thứ hai từ Dundee, thư thứ ba từ Luân Đôn.

- Từ phía đông Luân Đôn! Cậu rút ra kết luận gì?

- Đó là những bến cảng của đại dương. Hình như người viết lá thư ấy là thủy thủ.

- Tuyệt diệu! Chúng ta đã có chìa khóa rồi. Hoàn toàn có khả năng người viết thư đang sống trên một con tàu. Còn bây giờ chúng ta sẽ xem xét vấn đề này từ khía cạnh khác. Trong trường hợp này, khoảng thời gian giữa lời dọa dẫm đến chuyện thực hiện là khoảng thời gian giữa Dundee khoảng cách ấy chỉ khoảng cách trong trường hợp này là khoảng thời gian giữa Dundee và Luân Đôn.

- Khoảng cách trong trường hợp này hiện lâu hơn.

- Nhưng chính bức thư cũng

- Tố tội. Không hiểu sự thể

- Có cơ sở để rút ra nhận xét về chiếc thuyền buồm, hoặc mô

Cũng như những trường hợp cảnh cáo sau đó mới thì hành

xảy ra nhanh chóng làm sao chúng tới cùng với lá thư. Như

giữa tốc độ của tàu thủy bưu điện đã mang bức thư với tốc độ của thuyền buồm mà lũ sát nhân đang sống.

- Có thể là như thế?!

- Đó là điều chắc chắn. Dựa trên cơ sở đó cậu thấy ngay sự nguy hiểm chết người trong trường hợp cuối. Cậu biết vì sao tố tặc anh chàng Openshaw phải thận trọng rồi chứ?! Đòn trừng phạt bao giờ cũng giáng vào thời hạn kết thúc cần thiết cho những kẻ đã gửi bức thư khi vượt qua khoảng cách trên chiếc thuyền buồm. Nhưng chính bức thư cuối này lại được gửi đi từ Luân Đôn, vì vậy chúng ta không thể cho phép mình trì hoãn công việc.

- Lạ chúa? - Tôi thốt lên. - Cuộc truy nã gặt gao kia có ý nghĩa gì?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

- Rõ như ban ngày, giấy tờ đã bị Openshaw cuỗm đi mang trong đó một bí mật liên quan đến sự sống còn của bọn trên chiếc thuyền buồm. Tổ cho là trên thuyền này không chỉ có một thằng. Một người không thể tham gia hai vụ giết người tài tình, không để lại dấu vết gì. Trong chuyện này phải vài ba tên nhúng tay vào, hơn nữa chúng là như kẻ giết người sành sỏi và không hề run tay. Những giấy tờ mà chúng muốn chiếm lại bằng được, dù nó nằm trong tay ai mặc kệ. Chính thế cậu thấy không "K.K.K" đâu phải là tên của một người, mà là dấu hiệu ám chỉ một tổ chức xã hội bí mật nào đó.

- Tổ chức gì?

- Tổ chưa nghe thấy bao giờ?

Holmes lật lật mấy trang sách đang nam trên đùi anh ta :

- Ở đây họ có viết như thế này "Ku Klux Klan" là tên gọi xuất phát từ sự giống tiếng lên quy lát của khẩu súng. Tổ chức bí mật nguy hiểm đáng sợ này có những cựu chiến binh của quân đội miền Nam sau cuộc nội chiến thành lập, và sau một thời gian ngắn đã nhanh chóng lập các chi nhánh ở các bang khác. Chủ yếu là bang Tennessee, bang Luidian, ở cả hai vùng Carolinas, bang Georgia, và bang Florida. Tổ chức này dùng bạo lực phục vụ cho mục đích chính trị, chủ yếu là khủng bố, ám sát những ứng cử viên đại biểu cho dân da đen, hoặc đuổi khỏi đất nước, giết những kẻ đối lập có quan điểm chống đối chúng. Bọn chúng thường cảnh cáo trước rồi mới thực hiện. Lời cảnh cáo chỉ gửi cho những người mà bọn chúng định ám sát dưới hình thức thơ mộng, nhưng mọi người đều quen thuộc, ở một số địa phận trong nước thì một cành lá sồi, còn những nơi khác thì vài hạt dưa gang, hoặc hạt cam.

Sau khi nhận được những lời cảnh cáo đó, thì người bị gửi thư sẽ không tra cứu cái chết kỳ quặc, không lường trước được những biện pháp hành pháp ra được hoặc tránh khỏi tội ác bị vạch mặt. Tổ chức này có thể khám phá ra được hoặc tránh khỏi sự đàn áp của chính phủ Hợp nhân dân. Năm 1869 những người bất chấp mọi hiểm nguy tiến bộ của họ vẫn xảy ra những kẻ gây hại bằng dưng

- Cậu có thấy không? - Holmes nói, tay chỉ vào những tờ giấy tờ của tổ chức mang theo mình hồi hương. Có khả năng là những nguyên nhân và kết quả nằm ở điểm này. Không phải ngẫu nhiên những người tàn ác đã man kia cứ theo đuổi mãi gia đình Openshaw. Cậu hiểu không, bảng thống kê và những cuốn nhật ký có thể là bô nhọ, nói xấu những nhà hoạt động nổi tiếng nhất của miền Nam nước Mỹ và chính những giấy tờ này đã làm cho nhiều kẻ mất ăn mất ngủ.

- Có nghĩa là những giấy tờ mà chúng mình vừa được thấy...

- Chính nó - Đó là một thứ mà người ta mong đợi. Nếu tổ không nhằm thì ở đó ghi : "Đã gửi những hạt giống cho A.B.V." - Có nghĩa là họ đã gửi những lời cảnh cáo. Tiếp theo là mấy dòng chữ A và B đã cút xéo khỏi mặt đất - Có

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nghĩa bọn họ đã bỏ Tổ quốc ra đi. Còn V. đã được đến thăm. Tố sợ ngài V đã kết thúc không tốt đẹp. Chúng mình còn kịp làm sáng tỏ công chuyện mờ mịt này. Con đường để cứu thoát Openshaw trai trẻ kia - chính là phải hành động đúng như tổ khuyên bảo. Hôm nay chúng ta không thể nói thêm được gì nữa và cũng không thể làm thêm được gì... Cậu đưa mình mượn cây đàn, chúng ta đành chịu khó ngồi im lặng nửa tiếng đồng hồ để quên đi thời tiết tồi tệ và quên đi những hành động còn tồi tệ gấp bội của con người.

Gần sáng cơn bão mới tan, mặt trời hé ửng lên xuyên qua những đám mây mù u tối rặng rờ chiếu rọi thành Luân Đôn.

Khi tôi đi xuống thì Holmes bắt đầu ăn sáng.

- Xin lỗi, tổ buộc phải bắt đầu không đợi cậu được - Anh nói. - Tổ thấy trước rằng tổ phải làm việc cật lực trong ngày hôm nay vì câu chuyện của Openshaw.

- Cậu chuẩn bị đến đâu rồi? - Tôi hỏi.

- Điều này phụ thuộc vào sự đánh giá chính xác hay không của tổ. Có lẽ tổ phải ghé tới Horsham.

- Cậu không định tới đó trước sao?

- Không, tổ sẽ bắt đầu từ Xiti. Cậu gọi con hầu mang cà phê lên đi.

Trong lúc đợi cà phê, tôi cầm tờ báo để trên bàn và đọc lướt qua các mục. Bất chợt một cột báo làm tim tôi lạnh toát.

- Holmes, - Tôi thốt lên, cậu bị chậm mất rồi

- Có chuyện gì vậy? - Anh ta nói và đặt cốc cà phê xuống.

- Tổ đã dự đoán trước là sẽ xảy ra chuyện này

Chuyện xảy ra như thế nào?

anh đang xúc động mãnh liệt

Cái tên Openshaw đã đập vào

cầu Waterloo" được như thế

"Tối qua vào khoảng 21 - 22

đang tuần tra canh gác cầu

nước "bồm". Nhưng do trời t

chạy đến cứu giúp, vẫn không

nổi còi báo động, và nhờ chỉ

là một chàng trai trẻ, tên an

Openshaw, sống gần Horsha

tàu cuối cùng xuất phát từ g

trượt chân lộn xuống dưới cầ

một dấu vết đánh đập hành hung nào. Không thể nghi ngờ gì nữa, anh ta đã

mất mạng trong trường hợp đáng tiếc. Điều đó bắt buộc chính quyền địa

phương phải chú ý đến tình trạng chiếc cầu".

Chúng tôi lặng đi mấy phút. Tôi chưa hề nhìn thấy Sherlock mệt nhọc đến

như thế.

- Cái đó đã giáng một đòn chí mạng vào tính tự ái của tổ, -

Cuối cùng anh thốt lên đau đớn. - Không thể chối cãi và bào chữa được điều

gì, tính tự ái là một thứ tình cảm nhỏ nhen ích kỷ, nó không giải quyết được

việc gì cả. Bây giờ câu chuyện này trở thành việc riêng của tổ, và nếu chúa có

ban cho tổ một sức khỏe thì tổ sẽ tóm gọn cả băng sát nhân ấy. Anh ta

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

g tôi cảm thấy

ên tang thương ở

Cook trong lúc

u cứu và tiếng

cho nên mặc dù

Cảnh sát lập tức

được tìm thấy. Đó

g người là John

vội để đi chuyển

t mừng và đã bị

thấy phát hiện

hoàng sợ đến nhờ tớ giúp đỡ, thế mà tớ lại đẩy anh ta đến chỗ chết. Anh đứng dậy khỏi chiếc ghế, bước đi bước lại trong căn phòng, khuôn mặt trắng bệch bưng bưng tức giận. Anh hết bóp lại thả ra những ngón tay dài và nhỏ nhắn của mình một cách điên tiết.

- Những con quỷ láu cá! - Cuối cùng anh thét lên, - Làm thế nào mà chúng lừa phỉnh được anh chàng để nhấn chìm xuống đáy sông? Bờ sông không phải là con đường dẫn tới nhà ga. Còn trên cầu thậm chí trời có tối đi chẳng nữa cũng còn rất nhiều người. Watson chúng ta thử xem ai là người chiến thắng trong hiệp này. Tớ đi đây.

- Tới đồn cảnh sát à?

- Không, tớ sẽ làm cảnh sát. Tớ sẽ giăng một tấm lưới như tấm mạng nhện, và cứ để cho cảnh sát đến bắt những con ruồi trong đó, nhưng không để làm ngay bây giờ.

Cả ngày hôm đó, tôi mắc công việc chữa bệnh. Khi quay về hẻm Baker thì trời đã tối từ lâu.

Sherlock Holmes vẫn chưa về. Khi anh về thì đã hơn 21 giờ đêm, người bơ phờ, nhợt nhạt. Anh đến tủ đựng thức ăn, lấy một mẫu bánh mì cho vào miệng nhai ngấu nghiến và nuốt ừng ực những ngụm nước lớn.

- Cậu đói lắm phải không? - Tôi nhận xét.

- Đói gần chết đây. Tớ làm quên cả ăn, kể từ buổi ăn lót dạ sáng đến giờ.

- Thế cậu nhịn à?

- Không có lấy một hạt. Tớ không có thời gian rỗi để nghĩ đến chuyện ăn uống nữa.

- Còn công việc của cậu ra sao?

- Rất tốt đẹp.

- Cậu đã tìm ra chìa khóa về

- Bọn nó đã nằm gọn trong

không còn bao lâu nữa sẽ đ

nhãn hiệu ma quỷ chính thối

hay?

- Cậu nói về cái gì thế?

Holmes lấy từ trong chạn ra

cẩn thận nhặt mấy hạt để lên

bì. Phía trong phong bì anh

"S.H gửi cho J.O".

Sau đó anh dán phong bì lại

thuyền trưởng James Calhoun, thuyền buồm Ngôi sao đơn độc Savannah, Georgia".

- Bức thư sẽ đợi Calhoun khi hấn ta cập bến - Holtnes vừa nói vừa cười. -

Điều này, sẽ làm cho hấn mất ăn mất ngủ. Tớ tin rằng, hấn sẽ chịu chung cái số phận như số phận của ngài Openshaw.

- Thuyền trưởng Calhoun là ai vậy?

- Hấn là thủ lĩnh của cả bọn khốn kiếp ấy. Dần dần tớ sẽ lần ra những thằng khác nữa. Hấn là thằng đầu tiên.

- Bằng cách nào mà cậu tìm ra chúng nó?

Holmes lôi ra từ trong túi một tờ giấy cỡ lớn ghi chép chi chít những năm tháng và tên người...

shaw trẻ tuổi kia
h sẽ dán nốt cái
là điều không

a từng múi, và
vào chiếc phong

thuyền trưởng

- Cả ngày tớ chỉ chúí đầu sục vào các tập hồ sơ, giấy má cũ, theo dõi số phận của từng chiếc tàu đã cập bến Pondicherry trong thời gian từ tháng giêng và tháng hai năm 1883. Trong hai tháng ấy, có ghi lại ba mươi sáu chiếc tàu có trọng tải khá lớn. Trong số đó có chiếc "Ngôi sao đơn độc" làm cho tớ chú ý nhất, bởi địa điểm cập bến là Luân Đôn. Hơn nữa "Ngôi sao đơn độc" - một biệt danh của một bang bên Mỹ.

- Hình như bang Texas phải không?

- Điều này chưa chắc chắn. Nhưng tớ biết con tàu đó đã xuất phát từ bên Mỹ.

- Có gì nữa không?

- Tớ đọc lướt qua các mục ghi chép về ngày đến và ngày đi của tất cả tàu thuyền ở cảng Dundee. Và khi tớ thấy chiếc thuyền buồm "Ngôi sao đơn độc" đã cập bến Dundee trong tháng giêng năm 1885 thì mọi nghi ngờ của tớ đã chuyển sang khẳng định. Tớ lập tức lục tìm bảng chỉ dẫn có liên quan tới những chiếc tàu thuyền đã đậu ở cảng Luân Đôn trong thời gian hiện nay.

- Cậu có thấy được gì không?

- "Ngôi sao đơn độc" vừa cập bến Luân Đôn trong tuần trước. Tớ vội chạy đến chỗ Albert Dock và được biết đúng hôm nay, lúc thủy triều lên sớm "Ngôi sao đơn độc" đã rời bến ra sông để quay về cảng Savannah. Tớ đã đi đến Gravesend và được báo cho biết "Ngôi sao đơn độc" vừa mới qua đây không lâu. Và do gió hướng đông nên tớ không nghi ngờ gì hết. "Ngôi sao đơn độc" đã vượt qua Goodwins và hiện giờ đang cách không xa hòn đảo Wight.

- Cậu định hành động ra sao?

- Ô! Kelgun đang nằm trong tay tớ! Hẳn với hai tên thủy thủ - là những tên người Mỹ duy nhất trên tàu.

Đức. Thậm chí tớ còn được bắ

thuyền. Người khuôn vác đã

vác trên chiếc thuyền buồm

độc" cập bến Savannah, thì

Còn bức điện tớ báo cho cảng

Mỹ vì tội đã giết người.

Tuy nhiên, trong mọi dự tính

một chỗ sơ hở nào đó. Những

phán đoán được là sẽ nhận đ

chúng. Mà con người ấy, cũng

người đó, đã lần ra dấu vết c

Trong năm ấy những trận cu

Chúng tôi chờ đợi tin tức của chiếc thuyền buồm "Ngôi sao đơn độc" rất lâu, nhưng tất cả đều không đúng như chúng tôi mong đợi.

Cuối cùng chúng tôi mới được biết là ở một nơi xa xôi nào đó trên bờ Đại Tây Dương, người ta đã nhìn thấy chiếc đuôi tàu bị vỡ, dập dềnh theo sóng biển. Trên đó người ta đã nhìn thấy những chữ "N. S. Đ. Đ". Đó là tất cả những gì chúng tôi được biết về số phận của "Ngôi sao đơn độc".

HẾT

V. Chiếc vương miện gắn ngọc Berin

- Holmes!

Buổi sáng hôm đó, tôi đang đứng bên cạnh cửa sổ căn phòng của chúng tôi ở đường Baker.

- Holmes! Tôi gọi lại một lần nữa - Một người điên đang đi dạo ngoài đường. Thật là một cảnh đáng buồn. Đáng lẽ người ta không nên để ông ta đi như thế...

Holmes uể oải rời khỏi ghế bành, tiến đến cửa sổ, nhìn xuống. Lúc bấy giờ là tháng hai, không khí lạnh giá. Dưới ánh mặt trời yếu ớt của mùa đông, lớp tuyết rơi xuống đêm qua vẫn sáng lấp lánh, trắng xóa và trơn trượt. Con đường vắng ngắt, duy nhất chỉ có một người đàn ông...

Ông ta khoảng năm mươi tuổi, thân hình cao lớn, vạm vỡ, dáng dấp có vẻ uy nghiêm trong bộ y phục màu sẫm sang trọng với chiếc áo sơ đanh gót đen, chiếc nón mới toanh, đôi giày sạch bóng và quần tây dài đúng một, nhưng trong lúc này cái phong cách uy nghiêm đã biến mất! Ông ta vừa chạy vừa nhảy như một người điên, hai tay hươ lên xuống loạn xạ, cái đầu lắc qua lắc lại và gương mặt nhăn nhó một cách thảm hại.

- Chuyện gì đã xảy ra đến cho ông ta? Dường như ông ta đang tìm số nhà? - Tôi nói.

- Ông ta sẽ đến đây! - Holmes đáp. Vừa xoa hai bàn tay vào nhau.

- Đến đây à?

- Phải ông ta đến gặp tôi để triệu chứng của ông ta là tôi. Thật vậy, người đàn ông đó đây chuông mạnh đến nỗi tôi. Một lát sau, ông ta lao vào phòng tôi, lia lịa, nhưng đôi mắt ông ta. Ông ta không thể nói được một từ. Tóc như một người sắp lên cơn. Chúng tôi vội kéo tay ông ta xuống một chiếc ghế, rồi cúi xuống và dịu dàng nói :

- Ông đến với tôi để kể tôi nghe vì phải chạy gấp đến đây. Ông này ngồi nghỉ cho ấm các tay lại bình tĩnh, sau đó tôi rất vui lòng nghe ông trình bày cái vấn đề nhỏ nhoi đang làm cho ông điên đầu.

Người đàn ông ngồi im trong một hai phút. Chiếc cằm sệ xuống: ông ta đang cố gắng kiềm chế chống lại cơn xúc động rồi ông ta lấy khăn tay thấm mồ hôi trán, lau khô môi, và quay về phía chúng tôi :

- Chắc các ông nghĩ là tôi điên, phải không?

- Tôi chỉ thấy ông đang có một tay họa lớn - Holmes đáp.

- Và chỉ có Chúa mới biết nó lớn đến mức nào! Một tai họa đủ để làm cho tôi phải mất hết lý trí: nó đã đổ ụp xuống đầu tôi với một sự đột ngột khủng khiếp!... Hơn nữa, không phải chỉ có một mình tôi dính líu vào vụ này. Nhân

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

khăn. Nhìn những
ôi nói có sai đâu?
ng tôi: ông ta giật

tay vẫn còn quơ
ê gớm. Thoạt đầu
nhìn và vò đầu vò
đầu vào vách
đỡ ông ta ngồi
y bàn tay ông ta

không? Ông bị một

vật cao quý nhất trong xứ này có thể bị đau khổ, trừ khi tìm được một cách giải quyết êm thấm.

- Xin ông hãy bình tĩnh lại, rồi cho tôi biết ông là ai, và chuyện gì đã xảy ra - Holmes nói

- Tôi là Alexandre Holder, thuộc công ty ngân hàng Holder & Stevenson, ở đường Threadneedle.

Đó là tên của người hùn vốn trọng tuổi nhất trong ban điều hành của một công ty ngân hàng đứng thứ nhì ở thủ đô. Chúng tôi tò mò chờ ông ta kể lại câu chuyện.

- "Ngay khi viên thanh tra cảnh sát bảo tôi: Chỉ có Sherlock Holmes mới giúp được ông tôi liền đi đến đường Baker bằng xe điện ngầm và từ đó tôi chạy bộ đến đây, bởi vì với lớp tuyết dày như thế này, xe ngựa đi rất chậm... Hẳn các ông cũng biết rằng một trong những cách thức bỏ tiền ra có lợi nhất là cho vay. Trong những năm vừa qua, chúng tôi đã cho các gia đình quý tộc vay những số tiền rất lớn, thế chấp bằng những bức tranh, sách quý hoặc vàng bạc. Sáng hôm qua tại ngân hàng, một người thư ký đem đến cho tôi một tấm danh thiếp. Đọc cái tên ghi trên đó, tôi giật nảy mình, bởi vì... đó là một trong những gia đình thế gia vọng tộc lớn nhất. Đó là một vinh dự lớn cho tôi, và khi ông khách được đi vào, tôi tìm cách khen một câu. Nhưng ông ta cắt ngang lời tôi :

- Ông Holder, tôi biết rằng ngân hàng của ông thường cho vay tiền.

- Ngân hàng chúng tôi vẫn thường cho vay, khi người vay có cái gì để bảo đảm.

- Tôi cần ngay tức khắc 50 ngàn đồng của các bạn tôi một số tiền như vậy. Tôi thích xem việc này là một vinh dự của tôi, mang ơn người khác.

- Tôi có thể hỏi ngài muốn gì?

- Thứ hai tới, người ta sẽ trả lại ông cả vốn lẫn lãi. Nhưng tôi cần 50 ngàn đồng bằng.

- Tôi sẽ lấy tiền túi của tôi ra. Nhưng vị trí của tôi không cho phép tôi hoạt động cho công ty, nên tôi cần bảo đảm cần thiết.

- Tôi thích như thế hơn - Ông Holder

hình vuông - Ông có nghe nói đến chiếc vương miện nạm ngọc berin không?

- Đó là một trong những vật châu bảo quý giá nhất của đất nước.

- Đúng vậy!

Ông lấy chiếc hộp ra: chiếc vương miện đẹp lộng lẫy được đặt nằm trên một lớp nhung màu hồng.

- Nó có tất cả 39 viên ngọc berin thật lớn, và cái khung bằng vàng của nó thì thật là vô giá. Trị giá của chiếc vương miện này tính ra ít nhất cũng là 100 ngàn đồng bằng. Tôi sẵn sàng giao nó cho ông giữ làm vật bảo đảm.

Tôi cầm lấy chiếc hộp quý báu, nhìn chiếc vương miện rồi nhìn người thân chủ.

in có thể mượn... n này, nhưng tôi... ết lấy. Với địa vị

g?

chấn tôi sẽ hoàn... i là phải có ngay

bảo đảm gì cả.

Đó. Mặt khác, vì lẽ... có những bảo

p da màu đen,

Ông có nghe nói đến chiếc vương miện nạm ngọc berin không?

Đó là một trong những vật châu bảo quý giá nhất của đất nước.

Đúng vậy!

Ông lấy chiếc hộp ra: chiếc vương miện đẹp lộng lẫy được đặt nằm trên một lớp nhung màu hồng.

Nó có tất cả 39 viên ngọc berin thật lớn, và cái khung bằng vàng của nó thì thật là vô giá. Trị giá của chiếc vương miện này tính ra ít nhất cũng là 100 ngàn đồng bằng. Tôi sẵn sàng giao nó cho ông giữ làm vật bảo đảm.

Tôi cầm lấy chiếc hộp quý báu, nhìn chiếc vương miện rồi nhìn người thân chủ.

- Phải chăng ông nghi ngờ giá trị của nó? - Ông ta hỏi.
- Không, hoàn toàn không.
- Đúng hơn, tôi tự hỏi... Vì sao tôi dám giao cho ông giữ một vật quý giá như thế, phải không? Ông đừng lo ngại gì cả! Ông tưởng rằng tôi sẽ hành động như thế sao, nếu tôi không tuyệt đối chắc chắn có thể thu hồi nó lại trong bốn ngày nữa? Đây chỉ là một vấn đề thủ tục thôi. Theo ông, vật bảo đảm này có đủ không? - Nhà quý tộc hỏi.

- Quá đủ!

- Ông Holder, xin ông hãy hiểu rằng tôi tin cậy sự kín đáo của ông và nhất là sự cảnh giác của ông: chắc ông cũng hiểu rằng một vụ tai tiếng lớn sẽ xảy ra nếu có chuyện gì xảy đến cho chuyện này. Một vết xước nhỏ cũng nghiêm trọng gần bằng với sự mất mát của nó: ông hãy nghĩ rằng trên khắp thế giới không có những viên ngọc berin nào có thể sánh được với những viên ngọc này! Tuy nhiên, tôi vẫn giao chiếc vương miện cho ông giữ. Sáng thứ hai, tôi sẽ đích thân đến lấy nó lại.

Tôi gọi người thủ quỹ và ra lệnh cho anh ta giao ngay 50 ngàn đồng bằng. Tuy nhiên, khi còn lại một mình với chiếc hộp, tôi không khỏi lo sợ khi nghĩ đến cái trách nhiệm lớn lao đè nặng trên vai. Và tôi bắt đầu cảm thấy hối tiếc khi đã nhận lãnh bảo vật quốc gia này. Nhưng đã muộn rồi, không thể làm gì khác hơn, tôi bèn cất nó trong tủ sắt riêng và tiếp tục làm việc. Chiều đến, trước khi về nhà, tôi tự bảo không nên đại dốt để lại trong văn phòng một vật quý báu như thế. Hàng năm tủ sắt của ngân hàng đã từng bị phá rồi! Và nếu chiếc tủ sắt của tôi bị phá... nếu chiếc vương miện biến mất?... Không!

Không thể để chuyện đó xảy ra. Tôi quyết định cất kỹ bảo vật trong chiếc bảo vệ của mình. Ngày hôm sau, tôi về nhà. Và sau đó

ng hai.
những người ở
nhà, ba người tớ
gười rất ngay
áng, nhưng cô ấy
nhiều chàng trai
a tôi. Đó là
rời. Tôi góa vợ, và
y là cả một sự
ồn tất cả tình

Đĩ nhiên, tôi có ý định chuẩn bị một chiếc tủ sắt riêng cho mình. Nhưng tôi không có khiếu và cũng không ưa thích kinh doanh. Tính tình của nó không được thuận. Đến tuổi thành niên, nó gia nhập câu lạc bộ quý tộc, và trở thành bạn thân của những nhà quý tộc giàu có, sang trọng, giết thì giờ bằng những trò ăn chơi xa xỉ. Cùng với họ, nó vung tiền vào những canh bạc và những cuộc đua ngựa. Nó thường xuyên xin thêm tiền tôi, ngoài số tiền trợ cấp hàng tháng, để thanh toán những món nợ.. Hơn một lần nó cố gắng đoạn tuyệt với cái câu lạc bộ nguy hiểm, nhưng lần nào cũng vậy, George Burnwell lại lôi cuốn nó trở về cái nhóm đó.

Sự thật, tôi không ngạc nhiên khi thấy George Burnwell có ảnh hưởng rất lớn đối với Arthur. Ông ta lớn tuổi hơn Arthur: một con người của giới thượng lưu,

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

hào hoa phong nhã và thật là đẹp trai. Tuy nhiên, đôi lúc nhớ lại một vài lời khinh bạc và vô sỉ của George Burnwell, nhớ lại một vài ánh mắt tinh ma quý quái của ông ta, tôi bỗng cảm thấy nghi ngại: con người này khó có thể tin cậy được.

Thưa ông Holmes, buổi tối hôm đó, trong phòng khách, tôi kể lại cho Arthur và Mary nghe câu chuyện về cái vương niệm, nhưng không tiết lộ tên của người chủ món hàng. Sau khi pha café xong, Lucy đã rời khỏi phòng, tôi nhớ chắc như thế, nhưng tôi không nhớ rõ là cửa phòng có được đóng lại hay không. Mary và Arthur tỏ ra vô cùng thích thú và yêu cầu được xem vương niệm. Tôi từ chối.

- Ba cất nó ở đâu? - Arthur hỏi.

- Trong bàn giấy riêng của ba.

- Con hy vọng ngôi nhà này sẽ không bị trộm đến viếng trong đêm nay.

- Bàn giấy đã được khóa kỹ.

- Ăn thua gì! - Arthur nói. - Bất cứ chiếc chìa khóa cũ nào cũng có thể mở nó ra được. Khi còn bé, chính con đã mở nó ra với chìa khóa của chiếc tủ bỏ trong căn phòng chứa đồ đạc.

Arthur có tật hay nói đến bất cứ điều gì, và tôi thường không chú ý đến những điều nó nói. Tuy nhiên, buổi tối hôm đó, nó đi theo tôi vào tận trong phòng tôi với vẻ mặt rất nghiêm trọng :

- Thưa ba, ba có thể cho con hai trăm đồng bảng được không? - Arthur nói, đôi mắt nhìn xuống.

- Không. Ba đã quá rộng rãi đối với con về vấn đề tiền bạc rồi! - Tôi xẵng giọng đáp.

- Ba đã rất tử tế với con, nhưng nếu không, con sẽ không bao giờ...

- Đó là một điều rất tốt.

- Vâng, nhưng chắc ba không danh dự chứ! Con phải tìm cách khác, con sẽ tìm cách khác.

- Con sẽ không có một xu nào cả, thưa ông.

Nó nghiêng mình, và lặng lẽ...

Khi nó đi rồi, tôi mở chiếc bàn... nằm trong đó, rồi tôi khóa lại... xem có điều gì bất thường không.

nhưng buổi tối hôm đó, tôi đích thân làm lấy. Khi đi xuống cầu thang, tôi thấy Mary đang đứng ở cửa sổ trước; lúc tôi đến gần, nó đóng cửa sổ lại và gài thật cẩn thận. Nó có vẻ hơi bối rối hỏi tôi :

- Thưa ba, tối nay ba có cho phép Lucy đi ra ngoài không?

- Không!

- Cô ta vừa mới trở lại bằng cửa sau. Con dám chắc là cô ta đã đi gặp một anh chàng nào đó tại cửa nhỏ bên cạnh nhà. Thật là một hành động không đứng đắn tí nào? Con thấy có lẽ chúng ta phải chấm dứt cái trò đùa đởn này.

- Sáng mai con hãy nói với cô ta. Con chắc chắn là tất cả cửa giả đều đã được đóng kỹ không?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

àng đó, nếu
bộ nữa!

h một kẻ bị mất
n số tiền đó, con

Tôi giận dữ, trả

o tàng vẫn còn
g quanh nhà để
Mary đảm nhiệm,

- Dạ chắc.
- Vậy, chúc con ngủ ngon!
- Thưa ông Holmes, tôi cố gắng nói cho ông biết hết tất cả, không bỏ quên một chi tiết nhỏ nhất nào có liên hệ đến vụ này. Nhưng nếu ông thấy có một điểm nào không được rõ, xin ông cứ hỏi lại, đừng ngại gì cả”.
- Bản tường thuật của ông khác rõ ràng đấy.
- “Tôi ngủ không say lắm. Đêm hôm đó do có một nỗi lo âu tiềm tàng trong tâm trí nên tôi càng khó ngủ hơn. Khoảng hai giờ sáng, một tiếng động trong nhà làm tôi giật mình: tiếng động đó im bật khi tôi hoàn toàn tỉnh ngủ, nhưng tôi có cảm giác như thể một cánh cửa sổ ở đâu đó đã được đóng lại thật êm. Tôi cố lắng tai nghe. Thình lình, tôi ngồi nhồm dậy: tiếng chân đi rất nhẹ trong căn phòng kế bên. Tôi liền nhảy xuống giường và chạy đến mở cửa phòng rửa mặt ra.

- Arthur! - Tôi kêu lên - Ố! Thăng vô lại! Thăng ăn cắp! Sao mà dám đụng đến chiếc vương niệm đó?

Bên cạnh chiếc đèn chong đã được tôi vặn nhỏ lại hồi đầu hôm, thăng khốn nạn chỉ mặc áo sơ mi với quần dài, hai tay đang cầm chiếc vương niệm. Dường như nó đang cố gắng hết sức để vặn hay bẻ cong chiếc vương niệm lại. Nghe tiếng kêu của tôi, nó buông chiếc vương niệm rơi xuống sàn nhà, gương mặt tái mét. Tôi nhặt chiếc vương niệm lên thật nhanh và xem xét nó. Một góc bằng vàng, với ba viên ngọc berin gắn vào đó, đã bị sút mất.

- Thăng bất hiếu! - Tôi giận dữ hét lên. - Mà đã phá hỏng nó rồi! Thế là tao bị ô nhục suốt đời. Mà ăn cắp ba viên ngọc rồi phải không?

- Ăn cắp? - Nó lặp lại.

- Phải, mà đã ăn cắp mất b

ạnh.

- Nhưng có thiếu viên ngọc r

- Thiếu ba viên! Mà vừa là

- Ba đã gọi con bằng những

không thể chịu đựng những

thêm một tiếng nào về vụ n

thân con.

- Mà sẽ rời khỏi nhà tao giữ

này sẽ được đưa ra công lý,

- Con sẽ không nói gì cả! - M

trông thấy nơi nó. - Ba đã m

việc.

Trong lúc đó, mọi người trong nhà đã thức dậy. Mary là người đầu tiên chạy vào, trông thấy chiếc vương niệm và nhìn khuôn mặt của Arthur, nó đoán biết câu chuyện, kêu lên một tiếng và ngã quỵ xuống sàn nhà, bất tỉnh. Tôi cho chị bồi phòng đi gọi cảnh sát đến. lát sau, một thanh tra và một cảnh sát viên đến. Arthur, nãy giờ vẫn khoanh tay đứng im, vẻ mặt bức tức, lên tiếng hỏi tôi có ý định tố cáo nó về tội trộm cắp hay không. Tôi trả lời với nó rằng vụ này không còn là một chuyện riêng tư nữa, và tôi muốn pháp luật được thi hành triệt để.

- Ít nhất, xin ba đừng cho bắt con ngay bây giờ! Vì quyền lợi của ba cũng như

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nắm vai nó, lắc

ăng ăn cắp.

nhận được, con

on sẽ không nói

à sẽ tự lo lấy

ớn giận dữ - Vụ

tôi chưa bao giờ

cảnh sát làm

của con, xin ba hãy để cho con đi ra ngoài trong năm phút.

- Phải chăng mà muốn bỏ trốn hay mà muốn cất giấu mấy viên ngọc? Ý thức được tất cả tình trạng khủng khiếp của tôi, tôi năn nỉ nó nên nhớ rằng vụ này có thể gây ra một tai tiếng ghê gớm, ảnh hưởng tai hại đến uy tính của quốc gia. Tất cả những nguy cơ đó hãy còn có thể tránh được, chỉ cần nó cho tôi biết ba viên ngọc bây giờ ở đâu.

- Con đủ khôn lớn để nhận thức được tất cả tầm quan trọng của vụ này và nhìn thẳng vào nó. Con đã bị bắt quả tang: không một lời thú nhận nào có thể làm giảm tội lỗi của con được. Nhưng con có thể được khoan hồng bằng cách nói cho ba biết những viên ngọc đó ở đâu. Ba sẽ tha thứ hết.

- Ba hãy để dành sự tha thứ cho những kẻ nào cần đến nó! - Arthur quay lưng lại với tôi và cười gằn.

Thấy không còn cách nào thuyết phục được nữa, tôi đành giao nó cho viên thanh tra cảnh sát. Liền đó, nó bị lục soát, cảnh sát cũng lục soát phòng riêng của nó và tất cả những góc, khe kẽ ở trong nhà. Nhưng vẫn không tìm thấy gì. Và nó vẫn không nói một tiếng nào. Sáng nay, nó đã bị tổng giam, còn tôi, sau khi làm xong tất cả những thủ tục cần thiết, tôi liền chạy đến đây. Hiện tại, cảnh sát đã thú nhận bắt lặc. Thưa ông Holmes, nếu thấy cần phải tiêu xài những gì, xin ông hãy cứ tự nhiên: tôi đã treo một phần thưởng 1000 đồng bằng.. Chúa ơi! Chỉ trong một đêm, tôi đã mất hết danh dự và đưa con trai duy nhất! Ôi, làm sao bây giờ?"

Ông ta đưa hai bàn tay lên ôm lấy mặt, lắc qua, lắc lại, miệng nói lảm bảm những lời vô nghĩa như một kẻ tâm thần.

Sherlock Holmes ngồi im lặng, mắt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trong lò sưởi.

- Ông có thường tiếp khách không?

- Tôi không tiếp ai cả, ngoài một người bạn của Arthur mà ông ta mời đến nhà tôi nhiều lần. Ngoài ra, không ai.

- Ông có thường hay đến chơi không?

- Arthur thì có. Mary và tôi cũng thỉnh thoảng.

- Đó là một điều lạ lùng đối với ông?

- Nó có một bản tính trầm lặng, ít nói, nhưng lại rất thông minh, mười bốn tuổi rồi.

- Theo lời ông kể lại, vụ này có vẻ như một âm mưu ghê gớm, phải không?

- Phải.

- Cả cô ấy lẫn ông đều không còn một chút nghi ngờ gì nữa về sự có tội của con trai ông?

- Còn nghi ngờ gì nữa khi chính mắt tôi trông thấy chiếc vương niệm năm trong hai bàn tay của nó?

- Đó chưa phải là một bằng chứng để buộc tội. Có phải phần còn lại của chiếc vương niệm bị hư hại không?

- Phải, bị cong vẹo.

- Vậy ông không nghĩ rằng con trai của ông đang tìm cách uốn nắn nó lại hay sao?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ai, mắt nhìn chăm

ông ta, hoặc thỉnh
Burnwell có đến

thích đi chơi.

gì nữa: đã hai

xúc động ghê

- Ông đang cố gắng làm những gì có thể làm được cho nó và cho tôi! Nhưng đó là một công việc quá khó khăn. Tại sao nó lại có mặt ở đó, để làm gì? Với chiếc vương niệm trong tay? Và nếu nó vô tội, tại sao nó không nói, mà cứ im lặng?

- Đúng! Và nếu cậu ấy có tội, tại sao cậu không bịa ra một điều nói láo thay vì im lặng? Trong vụ này còn có nhiều chi tiết kỳ lạ.. Về tiếng động đã đánh thức ông dậy, ý kiến của cảnh sát như thế nào?

- Cảnh sát nói tiếng động đó có thể do Arthur gây ra khi nó đóng cửa phòng của nó lại.

- Rất khó tin! Không một người nào sắp sửa làm một hành động bất lương lại đóng sầm cửa phòng của mình lại để đánh thức người khác dậy! Còn về ba viên ngọc?

- Họ tiếp tục lục lọi trong nhà với hy vọng sẽ tìm lại được chúng.

- Họ có nghĩ đến việc tìm kiếm ở bên ngoài ngôi nhà không?

- Có. Tất cả khu vườn đã được xem xét rất tỉ mỉ, không sót một chỗ nào.

- Thưa ông, vụ này phức tạp hơn là ông cảnh sát đã nghĩ lúc ban đầu. Xin ông hãy xét kỹ lại giả thiết của ông: Ông cho rằng con trai ông đã rời khỏi phòng của cậu ấy, để đi vào phòng rửa mặt của ông. Một hành động rất liều lĩnh, mở bàn giấy của ông ra, lấy chiếc vương niệm, dùng hết sức lực bẻ gãy một góc nhỏ của nó, rồi trở ra khỏi phòng, đi đến một chỗ nào đó để cất giấu ba viên ngọc.. và cất giấu một cách tài tình đến độ không ai có thể tìm ra được.. rồi cậu ấy lại mang 36 viên ngọc còn lại đi trở vào văn phòng.. nơi mà cậu ấy rất dễ dàng bị phát giác. Nào, tôi xin hỏi ông. Một giả thiết như thế có đứng vững không?

- Nhưng, như vậy thì theo ông hàng kê lên với một cử chỉ ngay thật, tại sao nó không

- Công việc đầu tiên của chúng ta bằng lòng, chúng ta sẽ cùng kỹ một số chi tiết.

* * * * *

Holmes yêu cầu tôi cùng đi thật, cũng như tôi ông Holden. Nhưng tin tưởng tài năng vẫn còn một vài hy vọng: đơn giản về sự phạm tội của

Fairbank là một ngôi nhà bằng đá trắng, hình dáng vuông vức, nằm hơi cách xa đường một chút. Một con đường vòng khá rộng để hai chiếc xe có thể chạy song song với nhau và một lối đi chạy dài đến hai chiếc cổng sắt chắn ngang lối vào. Ở bên phải có một rặng cây nhỏ đưa đến lối đi nằm giữa hai hàng rào cây xanh: lối đi này đưa đến cửa nhà bếp và là lối đi dành cho gia nhân. Ở bên trái có một lối đi khác hướng về chuồng ngựa, nó chạy quanh co bên ngoài khu vực ngôi nhà, và thỉnh thoảng những người lân cận cũng đi theo lối này.

Holmes dừng lại trước cửa lớn, chậm chạp đi khắp xung quanh nhà: anh đi qua hết mặt trước của ngôi nhà, đi xuống lối đi dành cho gia nhân và đi vòng

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

- Ông chủ ngân hàng cơ của nó là

ý. Vậy, nếu ông sẽ xem xét thật

lời ngay. Thú đã phạm tội rõ của Holmes, tôi giả thiết quá

quanh khu vườn rồi trở lên bằng lối đi đưa đến chuồng ngựa. Thấy anh không có gì vội vã cả, ông Holder và tôi bèn đi vào phòng ăn, ngồi chờ bên lò sưởi. Chúng tôi ngồi im lặng được một lúc thì một thiếu nữ xuất hiện. Nàng hơi cao hơn trung bình một chút, thân hình mảnh dẻ, tóc vàng và mắt đen huyền nổi bật trên làn da trắng muốt. Gương mặt nàng xanh xao, đôi môi nhợt nhạt và ánh mắt biểu lộ một sự van xin cam lặng, nhưng vô cùng tha thiết. Khi nàng tiến vào phòng với một dáng đi nhanh nhẹn và đều đặn, tôi nhận thấy nỗi đau buồn của nàng còn có phần sâu xa hơn về đau buồn của ông chủ ngân hàng. Không quan tâm đến sự hiện diện của tôi, nàng tiến thẳng về phía người chủ lâu đài và đặt hai bàn tay lên gương mặt ông.

- Ba đã bảo người ta thả anh Arthur ra chưa?
- Không, con ạ.. Ung nhọt cần phải được cắt bỏ.
- Nhưng con tin chắc rằng anh ấy vô tội! Ba biết không, trực giác của một phụ nữ ít khi sai lầm. Ba sẽ hối hận khi đã tỏ ra quá khắc nghiệt.
- Nếu nó vô tội, tại sao nó lại làm thình?
- Ai có thể biết được? Có lẽ anh ấy đã giận ba đã nghi ngờ anh ấy.
- Làm sao ba không nghi ngờ nó được. Chính mắt ba trong thấy nó cầm chiếc vương miện mà.
- Ồ, anh ấy chỉ xem thôi... ba hãy tin con, anh ấy không có tội! Ba hãy bỏ qua cái vụ này đi. Thật là một điều ghê gớm khi nghĩ rằng Arthur bị ở tù!
- Ba sẽ không bỏ qua vụ này trước khi tìm được mấy viên ngọc. Thay vì bỏ qua, ba đã mời tử Luân Đôn về một vị thám tử đại tài sẽ làm sáng tỏ tất cả, ba tin chắc như thế.

- Có phải là ông đây không?

- Không, bạn của ông ấy. Tr

chuồng ngựa.

- Lối đi tới chuồng ngựa?.. -
tìm được hy vọng gì ở đó và
vọng rằng ông sẽ chứng tỏ
ấy bị hàm oan.

- Tôi hoàn toàn đồng ý với c
sự vô tội của anh ấy. - Holm
sạch lớp tuyết bám vào đôi g
với cô Mary phải không. Cô c

- Xin ông cứ hỏi! Tôi rất mu

- Về phần cô, cô không nghe

- Không, cho đến khi bác tôi bắt đầu kêu to lên. Lúc đó tôi mới chạy xuống.

- Khi đóng những cửa lớn và cửa sổ, cô có đóng kỹ tất cả những cửa sổ không?

- Có.

- Sáng nay, tất cả những cửa sổ đó vẫn còn được đóng kín chứ?

- Vâng.

- Một trong những chị bồi phòng có một tình nhân, phải không? Và tối hôm qua, cô có báo cho ông chủ biết rằng chị ấy đã ra ngoài để gặp anh ta?

- Phải. Lúc chị ấy pha café trong phòng khách. Có lẽ chị ấy đã nghe bác tôi nói về chiếc vương miện.

đi.

ng theo lối đi tới

Ông ấy có thể

ra ông, tôi hy

đôi tin chắc là anh

ẽ chứng tỏ được

ùi chân để chùi

h hạnh nói chuyện

ài câu không?

được sáng tỏ..

- Tôi chắc nó chỉ hơi cong một chút xíu thôi. - Anh bình tĩnh nhận xét. - Nhưng dù cho những ngón tay của tôi khỏe đến mấy, tôi cũng không thể bẻ gãy nó được. Nhưng, ông hãy thí dụ là tôi bẻ gãy nó đi: nó sẽ phát ra một tiếng kêu khá lớn, gần như tiếng nổ của một phát súng lục vậy. Và nếu một tiếng động như vậy mà chỉ phát ra cách giường ông vài mét, có thể nào ông lại không nghe thấy gì cả?
- Tôi như người đang ở trong đêm tối.
- Có lẽ tất cả sáng tỏ nếu chúng ta tiếp tục. Cô Mary, cô nghĩ sao?
- Tôi cũng không biết nghĩ sao nữa.
- Con trai của ông không mang giày dép gì cả, khi ông trông thấy cậu ấy?
- Trên mình chỉ có một chiếc áo sơ-mi và chiếc quần tây dài
- Cám ơn ông. Chúng ta được một sự may mắn lạ thường, vậy nên nếu chúng ta không làm sáng tỏ được vấn đề, thì đó là lỗi của chúng ta. Holmes ra ngoài một mình, làm việc trong một tiếng đồng hồ, rồi trở vào nhà với hai bàn chân dính đầy tuyết và một gương mặt lạnh lùng khó hiểu.
- Thưa ông, bây giờ, điều hay nhất mà tôi có thể làm giúp ông, là trở về nhà tôi.
- Nhưng còn mấy viên ngọc?
- Tôi chưa thể nói được.

Ông chủ ngân hàng vịn vẹo hai bàn tay vào nhau :

- Vậy là tôi sẽ không bao giờ trông thấy lại chúng! - Ông ta kêu lên.. - Còn con trai tôi?

- Tôi vẫn không thay đổi ý kiến về cậu ấy

- Vậy, tôi van ông, xin ông

- Nếu sáng mai, ông có thể

giải thích cho ông thấy rõ tất

tiêu, miễn sao thu hồi lại đư

- Tôi sẵn sàng chi cả gia tài

- Tốt lắm. Bây giờ tôi đi lo v

Trong chuyến đi trở về, tôi t

Chúng tôi về đến nhà trước

phút sau anh trở ra, cái tran

- Như thế này là được rồi. -

Trong vụ này, có thể là giả t

lắm. Dầu sao, rồi ra tôi cũng

Anh cắt một lát thịt bò nướng

anh mì và ra đi.

Khi anh trở về, tôi vừa uống xong tách chè. Trông anh có vẻ vui tươi thấy rõ:

anh cầm một chiếc giày cũ ở đầu sợi dây giày, đang đưa nó qua lại rồi ném

nó vào một góc phòng, tôi rót cho anh một chén chè.

- Ở đâu vậy?

- Ở tận kia của vùng West End. Và tôi không biết giờ nào tôi sẽ về. Vầy

anh không cần chờ tôi!

- Có triển vọng không?

- Không tệ lắm! Tôi đã đi đến Streatham, nhưng không vào nhà. Vụ này có

một vấn đề nhỏ rất lý thú. Thôi, tôi chỉ còn vừa đủ thì giờ để thay đồ.

Qua những lời nói có vẻ hơi mơ hồ của anh, tôi hiểu anh đã đạt được những

10 giờ, tôi sẽ
toàn quyền chi

là lời rất hờ hững.
vào phòng, vài
tôi giày mòn gót.
trong gương. -
ó thể là tôi sai

kết quả rất khả quan. Chờ đến khuya vẫn chưa thấy anh về, tôi bèn đi ngủ. Tôi không biết Holmes về lúc mấy giờ, nhưng sáng hôm nay, khi xuống phòng khách để ăn điểm tâm, tôi đã thấy anh ngồi đó tự bao giờ, tươi tỉnh và khỏe khoắn, tay này cầm một tờ báo, tay kia một tách café.

- Xin lỗi đã không đợi anh để cùng ăn, nhưng chúng ta có hẹn với thân chủ, và bây giờ đã hơn chín giờ rồi.

- Thật vậy, dường như tôi vừa mới nghe có tiếng chuông reo.

Quả đúng là nhà tài chính của tôi. Nhưng chỉ mới có một đêm mà ông tiêu tụy hẳn! Ông tiến vào phòng với một vẻ mệt mỏi và đờ đẫn. Tôi đẩy một chiếc ghế bành đến cho ông và ông liền ngồi phịch xuống.

- Không biết tôi đã làm gì nên tội! Cách đây hai hôm, tôi còn là một người thịnh vượng và sung sướng. Nhưng hôm nay tôi là một người khổ khổ nhất trên đời. Họa vô đơn chí, con bé đã ra đi rồi.

- Mary bỏ đi rồi à?

- Phải, sáng nay. Phòng nó trống trơn, trên bàn có một lá thư. Ngày hôm qua, trong cơn đau buồn, tôi có trách nó rằng tất cả câu chuyện thê thảm này sẽ không xảy đến nếu trước kia nó bằng lòng kết hôn với Arthur. Trong thư, nó nhắc đến lời trách móc đó.

"Thưa bác rất thân yêu của con.

Con thấy rằng con là nguyên nhân gây ra tai họa cho bác, rằng nếu con đã hành động khác hơn thì tai họa đó đã không xảy đến. Với ý nghĩ này ám ảnh trong đầu, con sẽ không bao giờ có thể sung sướng được ở trong nhà bác nữa; vậy tốt hơn con nên vĩnh viễn từ biệt bác. Xin bác đừng lo lắng gì cả cho tương lai của con; con không cần ai kiểm soát, mà mất thì giờ vô ích để tìm kiếm con, mà mất thì giờ vô ích để tìm kiếm cháu Mary thương yêu của bác.

- Ông Holmes, Mary có tự tử?

- Không! Cô ấy đã chọn giải pháp khác. Họa của ông sắp xảy ra.

- Ông có nghĩ rằng 1000 đồng sẽ giúp ông thoát số tiền quá lớn?

- Tôi sẵn sàng trả 10.000 đồng.

- Không cần thiết như thế. Chỉ cần một số tiền nhỏ nữa, phải không?

- Bốn ngàn đồng bằng; thì một số tiền nhỏ nữa, phải không?

Ông chủ ngân hàng mừng rỡ.

Holmes đi đến bàn giấy của anh, lấy ra một miếng tam giác nhỏ bằng vàng có gắn ba viên ngọc berin và ném nó lên bàn.

- Nó đây rồi! Ông đã tìm ra nó! - Người chủ ngân hàng nói lắp bắp. - Tôi thoát nạn rồi! Thoát nạn rồi!

Ông siết chặt những viên ngọc sát ngực.

- Ông còn mắc nợ một điều khác nữa, ông Holder. - Holmes nói với một vẻ nghiêm khắc.

- Tôi còn mắc nợ? - Ông ta hỏi lại, vừa cầm cây bút lên. - Hãy nói cho tôi biết bao nhiêu, tôi vui lòng trả.

- Không, ông không mắc nợ tôi gì cả. Nhưng ông phải thiết tha xin lỗi con trai

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ông. Đó là một tâm hồn cao quý. Trong vụ này, cậu ấy đã hành động một cách dũng cảm và cao thượng.

- Arthur không ăn cắp sao?!

- Tôi đã nói với ông ngày hôm qua, và tôi nói lại với ông hôm nay: Không!

- Chắc chắn chứ? Vậy chúng ta hãy chạy đến nhà giam báo cho nó hay.

- Cậu ấy đã biết rồi! Sau khi tìm ra được sự thật, tôi có đến nhà giam nói chuyện với cậu ấy. Vì cậu ấy không chịu mở miệng, nên tôi đã nói cho cậu ấy biết hết mọi điều. Cậu ấy nhìn nhận tôi suy diễn đúng sự thật. Và cậu ấy giải thích thêm vài chi tiết hãy còn hơi lơ mơ. Cái tin về cô Mary sẽ khiến cậu ấy nói hết mọi sự việc cho ông biết.

- Tôi van ông, xin ông hãy nói hết cho tôi nghe.

- Vâng. Nhưng tôi buộc phải bắt đầu bằng sự việc đau lòng nhất cho ông: Thủ phạm là Mary và George Burnwell. Bây giờ họ đã trốn rồi.

- Con bé à? Không thể có chuyện đó!

- Khốn thay, đây không phải là chuyện có thể hay không có thể, mà đây là chuyện có thật! Cả ông lẫn con trai ông đều không hiểu rõ bản chất của George Burnwell. Đó là một trong những người nguy hiểm nhất ở nước Anh: một con bạc bị sạt nghiệp, một tên lưu manh bất trị, một kẻ không có lương tâm. Cô cháu gái của ông hoàn toàn không biết gì cả về hắn. Khi hắn ta bắt đầu tán tỉnh cô ấy (cũng như hắn đã tán tỉnh hàng trăm phụ nữ trước cô ấy), Mary đã hãnh diện, nghĩ rằng cô là người đầu tiên và cũng là người duy nhất làm cho trái tim hắn ta rung động. Chỉ có quý mới biết được những gì tên lưu manh đó nhỏ to với Mary; có điều chắc chắn là trong vòng tay của hắn, nàng đã trở thành một món đồ chơi nhàu.

- Tôi không tin, không thể tin được. Mặt mày xám như tro.

- "Tốt. Vậy tôi sẽ kể cho ông nghe. Đó. Khi ông đi vào phòng ông, bên chiếc cửa sổ hướng ra lối đi, nhân đứng ở bên ngoài. Dẫu vậy, trong thời gian hắn ta đứng gần bên cửa sổ, lòng tham của kẻ bất lương đã ăn cắp bảo vật. Vừa nghe xong, ông đang đi xuống cầu thang, cô gái đã kể chuyện chị bồi phòng.

Về phần con trai ông, sau khi xin tiền ông không được, cậu trở về phòng mình nằm trần trọc mãi, tâm trí lo âu vì những món nợ... Lúc nửa đêm, cậu nghe có tiếng bước chân đi nhẹ qua cửa phòng mình. Cậu liền ngồi dậy, nhìn ra ngoài hành lang và kinh ngạc thấy Mary đi vào trong phòng rửa mặt của ông. Sinh nghi, cậu liền mặc vội vào người một chiếc sơ mi và chiếc quần dài rồi đứng núp trong bóng tối. Một lát sau, Mary xuất hiện dưới ánh sáng của chiếc đèn đặt ở dãy hành lang, và cậu ấy thấy rõ nàng cầm chiếc vương miện đi xuống cầu thang. Kinh hãi, cậu liền chạy đến ẩn mình sau tấm màn, gần cửa phòng ông. Tại đó, cậu thấy cô gái nhẹ mở cửa sổ lớn, trao vương miện cho một kẻ nào ở bên ngoài, rồi nhanh chóng đóng cửa sổ lại rồi trở về phòng

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

to lên, gương

ông đêm hôm
ấy và đến đứng
chuyện với tình
n tuyệt trong suốt
ề chiếc vương
ục nàng đánh
trông thấy ông
o ông nghe về

mình.

Cho tới khi nào Mary vẫn còn đứng đó, Arthur không thể làm gì được mà không gây tai tiếng cho người mà cậu thương yêu.

Nhưng khi nàng đi rồi, cậu liền chạy xuống cầu thang với đôi chân trần. Cầu mở chiếc cửa sổ lớn, nháy ra ngoài tuyết và lao mình trên lối đi dẫn đến chuồng ngựa. Phía trước cậu hiện ra lờ mờ bóng một người đàn ông đang chạy: George Burnwell cố gắng chạy trốn, nhưng Arthur đã tiến sát đến hắt ta. Hai người đánh nhau: con ông nắm giữ được một đầu của vương niệm và gã Sở Khanh nắm giữ đầu kia. Con trai ông đã nện cho tên lưu manh một vết khá nặng ở phía trên mắt. Rồi thành linh một tiếng rắc khô khan vang lên. Con trai ông nhận thấy mình đã giật lại đượ chiếc vương niệm, liền chạy trở về nhà, đóng cửa lại, leo lên phòng rửa mặt của ông. Chính lúc ấy cậu nhận thấy chiếc vương niệm đã bị bể cong và cố gắng uốn cho nó thẳng lại thì ông xuất hiện”.

- Có thể nào như thế chẳng? - Ông chủ ngân hàng thì thầm.

- Và lúc đó, ông đã làm cho cậu giận dữ với những lời mắng nhiếc thậm tệ...

Nhưng cậu đã chọn giải pháp cao thượng nhất: im lặng để giữ bí mật cho nàng.

- Thế là bây giờ tôi mới hiểu tại sao con nhỏ đã kêu lên một tiếng và bất tỉnh khi nó trông thấy chiếc vương niệm! - Ông Holder đau đớn nói. - Chúa ơi, tôi thật là u mê. Và con tôi đã xin tôi để nó đi ra ngoài trong 5 phút! Thằng bé muốn trở lại chỗ nó đã đánh nhau với tên ác ôn để tìm miếng vương niệm bị gãy... Ôi, tôi rất có lỗi với con tôi.

- “Khi đến nhà ông, tôi liền c
những dấu chân trong tuyết
và không khí lạnh giá giữ đư
đi dành cho gia nhân, nhưng
và tôi không thể phân biệt đ
cách cửa nhà bếp không xa,
một người đàn ông: một dấu
một cái chân gỗ.. Sau đó, t
những dấu chân loạn xạ khá
sát. Trái lại, khi đi theo lối đ
một câu chuyện rất dài và p
một trên tuyết đã kể cho tôi

Có hai loại dấu chân song s

dấu chân của người đi chân không. Những dấu chân trần này chỉ có thể là của con trai ông. Lần theo những dấu chân đó về phía ngôi nhà, tôi đi đến chiếc cửa sổ lớn: ở đó tôi thấy dấu chân của người mang giày in rất sâu xuống lớp tuyết, chứng tỏ người đó đã đứng đây một lúc khá lâu, có lẽ là để chờ đợi.

Rồi, vẫn lần theo những dấu chân, tôi quay trở lại đầu kia của lối đi. Cách chừng 100 mét, tôi nhận ra được chỗ hai người đã dừng lại đối diện với nhau: lớp tuyết bị chà đạp nát bầy, ở đây chứng tỏ đã có một cuộc vật lộn dữ dội xảy ra. Sau cùng, tôi thấy có vài giọt máu: vậy là tôi đã không lầm. Người mang giày đã tháo chạy xuống phía dưới lối đi: một vết máu nhỏ ở đây chứng tỏ là hắn đã bị thương. Hắn chạy ra đến con đường lớn, nhưng đến đây thì

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

hy vọng tìm được
ó tuyết không rơi,
Tôi men theo lối
h dẫn lên nhau
nhận ra rằng
à nói chuyện với
đàn ông này có
ni tìm thấy ở đó
hân của các cảnh
nám phá được cả
còn in rõ mờ

đi mang giày và

mất dấu của hân, bởi vì lẽ đường và lòng đường đã được quét sạch. Tuy nhiên, khi trở lại căn nhà, tôi dùng kính lúp xem xét thật kỹ bờ và khung của chiếc cửa sổ lớn. Tôi liền nhận ra ngay có một người đã nhảy qua đó để trở vào nhà. Tôi thấy rõ dấu của một bàn chân còn ướt trên bờ cửa sổ. Lúc bấy giờ, với những chi tiết được thu nhận và phân tích như thế, tôi đã có thể dựng lên một giả thuyết:

Có một người đàn ông đã đứng chờ ở bên ngoài chiếc cửa sổ lớn, một kẻ nào đó ở trong nhà đã đem chiếc vương niệm xuống trao cho hân, con trai ông đã phát hiện được việc này. Cậu đã đuổi theo tên trộm, đã đánh nhau với nó, mỗi người cố gắng giằng chiếc vương niệm về phía của mình, và sức lực của hai người cộng lại đã làm cho chiếc vương niệm bị gãy mất một góc. Con trai ông đã lấy lại được chiếc vương niệm nhưng đã bỏ lại viên ngọc trong tay gã ăn trộm. Cho tới đó, mọi sự đều rõ ràng, hợp lý. Vấn đề đặt ra bây giờ là tìm xem tên trộm đó là ai và kẻ nào ở trong nhà đã đem chiếc vương niệm xuống cho hân.

Trong vụ này, chắc chắn ông không phải là người đã đem chiếc vương niệm xuống cho tên trộm. Vậy chỉ còn cô cháu gái của ông và những chị bồi phòng. Nhưng nếu thủ phạm là chị bồi phòng thì không có lý do gì Arthur lại im lặng. Vậy thì chỉ còn có Mary, và tôi biết rằng Arthur rất thương yêu cô ta, điều này đủ để giải thích tại sao cậu chịu cảm như hân.. Tôi nhớ lại rằng ông đã bắt gặp Mari đứng ở bên chiếc cửa sổ đó, và cô ta đã ngất xỉu khi trông thấy chiếc vương niệm mà cô tưởng rằng đang ở trong tay kẻ đồng lõa của cô: thế là giả thuyết của tôi đã trở thành sự thật.

Nhưng ai có thể là kẻ đồng lõa nhân. Bởi vì không ai đủ sức rất ít khi đi ra ngoài chơi, và cũng rất ít. Nhưng trong số tiếng rất nhiều đối với giới p Mary và chính hân đang giữ hân là tên trộm, hân ta vẫn tiết lộ ra một điều sẽ gây tai. Lúc bấy giờ tôi cải trang thành cách bắt chuyện với anh hầu ông chủ của anh ta đã vô ý 6 xu, tôi mua được một đôi mạch đến Streatham để so và hình dạng của bàn chân hân ta không: nó giống hệt”.

- Tối hôm qua - Holder nói - Tôi có trông thấy trên lối đi đưa đến chuồng ngựa một gã bụi đời ăn mặt rách rưới.

- Chính tôi đó. Sau khi đã biết chắc tên trộm đó chính là George Burnwell, tôi trở về nhà thay quần áo. Đến đây vai trò của tôi trở thành khó khăn. Bởi vì tôi hiểu rằng không nên làm rùm beng vụ này, cốt để tránh cho ông khỏi bị tai tiếng; tôi cũng biết rằng George Bvurnwell là một tên táng tận lương tâm, chắc chắn hân sẽ khai thác cái thể tiến thoái lưỡng nan của ông. Lúc đầu hân chối leo lẻo. Nhưng khi tôi kể rõ từng chi tiết sự việc xảy ra đêm hôm đó, hân liền trở mặt xác xược và chụp lấy một cái chùy treo trên vách tường. Tôi lập

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

là một gã tình
Tôi biết rằng ông
của gia đình ông
đàn ông bị tai
đồng lõa của
thực có biết rõ
sẽ không dám

quý tộc và tìm
à đêm vừa qua
Và sau cùng, với
chạy thẳng một
ng với kích thước

tức dí súng vào thái dương hăn. Tôi đề nghị với hăn cho tôi chuộc lại ba viên ngọc với giá 3000 đồng bằng. Hăn chắc lưỡi: Thật là xui! Tôi chỉ bán có 600 đồng mà thôi!. Tôi bèn bắt buộc hăn phải cho tôi địa chỉ người mua, đổi lại tôi hứa sẽ không lôi hăn ra tòa. Tôi chạy thẳng một mạch đến nhà người mua, và sau một hồi trả giá, tôi chuộc lại được ba viên ngọc với giá 1000 đồng bằng mỗi viên. Xong, tôi liền đi gặp con trai ông để cho cậu ấy biết rằng tất cả đã được giải quyết tốt đẹp. Lúc bấy giờ đã hai giờ sáng, tôi chỉ còn nghĩ đến có một việc: đi ngủ. Sau một ngày làm việc cực nhọc như thế, đây là một sự nghỉ ngơi rất.. xứng đáng đấy chứ!

- Và đó là một ngày đã cứu nước Anh thoát khỏi một vụ tai tiếng xấu xa! - Ông chủ ngân hàng kết luận, vừa đứng lên. - Thưa ông, tôi không thể tìm ra được những lời nào để bày tỏ hết lòng biết ơn của tôi đối với ông, nhưng xin ông tin chắc rằng mãi mãi, tôi không bao giờ quên ơn ông. Bây giờ tôi chạy đến gặp con trai tôi để xin nó tha thứ cho tôi. Về phần con bé Mary đáng thương đó, hành động dại dột của nó đã làm cho tôi tan nát cả cõi lòng. Với khả năng xét đoán tài tình của ông, ông có thể cho tôi biết bây giờ nó ở đâu không?

- Cô ấy đang ở nơi mà George Burnwell đang ở; chẳng bao lâu, hăn ta sẽ nhận một sự trừng phạt còn lớn hơn cả tội lỗi của hăn ta nữa!

HẾT

VI. Viên ngọc

Vào ngày thứ ba của lễ phục anh nhân ngày lễ. Anh đang đi dạo, bên phải anh là vài ba chiếc ghế, bên trái là một chiếc ghế, bên phải là một chiếc ghế, bên trái là một chiếc ghế, bên phải là một chiếc ghế, bên trái là một chiếc ghế... Anh chỉ tay về phía chiếc mũ cũ kỹ và tiếp :

- Nhưng có những sự kiện gây sự tò mò thích thú liên quan tới vật này, nó rất cần lời chỉ bảo cần thiết.

Tôi ngồi ngả xuống chiếc ghế bành và sưởi ấm đôi tay bên lò sưởi, ngọn lửa reo tí tách. Trời lạnh kinh khủng, các tấm kính cửa đều đóng một lớp băng dày trông như những nét hoa văn.

- Mặc dù chiếc mũ không đẹp, nhưng nó có thể liên quan đến câu chuyện máu lửa nào chẳng?! - Tôi nhận xét. - Rõ ràng nó đóng vai trò chiếc chìa

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

trời

es để chúc mừng bác chiếc áo màu đen bên trái là một... ua. Cảnh đi vắng... á sồn rách, thùng... tường tận chiếc

ó một người bạn

mà tớ có thể tâm sự bàn bạc những kết quả nghiên cứu của mình. Vật mà cậu nhìn thấy rất tầm thường, có vẻ như không đáng kể...

Anh chỉ tay về phía chiếc mũ cũ kỹ và tiếp :

- Nhưng có những sự kiện gây sự tò mò thích thú liên quan tới vật này, nó rất cần lời chỉ bảo cần thiết.

Tôi ngồi ngả xuống chiếc ghế bành và sưởi ấm đôi tay bên lò sưởi, ngọn lửa reo tí tách. Trời lạnh kinh khủng, các tấm kính cửa đều đóng một lớp băng dày trông như những nét hoa văn.

- Mặc dù chiếc mũ không đẹp, nhưng nó có thể liên quan đến câu chuyện máu lửa nào chẳng?! - Tôi nhận xét. - Rõ ràng nó đóng vai trò chiếc chìa

khóa để mở ra những điều bí ẩn khủng khiếp nhất, và nhờ nó cậu sẽ vạch ra tên tội phạm để kết tội, trừng phạt.

Sherlock chỉ cười.

- Không, không phải đâu. - Anh nói - Không có chuyện phạm pháp nào hết, mà chỉ là một chuyện buồn cười nhỏ nhoi. Nơi mà bốn triệu con người đang chen lấn chui rúc trong không gian chật hẹp vài dặm vuông thì chuyện này có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Trong bể đời đồ sộ khổng lồ này bao giờ cũng có những yếu tố mơ hồ, không thể hòa cùng âm vào những vụ án. Chúng ta cần đề cập tới những trường hợp tương tự.

- Lại có chuyện rồi! - Tôi thốt lên. - Trong những mẩu chuyện do tớ chép lại, thì có ba chân không dính tới vấn đề phạm pháp.

- Hoàn toàn đúng. Tớ cũng không nghi ngờ việc nhỏ mọn này sẽ không có gì là tội lỗi. Cậu có biết ngài Peterson, người tùy phái viên không?

- Có biết.

- Chiến lợi phẩm này là của ông ta.

- Chiếc mũ này của ông ta?

- Không, ông ấy tìm thấy nó. Chủ nhân chiếc mũ không biết là ai. Cậu thử nhìn xem nó không phải thuần túy là một đồ vật cũ kỹ, mà như phái viên của nhiệm vụ quan trọng... Trước hết tớ kể cho cậu nghe chiếc mũ này lọt vào đây như thế nào?!

Nó xuất hiện ngay ngày đầu lễ phục sinh cùng với một con ngỗng béo quay. Con ngỗng chắc là đã được nấu trong bếp của ngài Peterson. Câu chuyện xảy ra như sau: Vào ngày lễ phục sinh, khoảng 4 giờ sáng, Peterson - một con người cao thượng và trong sạch - thức dậy và nhìn thấy một bóng người trắng như tuyết. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, người lạ mặt trông như một người già. Ông ta cao to đi loạng choạng mang theo một chiếc mũ trắng như tuyết. Đến góc phố Goodge thì có một người lạ mặt. Một người lạ mặt khác trả vung tay lên và xô ông ta. Tấm kính vỡ và vô tình làm vỡ chiếc tủ kính tan thành nhiều mảnh vụn. Người lạ mặt nhìn thấy có người chạy tới đã vội bỏ chạy chuẩn thẳng vào cửa phố Tottenham Court Road. Peterson bỏ chạy càng hoảng sợ. Khi Peterson trở lại nhà thì thấy chiếc mũ nhà nát này với chú ngỗng nghiêm nhiên trở thành người chủ của chiếc mũ nhà nát này với chú ngỗng mừng ngày lễ phục sinh tuyệt vời.

- Tất nhiên con ngỗng, ngài Peterson đã kịp trả lại cho người lạ mặt kia chứ?

- Chính nó mới làm cho chúng ta khổ sở. Người lạ mặt là ai? Anh ta sống ở đâu? Ở chân trái con ngỗng có đeo chiếc thẻ mang tên "Ngài Henry Baker". Tớ cũng đã tìm thấy trong tấm vải lót của chiếc mũ có hai chữ cái "H.B".

Nhưng trong thành phố thì có vài nghìn người có họ Baker; trong đó cũng có độ vài trăm người là Henn Baker. Không dễ dàng trả lại con ngỗng và chiếc mũ bị đánh mất cho một ai trong số những người ấy.

- Ngài Peterson đã làm gì?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

- Ông ta chỉ mang chiếc mũ cùng con ngỗng tới chỗ tớ, vì ông cho rằng tớ có khả năng giải đáp mọi câu hỏi hóc búa nhất.

Con ngỗng chúng tớ vẫn giữ đến tận ngày hôm nay. Khi mọi việc đã rõ ràng, mặc dù bằng giá như thế này, chú ta vẫn còn dùng tốt chán, không nên trì hoãn. Peterson đã xách con ngỗng đi đãi bạn rồi, tớ chỉ còn lại độc chiếc mũ này thôi.

- Người ấy không thông báo lên báo chí à?

- Không.

- Làm sao biết được anh ta là ai?

- Bằng con đường suy luận.

- Suy luận chỉ một chiếc mũ thôi ư?

- Tất nhiên.

- Cậu có đùa không đấy?! Cậu rút ra được gì từ cái của nợ với lớp ni sồn rách này?

- Kính lúp của tớ đây, cậu cầm lấy và tự áp dụng phương pháp của tớ xem.

Cậu biết phương pháp rồi, cậu hãy nói những gì về chủ nhân chiếc mũ.

Tôi cầm chiếc mũ sồn rách lên, buồn bã xoay xoay nó trên tay. Đó là chiếc mũ hình tròn, màu đen giản dị, đã sờn quá nhiều, lớp lót bên trong bằng dạ sơn màu đỏ, nhưng bây giờ đã bạc màu hết. Nhãn hiệu của nơi sản xuất không thể nào phát hiện được. Nhờ Holmes nói nên tôi cũng tìm thấy phần bên có mấy chữ cái "H.B". Tôi còn nhìn thấy mấy lỗ nhỏ dùng để buộc dây, nhưng sợi dây đã mất. Nhìn chung, chiếc mũ không có gì đặc biệt ngoài những vết sồn rách, bản thì được phủ lên bởi lớp mực

- Không có gì để nói cả. - Tôi

- Không phải, cậu nhìn thấy trước những cái cậu nhìn thấy

- Cậu hãy nói cho tớ nghe, có chiếc mũ?

Holmes cầm chiếc mũ trong thông suốt mà chỉ anh có.

- Tất nhiên, không phải mọi vài chi tiết cho phép ta đặt

toàn khẳng định một cách chính minh; khoảng ba năm về trước

sút. Trước kia anh ta là người hình thức bên ngoài và biết

thả lười biếng; tài sản anh ta đã hao tổn khá nhiều. Chúng ta có cơ sở để nói

rằng anh ta đã chạy theo một thói xấu nguy hại, chẳng hạn như rượu chè be bét.

Chính vì thế vợ anh đã bỏ anh ta...

- Holmes yêu quý của tôi!

- Nhưng dấu sao trong một chừng mực nào đó, anh ta vẫn giữ được mặt mạnh của mình.

Holmes vẫn tiếp tục nói và không chú ý tới lời cảm thán của tôi :

- Anh ta sống lì ở, nhà ít ra ngoài và hoàn toàn không luyện tập thể thao. Người này độ tuổi khoảng trung niên, tóc đã điểm bạc, anh ta chải tóc bằng

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

mũ?

àu tư suy nghĩ

h logic của mình.

việc xem xét

hăng ánh nhìn

hận xét. - Có một

g cài mà ta hoàn

y là người thông

g hiện nay lại sa

h chăm chút đến

ày có phần cầu

một loại dầu thơm, anh ta mới cắt tóc cách đây không lâu. Tóc khẳng định chắc chắn ở nhà anh ta không thắp sáng bằng khí đốt.

- Cậu chỉ nói đùa thôi.

- Tuyệt nhiên không đùa chút nào. Chẳng lẽ đến bây giờ, khi tóc đã kể hết cho cậu mà cậu vẫn không hiểu là tại sao tớ đoán được như thế?!

- Cậu cứ cho tớ là kẻ ngu dốt đi, nhưng phải thừa nhận là tớ không thể nào hiểu được cách lập luận của cậu. Chẳng hạn như dựa trên cơ sở nào cậu cho là anh ta thông minh?

Thay cho câu trả lời, Holmes kéo xụp chiếc mũ xuống tận trán, chiếc mũ che hết phần trán và sệ đến sống mũi.

- Cậu thấy chưa, nó rộng gớm! - Anh nói, - Bộ não to như thế này không thể là bã đậu được.

- Thế từ đâu cậu cho anh ta là nghèo khó?

- Chiếc mũ này chủ nhân dùng độ khoảng đã ba năm. Vành rộng có viền bọc xung quanh - thời ấy rất mốt. Mũ thuộc loại hào hạng, cậu thử nhìn kỹ mấy miếng dạ lót trong này xem.

Nếu ba năm trước đây người này ám bỏ tiền ra mua một chiếc mũ quý giá như thế này và cho đến tận bây giờ chưa hề mua lại chiếc khác, rõ ràng công việc làm ăn của anh ta trở nên tồi tệ hơn.

- Thôi tạm chấp nhận. Trong chuyện này cậu đúng. Nhưng vì sao cậu biết trước đây anh ta là người cẩn thận, và trong thời gian gần đây anh ta sống buông thả?

- Tính cẩn thận - Nó đấy. - Anh nói và chỉ lên mấy cái lỗ để xỏ dây vào mũ. -

Người ta bán mũ không bao

Khi chủ nhân đã mua dây buộc

gió khỏi bay. Sợi dây đứt, anh

trước kia anh ta luôn luôn ch

phớt lờ tất. Tuy nhiên về khí

bắn thiu bằng cách lấy mực

mất hết lòng từ trọng bản th

- Tất cả cứ giống như là thật

- Anh ta trạc tuổi trung niên

bằng đầu thơm. Dưới kính lúp

đệm, do người thợ cắt bằng

thơm. Cậu có thấy không, và

phổ, bởi vì bụi ngoài đường

màu nâu lông tơ, tức là chiếc mũ phần nhiều được treo ở nhà. Phía bên trong

mũ bị ẩm ướt là do chủ nhân vừa mới chạy một mạch toát mồ hôi.

- Làm sao, cậu biết anh ta bị vợ ruồng bỏ?

- Chiếc mũ đã vài tuần nay chưa được lau chùi giặt giũ. Tớ biết nếu chiếc mũ của cậu dù chỉ một tuần chưa được lau chùi thì vợ cậu không bao giờ cho phép cậu đi ra đường với chiếc mũ như thế. Nếu đi hình hài như vậy thì cậu gặp phải điều bất hạnh là đã mất đi sự quan tâm săn sóc của vợ.

- Nhưng lỡ anh ta là kẻ độc thân thì sao?

- Không đâu, anh ta mang ngỗng về chỉ nhằm một mục đích duy nhất là làm vui lòng người vợ. Cậu hãy nhớ tấm giấy buộc ở cằm con ngỗng.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

phải mua riêng.
giữ chiếc mũ cho
à, có nghĩa là
n giờ thì thầy kệ,
che đây những vết
phơi hoàn toàn

cắt tóc, bôi tóc
n dính vào lớp
ều bốc mùi dầu
i ngoài đường
trong nhà - có

- Cậu đã có đáp án cho tất cả câu hỏi. Nhưng tại sao nhà anh ta không thả khí đốt?

- Nếu trên mũ của anh ta chỉ có một hoặc hai vết sáp thì tớ sẵn sàng bỏ qua và cho đó là sự tình cờ. Nhưng ở đây tớ nhìn thấy không ít hơn năm vết, chẳng nghi ngờ gì nữa là anh chàng thường xuyên phải dùng nến. Chẳng là ban đêm khi leo lên cầu thang, anh ta một tay cầm chiếc mũ, một tay cầm cây nến đang cháy vì chắc chắn dòng khí đốt sẽ không bao giờ có những vết sáp nến. Thế nào, cậu đồng ý với tớ không?

- Đúng, tất cả thật đơn giản và tuyệt vời. - Tôi vừa cười, vừa nói. - Nhưng trong câu chuyện này, tớ chưa phát hiện được điểm nào là phạm pháp. Không ai bị tổn thất, thiệt hại, không có ai ngoài anh chàng bị mất ngỗng. Cậu đã tự làm điên đầu một cách vô tích sự.

Sherlock mở miệng định trả lời, nhưng trong lúc ấy cánh cửa bật ra và ngài tùy viên Peterson hộc tốc lao vào phòng, người vẫn còn thể hiện những nét xúc động dữ dội. Đôi gò má anh ta đỏ bừng.

- Con ngỗng, cái con ngỗng. Thưa ngài Holmes! - Anh ta cố bình tĩnh và hét lên.

- Hãy bình tĩnh? Điều gì đã xảy ra? Con ngỗng đã ăn uống no nê và đã bay qua cánh cửa sổ bếp phải không?

Holmes quay lại đi vắng để ngắm nhìn khuôn mặt đang kích động của Peterson rõ hơn.

- Các vị hãy nhìn xem cái gì đây. Cái gì nằm trong điều con ngỗng đây?

Anh ta chìa tay ra. Chúng tôi nhìn thấy một viên đá màu xanh da trời lấp lánh, rực rỡ trong lòng bàn tay ngài Peterson. Viên đá có hình dạng một chút, trong như

pha lê, rực chiếu như tia hồ quang. Holmes huýt sáo và tụt khỏi ghế.

- Thật tình mà nói thưa ngài tùy viên Peterson, viên đá quý giá vô cùng! Tôi nghĩ nó là viên kim cương!

- Viên kim cương thưa ngài! Tôi nghĩ nó là một miếng bơ.

- Không chỉ đơn thuần là viên kim cương!

- Chẳng lẽ đây là viên ngọc lục bảo? Tôi thốt lên.

- Đúng như vậy. Tôi được biết từ trước, tôi có đọc vài dòng trong tờ rơi quảng cáo, mà chúng ta chỉ có thể đoán được nó là gì.

Anh cho ai tìm ra nó. Hình như số tiền này bằng một phần trăm giá trị viên đá.

- Một nghìn bảng, lạy chúa!

Ngài tùy viên ngồi phịch xuống ghế trở mắt kính ngọc, hết nhìn tôi lại nhìn Sherlock Holmes.

- Phần thưởng chỉ thuần túy phần thưởng, tôi có cơ sở để cho rằng, - Holmes nói - Theo lời đồn đại, bá tước phu nhân sẵn sàng đổi một nửa gia tài của mình để lấy lại viên đá ấy.

- Nếu tớ không nhầm, hình như nó bị mất ở khách sạn "Cosmopolitan", - Tôi góp thêm.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

tìm được một báu vật chứ?!

Ngài Peterson mỉm cười như

thầy tuấn.

Ngài Peterson nói -

Trong gian gần đây

đã có một viên đá quý nhất trong loại của

đó, trị giá khoảng 1000 bảng

đó.

Ngài Peterson nói -

- Đúng vào ngày 22 tháng 12, cách đây vừa đúng năm ngày. Anh chàng thợ hàn thiếc tên là John Horner đã bị buộc tội trong vụ ăn cắp viên đá này.

Những bằng chứng chống đối anh ta nghiêm trọng đến nỗi sự việc sẽ phải đưa ra tòa. Về chuyện này hình như tờ có giữ bản tin đăng trên báo.

Sherlock Holmes đảo bới lục tìm ở đồng báo một lúc lâu cuối cùng anh rút ra một tờ giấy, gấp lại làm đôi và đọc :

- Vụ ăn trộm đồ, trang sức quý ở khách sạn "Cosmopolitan" John Horner, 26 tuổi, thợ hàn thiếc bị kết tội ăn cắp của bá tước phu nhân Morcar viên đá quý để trong một chiếc hộp vào ngày 22 tháng 12. Viên đá ấy nổi tiếng với tên "Karbhukul màu xanh da trời". Ngài James Ryder, nhân viên lâu năm của khách sạn nói, anh ta đã nhìn thấy Horner ở trong buồng vệ sinh của bá tước phu nhân để hàn lại thanh sắt bị long ra ở tấm lưới của lò sưởi, trong ngày viên đá bị mất. Ryder ở trong phòng cùng với Horner được một lát, sau đó đi ra vì có người gọi. Khi quay lại anh ta không thấy Horner đâu, còn chiếc bàn giấy bị cạy bung ra, chiếc ví bằng da dê của bá tước phu nhân đựng viên đá quý thì mở trống rỗng trên bàn vệ sinh. Ryder liền báo động, ngay tối hôm đó Horner bị bắt, nhưng người ta vẫn không tìm thấy viên đá, trong người anh ta cũng không có và trong nhà cũng chẳng thấy. Cô Catherine Cusack, hầu gái của bá tước phu nhân cũng khẳng định: khi nghe tiếng kêu thất thanh của Ryder, cô vội lao vào phòng và phát hiện hòn đá quý đã không cánh mà bay. Viên thanh tra sở cảnh sát Bradstreet từ bộ phận "B" đọc lệnh bắt Horner. Người bị bắt cự quyết liệt và cố chứng minh thật hùng hồn cho sự vô tội của mình. Nhưng vì trước kia Horner đã có tiền án về tội ăn trộm, cho nên tòa án không xét xử và chuyển anh ta vào tù. Khi nghe tuyên bố như vậy, Horner nói và đặt tờ báo

- Đây là tất cả tư liệu của bé Coppy. - Nhiệm vụ của chúng ta là tìm viên đá quý lại từ chiếc ví da chuồn chuồn, những phán đoán khiêng vác của nó có ích hơn là ta tưởng. Vì chiếc ví này là của ngài Henry Baker, ngoại hình mà tờ mới phác họa. Giờ chúng ta phải nghiên cứu kỹ lưỡng, chính mới được, và xác định danh tính của ông ta, chú ý nhất: Đăng thông báo lên các tờ báo dùng phương pháp đặc biệt hơn.

- Chúng ta viết gì trong thông báo?

- Cậu lấy cho mình cây bút và tờ giấy. Tờ sẽ ghi như thế này "Chúng tôi vô tình nhặt được một con ngỗng và một chiếc mũ dạ màu đen ở góc phố Goodge - Ngài Henry Baker đến nhận những thứ đã đánh rơi trong ngày hôm nay tại hẻm Baker - 221 - B, vào lúc 18 giờ 30 phút".

- Rất hoàn hảo, nhưng liệu ông ta có phát hiện được lời thông báo này không?

- Tất nhiên là phát hiện được. Hiện nay ông ta đang đọc tất cả các báo, vì ông ta là người nghèo khổ và con ngỗng mừng ngày lễ phục sinh đối với ông ta là

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nói và đặt tờ báo
à lời vì sao viên
son cậu thấy
có chuyện để nói,
, còn con ngỗng
ày. Người có
tích sự đấy. Bây
này thật nghiêm
câu chuyện mở
háp đơn giản
u hiệu, tờ sẽ

một tài sản đáng giá. Ông ấy hoảng sợ đến nỗi khi nghe tiếng thủy tinh bị vỡ và nhìn thấy ngài Peterson chạy đến, đã cầm đầu cầm cổ chạy thẳng, không nghĩ ngợi gì. Nhưng khi đã ở nhà, ông ta sẽ hối tiếc vì sự sai lầm do quá hoảng sợ mà mất chú ngỗng. Trong thông báo chúng ta có nói tên ông ta, và bất cứ ai quen biết cũng nói cho ông ta cái tin đó... Peterson ngài hãy cấp tốc đến văn phòng thông báo và xin đăng các dòng này trên tất cả các báo buổi chiều.

- Đăng ở những báo nào thưa ngài?

- Báo nào cũng được, ví dụ như báo "Globe", "Star", "Pall Mall", "St. James's", "Evening News Standard", "Echo" và ở các báo khác nữa, những báo nào mà ngài nghĩ ra.

- Đồng ý, thưa ngài! Còn viên đá thì làm sao bây giờ?

- Ngài cứ để đó cho tôi! Tôi sẽ giữ ở đây. Trên đường quay về, ngài nhớ mua một con ngỗng khác thế vào con mà ngài đã đánh chén ngon lành.

Viên tùy phái đi khỏi, còn Holmes cầm viên đá quý ngắm nghía trước, ánh sáng.

- Viên ngọc vinh quang? - Anh nói, - Cậu hãy nhìn xem, nó lấp lánh và rực rỡ làm sao. Cũng như tất cả những viên đá quý khác, nó kéo những tên tội phạm về phía mình như nam châm hút sắt. Nó chính là cái bẫy của quỷ sa tăng. Trong những viên đá quý lâu đời, thì mỗi một cara của nó đều mang theo một cuộc tàn sát đẫm máu. Viên đá này có chưa đầy 20 năm, nó được tìm thấy trên bờ sông Amoy ở miền nam Trung Quốc. Nó đặc biệt quý ở chỗ có tính chất của hồng ngọc, duy chỉ khác ở một điểm là nó không phải màu hồng đỏ mà là màu xanh da trời. Viên đá này đã từng kéo theo những tấm da của con người, và đã có nhiều vụ giết người, một vụ tự vẫn và một người nói đồ trang sức. Viên đá này đã có nhiều vụ giết người, một vụ tự vẫn và một người nói đồ trang sức. Viên đá này đã có nhiều vụ giết người, một vụ tự vẫn và một người nói đồ trang sức.

- Cậu có cho Horner vô tội không?

- Tổ chưa khẳng định được điều gì.

- Còn Henry Baker thì sao?

- Chắc Henry Baker không đáng để lại trị giá đến thế (?). Cậu sẽ nghĩ gì về nó?

- Đến tận bây giờ mà cậu vẫn khoanh tay ư?

- Chưa giải quyết được gì đâu.

- Vậy thì, tớ sẽ đi thăm bệnh nhân và đúng giờ hẹn tớ sẽ đến. Tớ muốn biết câu chuyện giết gân này dẫn đến đâu!

- Rất hân hạnh được gặp lại cậu. Tớ ăn bữa tối vào 19 giờ. Sẽ có một con gà gô đợi cậu đấy. Sau những sự kiện vừa rồi không biết có ai nói với phu nhân Hudson kiểm tra kỹ lưỡng điều con ngỗng hay chưa?

Tôi hơi trễ hẹn một chút, quá 18 giờ 30 phút mới tới hẻm Baker.

Khi bước gần tới cửa, tôi thấy một người đàn ông cao to đầu đội chiếc mũ Scoland và khoác lễ phục cài khuy kín đến tận cằm. Vừa lúc ấy cửa xích mở,

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nhưng nó cũng trong suốt 40 vụ giết người, nói đồ trang sức n giá treo cổ kia viết thư cho bá

ng biết con ngỗng ngài Henry Baker

hai chúng tôi cùng vào phòng Sherlock.

- Nếu tôi không nhầm, thì ngài đây là Henry Baker? - Holmes đứng lên nói và niềm nở đón người khách - Xin mời ngài ngồi gần lò sưởi hơn. Trời quá giá lạnh tôi cảm thấy chiếc mũ này hợp với mùa hè hơn mùa đông... Watson! Cậu thật đúng lúc... Chiếc mũ này là của ngài có phải không?

- Thưa ngài, đúng... không nghi ngờ gì nữa nó chính là của tôi.

Baker là người hơi gù lưng, có cái đầu to quá cỡ, khuôn mặt thông minh sáng sủa, chòm râu màu hạt dẻ để như chóp nhọn. Trên mũi và má có những vết đỏ đỏ bàn tay run nhẹ chứng tỏ lời phán đoán của Holmes về khuynh hướng chạy theo rượu chè be bét của người khách là đúng. Chiếc áo khoác đã bạc màu, nhưng hàng khuy được gài rất cẩn thận. Thò ra ngoài tay áo là hai bàn tay khẳng khiu, không hề thấy một dấu hiệu nào của sự sung túc. Ông ta nói giọng khô khan, ngắt quãng và cố gắng lừa dối, tất cả toát lên ấn tượng mạnh mẽ của con người trí thức đã bị cuộc sống làm hư hỏng hoàn toàn.

- Chúng tôi đã ngẫu nhiên phải lưu giữ chiếc mũ và con ngỗng của ngài trong vài ngày, - Holmes nói, - Chúng tôi hy vọng tìm được địa chỉ của ngài trên báo. Nhưng không hiểu sao ngài lại thờ ơ.

Người khách hơi cúi đầu về ngán ngấm.

- Tôi hiện nay không có nhiều tiền như trước kia, - Ông ta nói. - Tôi nghĩ là có lẽ bọn lưu manh đã chén mất rồi và không muốn mất thêm tiền vì chuyện phiêu lưu nữa.

- Hoàn toàn tự nhiên, nhưng chúng tôi bắt buộc phải xơi con ngỗng của ngài.

- Các ngài đã chén nó rồi sao?

Người khách hồi hộp xúc động.

- Vâng, nếu không kịp thịt thì con ngỗng trong lồng khác còn thì chúng tôi định thay cho ngài.

- Ô! Quá tốt, tất nhiên được.

- Con ngỗng của ngài hiện nay muốn...

Baker cười sung sướng:

- Chẳng lẽ để kỷ niệm cuộc sống cốt của "người bạn quá cố" của ngài, nếu ngài cho phép thì trong lồng mà thôi.

Sherlock lướt nhìn nhanh sang

- Chiếc mũ và con ngỗng đây, ngài cứ tự nhiên, - Anh nói, - À quên, ngài có thể cho tôi biết ngài mua con ngỗng chỗ nào vậy? Tôi rất muốn biết điều đó vì con ngỗng của ngài thật là béo và xơi thì rất tuyệt.

- Sẵn lòng, thưa ngài! - Baker nói và đứng lên xách con ngỗng mới kẹp vào nách. - Cái Hội không lớn của chúng tôi chuyên uống rượu ở quán "Alpha" bên cạnh viện bảo tàng ấy.

Trong năm nay ông Windigate, chủ quán rượu, một người quàng là chu đáo và lo xa đã đứng ra thành lập "Câu lạc bộ ngỗng" - hàng tuần chúng tôi đóng góp người vài ba xu, đến lễ phục sinh mỗi người được nhận một con ngỗng. Tôi vô cùng cảm ơn ngài, vì thật bất tiện cho người lịch thiệp trong độ tuổi

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ghế.

trả lời. - con

ngỗng của ngài

phào nhẹ nhõm.

ều, nếu ngài

ông biết bộ hài

ng? Không thưa

ết với đang nằm

của tôi lại phải đội chiếc mũ Scoland?!

Ông ta cúi rạp xuống chào chúng tôi một cách trịnh trọng rồi đi khỏi.

- Với ngài Henry Baker mọi chuyện đã kết thúc, - Holmes nói, sau khi đã đóng cửa lại. - Rõ mồn một là ông ta không hề biết viên đá quý... Cậu đói chưa Watson?

- Chưa đói lắm.

- Tớ đề nghị chuyển bữa ăn của chúng ta vào buổi tối luôn thể. Chúng ta cần nhanh chóng lần theo dấu vết nóng hổi ngay bây giờ.

- Đồng ý.

Tối - trời rất lạnh, chúng tôi phải khoác bành tô và trùm khăn kín cổ. Những ngôi sao lạnh lẽo lấp lánh trên nền trời sâu thẳm và hơi thở của người qua lại như khói của nòng súng lục khi đồng loạt nhả đạn. Bước chân chúng tôi nện trên đường phố nghe khá rõ. Chúng tôi đi dọc theo đại lộ Wimpole; đại lộ Harley; băng qua phố Wigmore và đi đến đại lộ Oxford - Khoảng 5 phút sau chúng tôi đã có mặt tại Bloomsbury, ngay kề quán rượu "Alpha"; một chiếc quán khiêm nhường nằm ở góc phố dẫn tới Holborn. Holmes bước vào quán gọi hai vai bia. Người chủ quán mặt đỏ gay, mặc tạp dề trắng chạy ra.

- Quán của ngài bia rất tuyệt, nhưng nó vẫn dở hơn những con ngõng của ngài. - Holmes nói tình bơ.

- Quán tôi làm gì có ngõng.

Người chủ quán tròn mắt ngạc nhiên.

- Ô! Cách đây nửa tiếng đồng hồ tôi có đàm luận với ngài Henry Baker, thành viên của "Câu lạc bộ ngõng" chỗ ngài

- A? Tôi hiểu rồi. Nhưng đây

- Thế ngõng của ai, thưa ngài

- Tôi mua hai tá ngõng của r

- Ở đây tôi biết vài người tro

- Ngài Breckinridge.

- Ô! Tôi không quen ngài Bre

ra ngoài trời giá rét và Holm

được quên một đầu của chu

đang bị giam giữ. Anh ta chà

không chứng minh được anh

chúng ta sẽ tìm ra được thủ

chỉ mà sợi chỉ này đã tuột kh

thật tình cờ nhưng đây thi v

mỗi. Vòng hướng khác, bước đều, bước.

Chúng tôi băng qua phố Holborn, đi dọc theo đại lộ Endell rồi vội vã vượt qua vài khu nhà tồi tàn đến chợ Covent. Chúng tôi nhìn thấy một cửa hiệu lớn nhất có biển đề "Breckinridge".

Chủ tiệm là một người có bộ mặt như ngựa: Bộ râu quai nón được chăm sóc công phu, đang giúp thẳng bé đóng cánh cửa sổ.

- Chào quý vị! Trời năm nay lạnh giá làm sao? - Holmes nói. Tay lái buồn khế gật đầu chào lại và ném cái nhìn dò xét rất sắc lên anh bạn tôi.

- Ngõng ông bán hết rồi à? - Holmes nói tiếp và giờ tay chỉ vào quầy hàng được lát bằng gạch hoa trống không.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nào vậy?

i chúng tôi bước
Watson, không
là một người
, nếu chúng ta
truy tìm của
ta cũng đã có sợi
úng ta một cách
ta sẽ lần ra đầu

- Sáng mai ngài muốn 500 con ngỗng có ngay.
  - Ngày mai tôi không biết dùng nó vào việc gì nữa?!
  - Thế ngài đến chỗ tiệm kia kìa, nơi sang sảng đó, có khi họ còn con nào chẳng?
  - Nhưng người ta cử tôi đến chỗ ngài.
  - Ai vậy?
  - Ông chủ tiệm "Alpha".
  - À, đúng tôi đã bán cho ông ấy hai tá.
  - Những con ngỗng ra ngỗng! Ngài mua nó ở đâu vậy?
- Tôi sửng sốt kinh ngạc khi thấy lão nhà buôn khùng lên giận giữ khi nghe câu hỏi ấy.
- A! Ngài muốn gì? - Ông ta ngẩng phắt đầu lên, hai tay chống nạnh thách thức, - Ngài định giờ trò gì đây? Xin cứ nói thẳng.
  - Tôi nói thẳng tuốt ra rồi. Tôi muốn biết ai đã bán cho ngài những con ngỗng mà ngài đã bán cho quán "Alpha"?
  - Ồ! Thế thì tôi không nói đâu.
  - Ngài không thích thì đừng nói, có gì quan trọng đâu! Thật không hiểu tại sao ngài lại nổi nóng vô cớ như thế?
  - Tôi nổi nóng ư? Ở vào địa vị của tôi ngài có nổi nóng không? Tôi trả một món tiền lớn mua một món hàng béo bở và như thế là xong xuôi tốt đẹp chứ có gì mà cứ hỏi "Những con ngỗng đâu rồi?". "Ngài mua ở đâu?". "Ngài đã bán cho ai?" "Ngài đã thu được bao nhiêu tiền lời?" Thật rắc rối chỉ vì mấy con ngỗng mà xì ngậy cả lên.
  - Tôi không có mối quan hệ Holmes không giữ được, vội tôi đã đánh cược mất 5 bảng thân.
  - Ngài bị thua cuộc rồi! Con
  - Không thể như vậy được?!
  - Tôi đảm bảo với ngài là nh
  - Không đời nào tôi tin được
  - Ngài đừng nghĩ là ngài sà
  - Ngài đừng nghĩ là ngài sà ngỗng tôi bán cho quán "Alp
  - Ngài đừng nghĩ là ngài sà nông thôn, ngài nghe rõ chu
  - Ngài không đánh lừa tôi đ
  - Ngài muốn cuộc chứ?
  - Ngài chỉ mất tiền vô ích. Tôi tin vào sự sành sỏi của mình. Nhưng nếu ngài muốn tôi sẵn sàng cuộc với ngài để dạy cho ngài một bài học về cái tính ngang bướng của mình.
- Người lái buôn nhếch mép cười mỉa.
- Bill, con mang lại đây cho cha quyển sổ, - Ông ta nói.
- Cậu bé mang lại hai quyển sổ, một quyển mỏng dính, còn một quyển thì to đùng dính đầy dầu mỡ. Ông ta đặt cuốn sổ xuống dưới ngọn đèn.
- Đây là ngài Cocksure - Người buôn nói, - Tôi cứ nghĩ hôm nay ông ta bán hết ngỗng rồi, nhưng trời xui đất khiến thế nào lại mang đến cho tôi một con ngỗng nữa. Ngài có thấy cuốn sổ kia không?

nạch như thế. -
đừng nói. Nhưng
nuôi ở nông
ái buôn nói.
cả những con
chứ không phải

- Thì sao?

- Danh sách những người tôi thường mua hàng được ghi chép trong đó. Ở trang này là danh sách những người cung cấp hàng ở nông thôn, còn những con số nằm sau họ tên của mỗi người là chỉ số trang của quyển sổ lớn, trong đó ghi những tính toán nợ nần. Còn trang này ngài thấy chưa, nó được viết bằng mực đỏ. Đây là danh sách những người bán hàng cho tôi ở thành phố. Xin ngài hãy căng mắt mà đọc họ tên người thứ ba, hãy đọc to thành tiếng xem nào?!

- "Bà Oakshott; phố Brixton - 117, trang 249", - Holmes đọc.

- Hoàn toàn đúng, bây giờ ngài hãy lật trang 249 ở quyển sổ lớn. Holmes lật đến trang 249.

- "Bà Oakshott, phố Brixton - 117, người cung cấp chim muông và các loại trứng".

- Ngài đọc xem cái gì ghi ở dòng cuối kia!

- "Ngày 22 tháng 12, bán 24 con ngỗng, giá mỗi con là 7 đồng Siling 6 xu".

- Đúng, hãy nhớ lấy, còn phía dưới?!

- "Đã bán cho ngài Windigate, chủ quán "Alpha" mỗi con 12 siling".

- Sao, ngài nói sao?

Sherlock Holmes làm ra vẻ buồn rầu, rút tiền trong túi ra vút nó lên trên bàn và ra đi không nói thêm một lời. Sau khi đi được vài mét, anh dừng lại dưới một ngọn đèn rồi cười thỏa thích, cười rung không thành tiếng.

- Nếu không may cậu gặp con người có bộ râu như thế với chiếc khăn lau màu đỏ bỏ trong túi áo cậu có thể xoay được ở anh ta bất cứ điều gì cậu

muốn miễn là cậu đề nghị đã

bỏ ra 100 bảng Anh cũng kh

thế này đâu. Những điều mà

hiệu cầm đồ Watson! Như vậy

rồi rồi. Chúng ta cần giải quyết

nhà bà Oakshott hay để đến

Qua những lời của tên lỗ mã

quan tâm đến những chú ng

Những tiếng ồn ào rất to bỗng

cho Holmes nói hết câu.

Khi quay lại, dưới ánh sáng

nhìn thấy một người có bộ m

nạnh đứng bên cửa tiệm, m

- Với tôi với ngài, và với những con ngỗng thế là đủ rồi! - Breckinridge thét

lên. - Quỷ tha ma bắt các người đi! Nếu ngài còn đến đây với những câu chất vấn ngu ngốc - thì tôi sẽ thả chó ra cắn ngài đấy. Ngài cứ dẫn bà Oakshott tới đây, tôi sẽ trả lời cho bà ta, chẳng có việc gì dính tới ngài. Tôi mua ngỗng của ngài chắc?!

- Không! Không! Nhưng dẫu sao thì một con trong đó là của tôi. - Người lạ than thở.

- Ngài cứ đến gặp bà Oakshott mà hỏi!

- Chị ấy khuyên tôi đến gặp ngài.

- Với tôi thế là đủ rồi! Quá thế lắm rồi! Mời ngài xéo ngay! Cút khỏi đây ngay!

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

định là: dù phải

liệu tương tự như

h cùng anh ta tới

cùng của cuộn chỉ

cùng: đến ngay

ta còn có kẻ đang

i mới đi ra, không

chao lại, chúng tôi

ge đang chống

người kia.

Ông chủ tiệm lao nhanh khỏi cửa, và con người khốn khổ kia biến vào bóng đêm bao trùm.

- Chúng ta khỏi phải đến phố Brixton làm gì nữa, - Holmes nói thì thầm, - mà thử tới với người lạ kia sẽ có ích đấy.

Len qua đám người tò mò đang bắt đầu giải tán, anh bạn của tôi chạy rất nhanh và đã đuổi kịp con người bé nhỏ kia.

Holmes nắm vai anh ta. Kẻ lạ mặt giật mình quay lại và dưới ánh sáng của ngọn đèn, mặt anh ta trắng nhợt nhạt.

- Ngài là ai? Ngài cần gì? - Anh ta hỏi với giọng run run.

- Hãy tha lỗi cho tôi, - Holmes nói nhẹ nhàng. - Tôi tình cờ nghe được câu mà ngài đã hỏi tên nhà buôn. Tôi nghĩ là tôi có thể giúp ích cho ngài được chăng?

- Ngài ư? Nhưng ngài là ai? Từ đâu ngài biết được tôi đang cần gì?

- Tôi tên là Sherlock Holmes. Nghề nghiệp của tôi là biết những gì người khác không biết được.

- Nhưng chuyện mà tôi muốn biết, ngài không thể nào biết được đâu?!

- Xin ngài bỏ qua cho sự đường đột, nhưng tôi biết tất cả. Ngài mưu toan tìm theo dấu vết những con ngỗng mà bà Oakshott ở phố Brixton bán cho nhà buôn có tên Breckinridge, nhà buôn này lại bán chúng cho ngài Windigate - chủ tiệm rượu "Alpha". Đến lượt mình ngài Windigate lại phân phát cho các thành viên trong "Câu lạc bộ ngỗng" của mình. Ngài Henry Baker là một trong những thành viên ấy.

-Ồ! Ngài chính là người mà tôi mong gặp! - Người lạ thốt lên mà chìa đôi bàn tay run rẩy ra. - Tôi không thể diễn tả hết với ngài tất cả chuyện ấy đối với

tôi nó rất quan trọng như thế. Sherlock Holmes gọi một chiếc taxi.

- Tốt hơn hết chúng ta sẽ ngồi trên taxi này.

lợi hơn đứng ở đây trên sân trước khi chúng ta khởi hành.

Người lạ chần chừ trong giây lát.

- Tên tôi là John Robinson, -

- Không, tôi muốn biết tên thật của ngài.

với tên thật của mình bao giờ cũng vậy.

Gò má nhợt nhạt của hắn bỗng đỏ lên.

- Tên thật của tôi... là... James Watson.

- Đúng, ngài làm việc ở khách sạn Baker.

Sẽ kể tất cả cho ngài nghe nhé.

Con người bé nhỏ đứng im bất động.

Hắn cứ lúc thì liếc nhìn tôi, lúc thì liếc nhìn Sherlock.

Niềm hy vọng mới vụt sáng trong đôi mắt hắn bỗng đổi sang

những ánh lo âu sợ hãi. Rõ là hắn đang suy tính không biết những gì đang đợi

hắn, bất hạnh hay là một hạnh phúc lớn lao? Cuối cùng rồi hắn cũng phò mặc

cho số phận ngồi vào xe với chúng tôi. Sau 30 phút chúng tôi đã ngồi trong

phòng khách ở hẻm Baker.

Trong lúc đi đường, chúng tôi không ai nói với ai một lời.

Chính thế mà người bạn đường thờ đờn dập và khó nhọc, hai tay nắm chặt

đến nỗi không cần nói chúng tôi cũng thấy hắn đang hồi hộp và hoang mang

đến cùng cực.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ông ấm cúng tiện
đề nghị, - Nhưng
?

ác.

ịong. - Làm việc

ngồi vào xe, tôi

- Thế là chúng ta đã có mặt ở nhà rồi. - Holmes vui vẻ nói.
- Không có gì hơn cái lò đang cháy rực thế kia trong thời tiết khốn nạn này!
- Hình như ngài lạnh quá thì phải, thưa ngài Ryder. Mời ngài ngồi vào chiếc ghế này, tôi thay đôi dép mang trong nhà là chúng ta bắt tay ngay vào công chuyện của ngài. Như vậy là ngài muốn biết điều gì đã xảy ra với những chú ngỗng?

- Vâng, thưa ngài.

- Đúng hơn, chỉ mới một con ngỗng thôi, mà ngài chỉ quan tâm đến ngỗng trắng, có những đốm đen ở đuôi?

Ryder rùng mình vì lo lắng.

- Ô! Thưa ngài! - Hẳn ta kêu lên. - Ngài có thể cho tôi biết con ngỗng ấy hiện giờ đang ở đâu?

- Nó hiện đang ở đây.

- Đang ở đây?

- Đúng, một con ngỗng không bình thường, không phải vô cơ mà ngài quan tâm đến nó. Sau khi chết con ngỗng đã để lại cho chúng tôi một quả trứng, một hạt nhân có màu xanh da trời lấp lánh tuyệt vời. Viên đá vẫn ở đây. Người khách đứng lên chệnh choạng, bàn tay phải dựa vào cửa lò. Holmes lặng lẽ mở tủ chống cháy lấy ra viên Karbunkeil xanh lam, nó lấp lánh những tia óng ánh rực rỡ và lạnh lẽo như một vì sao. Ryder đứng đực ra, khuôn mặt hằn méo xệch và trong đôi mắt vô vọng của hắn ánh lên sự lưỡng lự có nên đòi hỏi viên đá cho mình chăng? Hay từ chối mọi quyền hạn chiếm đoạt.

- Trò chơi đã thất bại rồi, Ryder ạ. - Sherlock Holmes bình tĩnh nói. - Ngài hãy

đứng cho vững kẻo không bị ngã xuống. Hẳn còn yếu lẫn

hắn một ly rượu nhỏ. Như thế

chút. Đúng là loài sâu bọ thối

Ryder loạng choạng và chút

rượu hẳn ta gượng lại mặt h

như một tảng thịt đỏ, sợ sệt

- Tôi đã biết hầu như tất cả,

phải có trách nhiệm bổ sung

ngay bây giờ, sao cho trong

viên đá quý Karbunkul của b

- Tiểu thư Catherine Cusack

- Tôi biết, con hầu của bá t

quáng; điều này cũng xảy ra với những con người trung thực đứng đắn không

chỉ một vài lần. Ngài bắt đầu tìm kế thực hiện. Tôi cảm thấy ngài có thể trở

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

đâu giúp anh ta

đâu. Cậu lấy cho

lồn người một

ưng nhờ có ly

gồi xuống ghế

ng. Cho nên ngài

hải cung cấp

Do đâu ngài biết

h rầy sợ sệt.

cho ngài mù

quáng; điều này cũng xảy ra với những con người trung thực đứng đắn không chỉ một vài lần. Ngài bắt đầu tìm kế thực hiện. Tôi cảm thấy ngài có thể trở thành một thằng bợm không xoàng đâu! Ngài biết anh thợ hàn thiếc Horner đã một lần bị kết án ăn cắp nên mọi sự nghi ngờ sẽ rơi vào anh ta trước nhất. Ngài đã làm gì? Có phải ngài đã bẻ gãy một thanh ở lò sưởi trong phòng bà bá tước chăng? Ngài và con hầu đã cố đạo diễn để họ mời đúng anh chàng thợ thiếc Horner đến sửa chữa gấp. Khi Horner đi khỏi, ngài đã cuốc ngay viên đá trong chiếc ví, xong xuôi ngài la ó lên ầm ĩ và con người đáng thương kia lập tức bị bắt. Còn sau đó...

Ryder bất thành lình bò xuống tẩm thảm rồi lấy hai tay ôm chặt đầu gối của

anh bạn tôi.

- Hãy vì Chúa, ngài thương hại lấy tôi! - Hấn gào lên thảm thiết - Ngài hãy nghĩ đến cha tôi, mẹ tôi. Điều khủng khiếp này sẽ giết chết họ mất. Tôi chưa bao giờ ăn cắp! Chưa bao giờ! Tôi hứa với ngài điều đó sẽ không bao giờ lặp lại nữa! Mong ngài tha tôi đừng đưa chuyện này ra toà! Vì chúa xin ngài đừng nói chuyện tôi trước tòa.

- Im đi! - Holmes lạnh lùng nói - Bây giờ thì ông quỳ lạy van xin khúm núm mới dễ làm sao! Còn ông nghĩ gì khi ông đẩy con người khổ khổ đáng thương kia ngồi vào ghế bị cáo khi anh ta hoàn toàn vô tội?

- Tôi sẽ chạy trốn, thưa ngài Holmes! Tôi sẽ từ bỏ nước Anh, khi đó lời buộc tội đối với anh ta sẽ hết...

- Khoan đã, chúng tôi sẽ đề cập tới điều thỉnh cầu. Còn bây giờ ông hãy kể cho chúng tao nghe câu chuyện kỳ thú kia. Bằng cách nào viên đá lại lọt vào con ngỗng và con ngỗng bị đẩy ra chợ bán? Hãy nói thật, bởi vì sự thật sẽ là con đường duy nhất cứu thoát mày.

Ryder lấy lưỡi liềm liềm đôi môi nứt nẻ.

- Tôi sẽ kể cho ngài tất cả sự thật, - Hấn thề thốt. - Khi cảnh sát bắt Horner, tôi quyết định thượng sách là phải tẩu tán viên đá đi, trong lúc cảnh sát chưa có ý nghĩ lục soát người tôi và căn phòng của tôi. Trong khách sạn không có chỗ thích hợp để giấu viên đá. Tôi rời khách sạn như đi giải quyết công việc thường ngày, rồi đến ngay nhà chị tôi. Chị tôi lấy chồng là ông Oakshott sống ở phố Brixton, làm nghề chăn nuôi gia cầm. Mỗi khi bắt gặp bất cứ người nào, tôi đều có cảm giác họ là cảnh sát hoặc là thám tử. Mặc dù trời rất lạnh, nhưng mồ hôi tôi vẫn tuôn rịn ướt trán. Tôi kể chuyện gì mà sao trông nhợt nhạt thế. Tôi trả lời ngắn gọn, không nói chuyện gì mà sao vẻ mặt cấp độ hoảng sợ, lấy thuốc ra uống.

- Tôi có một anh bạn thân - tôi tới nhà tù Pentonville. Một lần người trộm cắp đã thực hiện không phản đối, vì anh ta đã tới chỗ anh ta ở Kilburn và kể cho tôi cách biến viên đá thành được chỗ anh ta. Tôi hồi hộp vô vàn mà tôi đã trải qua trên đường người ta đều có thể chụp tôi của tôi.

Tôi đứng dựa vào tường, nhìn ngắm những con ngỗng đang chạy lung tung, rúc rích dưới chân tôi. Bỗng nhiên tôi nảy ra ý nghĩ đánh lừa viên thám tử sừng sỏ nhất thế giới như thế này...

Vài tuần trước đây chị tôi có nói, tới ngày lễ phục sinh tới sẽ được chị cho một con ngỗng đã được lựa chọn kỹ càng nhất để thay món quà. Tôi biết chị tôi bao giờ cũng giữ lời hứa. Tôi quyết định lấy ngay con ngỗng từ bây giờ và nhét viên đá vào mỏ nó để mang luôn đến Kiiburn. Ở trong sân có một cái chuồng, tôi đuổi một con ngỗng to lông trắng có chấm đen ở đuôi vào đấy. Tôi tóm lấy con ngỗng bạnh cái mỏ ra và ấn viên đá vào họng càng sâu càng tốt, con ngỗng nuốt ừng ực, tôi lấy tay sờ soạng đẩy dẫn viên đá xuống điếu.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

Con ngỗng chống cự, lấy đôi cánh đập ầm ầm. Chị tôi nghe thế chạy ra. Khi tôi chạy lại chỗ chị để trả lời thì con ngỗng trời đánh kia tuột khỏi tay tôi và nhào vô trong bầu.

"Cậu làm cái gì con ngỗng thế Jem"? Chị tôi hỏi. "Em định bắt một con ngỗng. - Tôi nói. - Chị hứa là tặng em một con nhân ngày lễ phục sinh và em xem thử con nào mập nhất".

"Ồ! - Chị tôi thốt lên. - Chị đã lựa cho cậu một con con rồi. Anh chị gọi nó là "con ngỗng của cậu Jem". Nó đầy, to và trắng toát kia kìa, tất cả có 26 con ngỗng trong đó có một con cho cậu, một con để lại nhà, còn lại nguyên hai tá đem đi bán".

"Cám ơn chị Maggie. - Tôi nói. - Nếu như chị không cho là quan trọng, chị hãy cho em con ngỗng mà em vừa cầm trong tay lúc nãy".

"Con ngỗng của cậu nặng hơn con kia ít ra cũng ba pound đấy, anh chị nuôi nó một cách đặc biệt để dành riêng cho cậu thôi".

"Điều đó không quan trọng. Em thích chính con ấy và muốn bắt ngay bây giờ".

"Đó là việc của cậu. - Chị tôi nói và hơi tự ái. - Cậu muốn bắt con nào?".

"Con trắng có chấm đen ở đuôi, nó đang ở giữa bầu kia kìa".

"Cậu hãy đuổi nó ra và bắt lấy!".

Tôi đã làm như thế, thưa ngài Holmes; và tôi mang con ngỗng tới Kilburn. Tôi kể tất cả cho anh bạn thân. Anh ta là người mà tôi dễ dàng dốc hết bầu tâm sự. Anh cười vang sau đó chúng tôi lấy dao rạch con ngỗng ra. Tim tôi như ngừng đập.

Khi thấy không có viên đá ở

người. Tôi để con ngỗng lại

tôi. Tôi chạy ra sau hè, đàn

"Chị Maggie ơi? Đàn ngỗng

"Đem đến nhà lái buôn hết

"Lái buôn nào?".

"Ông Breckinridge ở chợ Cov

"Trong bầu ngỗng của chị có

như con mà em vừa cắt tiết

"Đúng đấy, Jem! Có hai con

Thế là tôi hiểu ra tất cả. Tôi

Nhưng ông ta đã bán tất cả

hề rằng là ông ta đã bán cho

Chính ngài đã chứng kiến những lời lẽ thô tục của ông ta. Chị tôi nghĩ tôi bị thần kinh và, chính tôi cũng có cảm giác là mình đang điên thực sự. Thế là... thế là... tôi... tên kẻ trộm như nhuốc mặc dù tôi không có ý định làm giàu, ôi, vì viên đá mà tôi đã làm hại cả cuộc đời thanh thản của mình. Lạy chúa! Hãy cứu giúp tôi! Lạy chúa! Hãy cứu con với!

Hắn bỗng khóc òa lên, hai tay ôm tấy mặt một cách thiếu não, toàn bộ cơ thể hắn như không còn sinh khí. Im lặng kéo dài, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy những tiếng thở dài của Ryder và tiếng gõ khe khẽ đều đặn của Holmes xuống cạnh bàn. Bỗng Sherlock Holmes đứng dậy và mở toang cánh cửa ra. - Hãy rút khỏi nơi đây! - Anh nói.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

hầm lẫn ghé
hóng đến nhà chị

en ở đuôi, giống

g hay bị lộn lăm".

Breckinridge.

quyết không chịu

- Như thế là thế nào? Thưa ngài! - Hẳn lấp bắp nói. - Ồ bầu trời sẽ làm cho ngài vinh quang và cao thượng.
- Đừng nói nữa, hãy rút khỏi nơi đây ngay!
Không cần nhắc lại, những bước chân hăm hở đang vang dội dưới cầu thang, tiếng cánh cửa đóng nhẹ ở phía dưới và từ ngoài phố vọng lên những bước chân chạy vội vàng.
- Rốt cuộc, Watson, - Holmes nói và đưa tay lên lấy tẩu thuốc. - Tớ làm việc tuyệt nhiên không phải để sửa chữa những sai lầm bị hờ của bên cảnh sát. Nếu anh chàng Horner bị đe dọa bởi một mối nguy hiểm thì lại là chuyện khác. Nhưng Breckinridge không thể chống lại anh ấy, sự việc sẽ được giải quyết ổn thoả cho cả hai. Có thể tớ là kẻ che giấu những tên bịp bợm, nhưng đúng hơn là tớ đã cứu con người trước cái chết và sự sụp đổ hoàn toàn. Với anh chàng Breckinridge, trường hợp tương tự như thế này sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Anh ta hoảng sợ quá mức chịu đựng. Cuộc đời oái oăm cứ bắt chúng ta phải va chạm với những trò đánh đố kỳ quặc! Giải đáp những câu chuyện hóc búa kia, đó chính là phần thưởng và là niềm vinh quang cho chúng ta. Cậu làm ơn gọi chuông hộ tớ với. Chúng ta lại tiếp tục một câu chuyện mới - nhân vật là chú gà gô đang đợi chúng ta.

HẾT

VII. N

Câu chuyện xảy ra trước ngài chung với Holmes tại phố Baker, nhà, anh thấy một lá thư trên trời bỗng đổ mưa đột ngột và bánh, với những đồng nhật b. Đọc mãi cũng chán, tôi bèn sát cái phong bì nằm trên bàn gửi thư cho Holmes là ai?

- Đây là một lá thư đúng điệ lá thư buổi sáng của anh thu quan.

- Vâng, thư từ giao dịch của tôi rất là đa dạng và lá thư nào có vẻ khiêm nhường hơn, thường là thú vị hơn. Lá thư này coi bộ là một lá thư mời xã giao mà mình không mong đợi, đi dự thì cũng khổ mà không đi cũng khổ.

Anh xé thư và nhìn vào tờ giấy.

- Ồ, coi vậy nó cũng hứa hẹn một vụ hấp dẫn đấy.
- Không phải thư mời xã giao chứ?
- Thuần túy nghề nghiệp.
- Của một thân chủ quý tộc?
- Một trong những nhà quý tộc được trọng vọng tại nước Anh.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ng ngày tôi còn ở buổi chiều trở về ong suốt ngày vì hình trên ghế ày sang tờ khác. m ườn ra, quan àn ông quý tộc

ào phòng - Những ột nhân viên thuế

- Tôi mừng cho anh đấy.
- Watson ạ, cái địa vị của ông ta không làm cho tôi quan tâm bằng cái sự việc của ông ta. Gần đây anh chịu khó đọc báo lắm, đúng không?
- Hình như thế, tôi chẳng có việc gì để làm cả.
- Tôi chỉ đọc những tin tức hình sự và mục rao vặt. Mục sau thì luôn luôn hữu ích. Nhưng nếu anh theo dõi sát những biến cố gần đây, hẳn là anh đã đọc các bài viết về ngài Simon và đám cưới của ông ta?

- Vâng, với sự quan tâm sâu sắc!
 - Tốt! Lá thư này là của ngài Simon. Tôi sẽ đọc cho anh nghe và đổi lại, anh phải lật những tờ báo đó và cho tôi biết những gì có liên quan đến vụ này. "Ông Sherlock Holmes thân mến, Huân tước Backwater bảo tôi rằng, tôi có thể tin cậy vào sự xét đoán, sự kín đáo và sự tế nhị của ông. Bởi vậy, tôi đã quyết tâm thỉnh ý ông về biến cố đau lòng có dính líu đến hôn lễ của tôi. Ông Lestrade đang bắt tay vào vấn đề này, nhưng ông ta nói ông ta không phản đối gì, nếu có sự cộng tác của ông. Tôi sẽ đến chỗ ông vào bốn giờ chiều, nếu ông có một cái hẹn nào vào thời điểm ấy, mong ông hãy hoãn lại, vì đây là một vấn đề vô cùng quan trọng. Kính chào ông!

Robert St.Simon"

Thư được viết từ lâu đài Grosvenor bằng bút lông ngỗng, và ngài quý tộc đã không may bị giầy một tí mực ở phía ngoài ngón tay phải nhỏ bé của ông ta - Holmes nhận xét, khi anh xếp thư lại.

- Ông ta hẹn bốn giờ chiều, mà bây giờ đã ba giờ. Chỉ một tiếng đồng hồ nữa, ông ta sẽ đến đây.

- Vậy thì, tôi còn một chút thì giờ để anh giờ những tờ báo ấy ra và xem trong khi đó, tôi sẽ nhìn xem. Anh nhắc ra một quyển sách nào là lò sưởi.

- Đây rồi, - Anh nói, ngồi xuống Walsingham de Vere St. Simon Hừm! sinh năm 1846, bốn mươi địa trong chính quyền cũ. Vị Ngoại giao... Hừ! Chẳng có gì đáng quanh sang anh, để tìm thấy tin tức mà anh đã chọn từ trong

về vụ này. Nhờ chú tự thời gian,

khảo bên cạnh

Robert Balmoral. Trưởng tại thuộc Bộ trưởng Bộ nhắc là tôi phải cho tôi những tin

- Đây là mẫu tin đầu tiên. Nó nằm trong mục "việc riêng" của tờ Bưu Điện Buổi Sáng, phát hành cách đây vài tuần.
- "Một cuộc hôn nhân đã được sắp xếp, và sẽ - nếu lời đồn đại là đúng sự thật - được cử hành rất nhanh chóng giữa ngài Robert St. Simon, con trai thứ hai của Quận công Balmoral và cô Hatty Doran, con gái độc nhất của ông Aloysius Doran. Esq., thành phố San Francisco, tiểu bang California, nước Mỹ".
- Rất súc tích và đi thẳng vào vấn đề - Holmes nhận xét, duỗi đôi chân khẳng khiu về phía lò sưởi.
- Có một đoạn nói rõ hơn về chuyện này trên một tờ báo của tầng lớp thượng

lưu: “Chẳng bao lâu nữa sẽ kéo một hồi còi báo động trên thị trường hôn nhân, bởi vì sự tự do hôn nhân, bởi vì sự tự do kinh doanh hiện nay cho thấy “hàng nội hóa” của chúng ta đã thua kém nặng nề. Dần dần, sự quản lý của dòng họ quý tộc của nước Anh đang chuyển vào tay “những cô em họ” chúng ta ở bên kia bờ Đại Tây Dương. Trong tuần qua, một dấu cộng quan trọng vừa mới được thêm vào danh sách những “báu vật” vừa mới bị mang đi bởi “những kẻ xâm lăng xinh đẹp” này. Ngài Simon, người mà hơn 20 năm qua đã chứng tỏ là ở ngoài tầm cây cung của vị thần ái tình bé nhỏ, bây giờ đã báo tin ông ta sắp kết hôn với cô Doran, con gái của nhà triệu phú bang California. Của hồi môn của cô ta lên tới hàng triệu dollars, và trong tương lai còn hứa hẹn nhiều hơn nữa. Bởi vì, trong những năm qua, Quận công Balmoral đã phải bán đi những bức tranh của ông, bởi vì ngài Simon không có tài sản riêng nào, ngoại trừ một ít bất động sản”.

- Có gì khác nữa không? - Holmes hỏi.

- Vâng, còn nhiều. Có một đoạn ngắn trên tờ Bưu Điện Buổi Sáng nói rằng đây sẽ là một cuộc hôn nhân tuyệt vời lạnh lẽ, sẽ được cử hành tại nhà thờ Saint-George, quảng trường Hanover, chỉ có vài bạn hữu thân tình được mời, và rồi họ sẽ trở về biệt thự Lancaster Gate. Hai ngày sau đó, có một lời báo tin vắn tắt, rằng hôn lễ đã cử hành và rằng tuần trăng mật sẽ được trải qua tại nhà của huân tước Backwater, gần Petersfield. Đây là những tin vắn tắt xuất hiện trước khi cô dâu biến mất.

- Trước cái gì? - Holmes hỏi, giật mình.

- Cô dâu mất tích.

- Cô ta biến mất từ bao giờ?

- Tại buổi điểm tâm trong ngày hôm qua.

- Quả thật, nó hấp dẫn hơn.

- Vâng, nó vẻ hơi khác thường.

- Hãy cho tôi biết những chi tiết.

- Những chi tiết ấy rất thiếu.

- Có lẽ thế. Nhưng chúng ta có thể tìm hiểu thêm.

- Có một bài trên tờ báo buổi sáng nói về một đám cưới thời thơ ấu.

- Đúng rồi. Đó là một đám cưới thời thơ ấu.

- “Gia đình ngài Simon đã sắp xếp một đám cưới cho cô em gái của ông ta.”

- Hôn lễ được cử hành tại nhà thờ Saint-George, quảng trường Hanover, rất lạnh lẽ. Không có khách mời.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

- Huân tước Backwater, huân tước Backwater, huân tước Backwater.

sót hơn.
ục: “Biển cổ độc

quan đến đám
ge, quảng trường
âu, bố mẹ chú rể,
Simon (em trai

và em gái chú rể), phu nhân Alicia Whittington. Sau đó, những người dự lễ đến nhà ông Doran Aloysius Doran ở Lancaster Gate để dự bữa tiệc điểm tâm. Dường như có một người đàn bà đến quấy rối. Bà ta cố ra sức xô đẩy vào nhà, phân bua rằng bà cần nói chuyện với chú rể. Giằng co một hồi lâu, người quản gia và người hầu mới tổng khư được bà ta. May mắn thay, trước đó cô dâu đã vào nhà, và đã ngồi dùng điểm tâm với mọi người khác. Nhưng bỗng nhiên cô dâu nói rằng cô thấy khó ở và lúi về phòng mình. Lâu quá không thấy cô ta ra, mọi người bắt đầu bàn tán. Cha cô vội vàng đi tìm và được người tớ gái cho biết cô vừa mới lên phòng, thì liền chộp áo choàng và mũ bon-nê, rồi vội vã xuống cầu thang. Một trong những người hầu gái nói

rằng, ông ta đã thấy một người phụ nữ từ trong nhà đi ra, ăn mặc y như thế. Nhưng ông ta lại không dám chắc chắn đó là cô chủ, vì tin rằng cô đang dùng bữa với mọi người. Khi thấy đúng là con gái mình đã biến mất, ông Doran cùng chú rể đi báo với cảnh sát, các cuộc điều tra tiến hành ráo riết. Tuy vậy, cho đến gần hết đêm qua vẫn chưa tìm ra dấu vết của cô dâu. Có tin đồn về chuyện phá đám trong vụ này. Người ta nói, cảnh sát đã bắt giữ người đàn bà gây rối, vì họ tin rằng do ghen tuông hoặc do một động cơ nào đó, bà ta có thể dính líu vào sự mất tích của cô dâu”.

- Tất cả chỉ có thế?

- Có thêm một mẫu tin vẫn trên một tờ báo buổi sáng khác. Nó cũng có một đôi điều đáng chú ý.

- Đó là...?

- Cô Flora Millar, người đàn bà gây rối, đã bị bắt. Hình như xưa kia cô ta là một vũ nữ đã quen với chú rể cách đây vài năm. Không có chi tiết đặc biệt nào khác.

- Tôi sẽ không bỏ qua trường hợp này. Nhưng sẽ có chuông cửa reo đây. Anh Watson, đừng bỏ đi đấy nhé.

- Thưa, có ngài Simon đến - Chú tiểu đồng của chúng tôi báo tin và mở tung cửa lớn.

Một người đàn ông bước vào, khuôn mặt khá điển trai của một người có học. Mũi cao, nét mặt xanh xao, có một chút hờn dỗi. Đôi mắt mở to, nhìn không chớp. Phong thái anh ta nhanh nhẹn, thể nhưng dáng vẻ bên ngoài lại gây cho ta ấn tượng về tuổi già. Vì khi bước đi, ông hơi gù về phía trước và đầu gối hơi cong. Khi ông ta giở

ngoài, và hơi hói ở trên đỉnh
mức đóm dáng: cổ áo cao, á
da hào hạng và ghệt có màu

- Xin chào ngài - Holmes nói
là người cộng sự của tôi, bác

- Ông Holmes ạ. Tôi đã bị đắ
nhiều vụ tế nhị thuộc loại nà
trong một giai cấp như giai c

- Mới đây một vị vua có vấn

- Ồ, thật thế ư? Vua nào thế

- Vua xứ Scandinavia.

- Ồ, ông ta mất vợ rồi chứ?

- Xin ngài hiểu cho. Tôi giữ bí mật những sự việc của những thân chủ khác, cũng như tôi sẽ làm như thế, đối với việc của ngài.

- Đúng lắm! Ông bỏ lỗi cho nhé.

- Không có gì... Tôi đã tìm hiểu những gì có trong báo chí. Chưa biết thêm gì hơn. Tôi có thể xem như bài báo này viết đúng sự thật.

Thân chủ của tôi liếc nhìn qua nó.

- Vâng, đúng như bài báo đã viết.

- Nhưng cần phải bổ sung nhiều, trước khi có thể xác lập một giả thiết.

- Xin ông cứ việc hỏi.

- Ngài gặp cô Hatty Doran lần đầu tiên vào lúc nào ?

âm ở phía mép
i kỹ lưỡng đến
ao tay vàng, giày

gồi. Đây là bạn và

ằng ông đã xử lý
ột vụ nào xảy ra

- Tại San Francisco, cách đây một năm.
  - Ngài du lịch sang nước Mỹ?
  - Vâng.
  - Lúc ấy, ngài đã có ý định kết hôn chưa?
  - Chưa.
  - Nhưng ông bà đối xử thân mật với nhau?
  - Tôi thích được gần nàng, và nàng có thể thấy như thế.
  - Cha cô ấy rất giàu?
  - Có thể nói ông ta là người giàu nhất.
  - Ông ta làm giàu bằng cách nào?
  - Khai thác mỏ vàng. Một vài năm trước đây, ông ta chưa có gì cả. Rồi ông ta tìm thấy mỏ vàng, đầu tư vào nó và càng ngày càng phát lên.
  - Hiện giờ, ngài có ấn tượng gì về tính cách của người phụ nữ trẻ đó?
- Nhà quý tộc đu đưa cặp kính và nhìn chằm chằm vào lò sưởi.
- Trước khi cha nàng trở nên giàu có, nàng đã hai mươi tuổi. Trong thời gian đó, nàng chạy rong tự do trong các trại mỏ, lang thang qua rừng, qua núi; nàng được giáo dục bởi thiên nhiên nhiều hơn là bởi trường học. Nàng là con người mà tại Anh, chúng tôi gọi là tomboy. Tâm hồn nàng như núi lửa. Nàng quyết định rất nhanh chóng và không sợ hãi trong việc thực hiện những quyết định của mình. Mặt khác, hẳn là tôi đã không trao cho nàng cái tên mà tôi có vinh dự được mang - Ông ta hắng giọng một cách đĩnh đạc - nếu tôi không cho rằng, nàng là một phụ nữ quý tộc, rằng nàng có khả năng tự quên mình một cách dũng cảm, và rằng bất cứ cái gì để mặt thì không phù hợp với bản thân của nàng.
  - Ông có ảnh của cô ấy chứ?
  - Có.
- Ông ta mở một cái hộp hình thỏi của một người phụ nữ. Rồi anh đóng nắp hộp và trao nó cho ngài.
- Rồi cô ấy đến Luân Đôn, và ngài gặp cô ấy?
  - Vâng, vừa rồi cha nàng đưa nàng một đôi lần, đính hôn và cưới cô ấy. Đó là một món tiền hồi môn đáng giá.
  - Một món tiền khá. Nhưng không phải là một món tiền bình thường trong gia đình tôi.
  - Lễ cưới đã xong, vậy thì ngài gặp cô ấy ở đâu?
  - Tôi thật sự không hỏi han gì đến chuyện ấy cả.
  - Đương nhiên như thế. Ông có gặp cô Doran vào hôm trước đám cưới không?
  - Có.
  - Cô ấy có phần khởi không?
  - Chưa bao giờ nàng vui hơn.
  - Đó là một điều đáng chú ý! Thế còn vào buổi sáng trong ngày cưới.
  - Nàng cũng tươi như hoa.
  - Ngài thấy có gì thay đổi nơi cô ấy không?
  - Ồ, lúc đó tôi thấy nàng gắt gỏng. Song chuyện ấy quá nhỏ, có lẽ nó không ảnh hưởng gì tới vụ mất tích này.

huôn mặt chụp
n chú một hồi lâu.
i nhau?
uân Đôn. Tôi gặp
tôi biết, cô ấy có
bình thường
chứ?

- Dù thế, ngài cũng nên cho chúng tôi biết.
- Ồ, đây là chuyện trẻ con thôi mà. Nàng đánh rơi bó hoa khi chúng tôi đi về phía phòng cưới. Lúc đó nàng đi qua cái ghế dài ở phía trước, và bó hoa rơi vào trong cái ghế dài ấy. Người đàn ông ngồi trên ghế trao nó lại cho nàng, và trông nó vẫn bình thường, không bị hư hỏng gì cả. Thế nhưng, sau đó khi tôi nói chuyện ấy với nàng thì nàng lại xăng giọng, có vẻ bức tức vô lý về cái chuyện nhỏ nhặt đó.
- Thật ư? Ngài nói là lúc ấy có vài người đi lễ ở đó?
- Vâng. Không thể mời họ ra, khi nhà thờ mở cửa.
- Người đàn ông này không phải là người bạn của vợ ngài chứ?
- Không. Trông anh ta cũng bình thường. Tôi chả có để ý gì đến cái bề ngoài của anh ta cả. Nhưng thưa ông, chúng ta đã đi xa vấn đề rồi.
- Vậy là từ nhà thờ trở về, phu nhân kém vui hơn. Cô ấy đã làm gì khi bước vào nhà cha mình?
- Tôi thấy nàng nói chuyện với cô tớ gái.
- Cô ta tên gì.
- Alice. Cô ta là người Mỹ và đến từ California cùng với nàng.
- Một cô tớ gái thân tín?
- Còn hơn thế nữa.
- Cô ấy nói chuyện với Alice bao lâu?
- Một vài phút. Tôi không để ý.
- Ngài không nghe họ nói gì ư?
- Nàng nói một cái gì đó về sự "tiềm đoạt" [1]. Nàng có thói quen dùng tiếng lóng theo kiểu đó. Tôi không
- Sau khi nói chuyện với cô t
- Nàng bước vào phòng điếm
- Cùng với ngài.
- Không. Một mình. Rồi, sau
- Rồi, sau vài phút, nàng
- Và không trở lại
- Cho chàng rộng
- Viên Hyde cùng
- ày, và mỗi quan
- Tôi muốn biết thêm một vài
- hệ giữa ngài và cô ta.

- Nhà quý tộc nhún vai và nhướn mày lên :
- Tôi có quan hệ thân mật một thời gian với người vũ nữ này. Nhưng tính tình cô ta cực kỳ nóng nảy. Cô ta đã viết cho tôi những lá thư khủng khiếp, khi nghe tin tôi sắp lấy vợ. Thật tình mà nói, sở dĩ hôn lễ phải được cử hành lặng lẽ như thế là vì tôi sợ sẽ có một vụ gây rối trong nhà thờ.
  - Phu nhân có nghe thấy việc này không?
  - Không.
  - Và sau đó, người ta thấy cô ấy đi với người đàn bà này?
  - Vâng. Đó là điều mà cảnh sát xem như là một chi tiết quan trọng. Người ta nghĩ rằng Flora đã nhử vợ tôi ra, và giăng cho nàng một cái bẫy.

- Vâng, có thể như vậy.
- Ông cũng nghe như thế ư?
- Tôi không nói chắc chắn là thế. Nhưng chính ngài không nghĩ là có thể ư?
- Tôi không nghĩ là Flora làm đau một con ruồi.
- Nhưng sự ghen tuông sẽ làm biến đổi tính cách con người. Vậy, theo ngài, ngài nghĩ thế nào?
- Theo tôi, nàng đã bị chấn động tâm lý, nên đã gây ra một vài rối loạn thần kinh cho vợ tôi.
- Tóm lại, cô ấy đã bất thần trở nên loạn trí?
- Ồ, thực thế.
- Thưa ngài, bây giờ tôi gần đã có tất cả những dữ kiện mà tôi cần. Xin hỏi thêm một câu cuối cùng: Ngài có ngồi ở bàn điểm tâm, để có thể nhìn ra ngoài cửa sổ không?
- Chúng tôi có thể nhìn thấy phía bên kia đường và công viên.
- Đúng y như thế. Vậy thì, bây giờ ngài có thể ra về. Tôi sẽ liên hệ với ngài sau.
- Mong ông giải quyết được vấn đề.
- Tôi đã giải quyết xong.
- Vậy thì vợ tôi đang ở đâu?
- Tôi nói, là tôi đã giải quyết xong.
- Vậy thì tôi đang ở đâu?
- Tôi sẽ nhanh chóng nói cho ngài biết.

Người đàn ông lắc đầu :

- Có lẽ, việc ấy phải đòi hỏi nói, rồi cúi đầu chào kiểu cá
- Ông ấy đã có lòng tốt khi đ
- Holmes cười nói - Ta phải u
- Gà sau cuộc "thăm vấn" như
- Khi thân chủ của chúng ta b
- Thật thế ư?
- Tất cả mọi sự xét của tôi c
- Tôi cũng đã nghe tất cả nh
- Phát hiện ra điều gì nhỉ?
- Anh đã nghe, nhưng anh ta
- Đã xảy ra ở nơi này, nơi kia.

con lật đật hảo hạng có những điều xì gà trong hộp. Người thám tử nhà nước đeo cà vạt trông như một thủy thủ, cầm một cái túi vải. Với một lời chào ngắn ngủi, ông ta ngồi xuống và đốt điếu thuốc xì gà đã được trao cho ông. Holmes nhấp nháy mắt hỏi :

- Có chuyện gì thế? Nom ông có vẻ bất mãn?
- Tôi chưa hài lòng. Đó là cái vụ án liên hệ đến ngài Simon.
- Thật sự? Ông làm tôi kinh ngạc đấy.
- Chưa bao giờ có một vụ nào phức tạp như thế! Mọi đầu mối đều đã tuột khỏi tay tôi. Tôi đã làm việc về vụ án đó suốt cả ngày.
- Và hình như nó làm cho ông đổ nhiều mồ hôi thì phải - Holmes nói, đặt tay

lên vai ông.

- Vâng, tôi đã lê lết cả ngày trên đại lộ Serpentine.

- Để làm gì vậy?

- Để tìm xác của phu nhân Simon.

Sherlock Holmes tựa mình ra sau và cười ha hả :

- Ông có lê lết tại cái bể nước trên quảng trường Trafalgar không?

- Ông muốn nói gì?

- Bởi vì, biết đâu ông lại chẳng tìm thấy xác phu nhân ở đó?

Lestrade bắn một tia nhìn giận dữ vào bạn tôi.

- Ông làm như ông đã biết hết mọi chuyện về vụ này.

- Vừa mới nghe các sự kiện, là tôi đã biết hết rồi.

- Vậy là đại lộ Serpentine không đóng vai trò nào trong vụ này ư?

- Không.

- Vậy tại sao tôi lại tìm thấy cái này ở đó?

Ông ta mở cái túi vải và xổ tung ra trên sàn một chiếc áo cưỡi bằng lụa, một đôi giày xa tanh trắng, một vòng hoa cô dâu, một tấm mạng che mặt. Tất cả đều ẩm nước. Ông đặt chiếc áo cưỡi lên trên đóng quần áo.

- Đây, có một vấn đề khó khăn để ông giải quyết, thưa ông Sherlock Holmes!

-Ồ, quả thế! - Holmes nói, thổi vào không khí những vòng tròn khói thuốc -

Ông đã đưa chúng tôi về từ đại lộ Serpentine đấy ư?

- Không. Chúng tôi lênh bênh gần bờ được một người giữ công viên phát hiện.

Và theo tôi, nếu y phục ở đó thì cái xác chắc cũng gần đâu đó thôi.

- Bằng một lập luận thông minh kiểu đó, thì xác mọi người có thể tìm thấy gần chiếc tủ áo của họ. Xin lỗi, nhưng tôi không thể nói chuyện như vậy, ông gi

vọng đạt tới cái gì?

- Đạt tới một chứng cứ nào đó

- Ông sẽ thấy khó khăn đấy.

- Holmes ạ, chỉ trong hai phút

này thực sự có dính líu đến c

- Dính líu như thế nào?

- Trên cái áo có một cái túi.

mảnh giấy. Xem đây! - Ông

đọc lớn - "Tôi sẽ gặp cô khi t

thiết của tôi, là phu nhân Sim

chịu trách nhiệm về sự mất

ta, chắc chắn đã nhét vào t

vào trong tầm hành động của họ.

- Tốt lắm, ông bạn thân mến - Holmes cười nói - Quả thật là ông rất thông

minh. Cho tôi xem tí nào?

Anh lơ đãng cầm mảnh giấy, nhưng bỗng nhiên anh chú ý thật sự, và khẽ kêu

lên một tiếng kêu thỏa mãn.

- Đây quả thật sự là một điều quan trọng.

- Hà! Ông cũng thấy thế ư?

- Cực kỳ quan trọng. Chúc mừng ông.

Lestrade nhóm dậy, ra về đặc chí và cúi đầu xuống để nhìn.

- Ông xem nhằm mặt rồi! - Ông ta hét lên.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ong vụ mất tích.

m. Cài áo choàng
ng cay đắng.

Trong ví là một
c mặt Holmes, rồi
y F.H.M." [2]. Giả
và cô ta phải
có chữ ký của cô
ã lời cuốn cô dâu

- Trái lại, đây mới đúng mặt của nó.
  - Đúng mặt? Ông điên rồi ư? Những dòng chữ viết bằng bút chì bên đây này.
  - Và mặt này có vẻ như là một cái hóa đơn khách sạn, khiến cho tôi quan tâm sâu sắc.
  - Tôi đã xem rồi. Không có gì trong đó cả: "Ngày 4 tháng 10, Phòng: 8 shilling; Điểm tâm: 2 shilling 6 pence; Cocktail: 1 shilling; Bữa trưa: 2 shilling 5 pence; Rượu sherry: 8 pence". Tôi không thấy có gì trong đó cả.
  - Rất có thể là không. Mặc dầu vậy, nó cũng rất quan trọng. Còn về những dòng chữ, chúng rất quan trọng, hay ít ra là những chữ đầu viết tắt. Vậy, xin chúc mừng ông một lần nữa.
  - Tôi đã phí mất quá nhiều thời giờ rồi - Lestrade nói, đứng lên - Tôi tin tưởng vào những giờ lao động khó nhọc, chứ không phải ngồi bên cạnh lò sưởi để dẹt nên những lý thuyết đẹp đẽ! Chào nhé, ông Holmes! Và chúng ta sẽ xem, ai là người đến tận đây của vấn đề trước.
- Ông ta thu thập đồng quần áo trên sàn, nhét chúng vào cái túi xách, rồi đi ra cửa.

Ngay khi ông ta đóng cửa, Holmes đứng dậy và mặc áo khoác :

- Có một cái gì đó cần lưu ý trong những điều không ta vừa nói. Bởi vậy, tôi phải đi ngay.

Tới 5 giờ chiều, Sherlock Holmes vẫn chưa về. Lúc 6 giờ có một người đàn ông và một thanh niên mang một cái hộp dẹt lớn đến. Họ mở hộp ra và dọn một bữa ăn tối ngon lành trên đi-văng của chúng tôi. Có một cặp chim đã gà, một chim trĩ, bánh pa-tê gan, một vài chai rượu lâu năm. Sau khi đặt những thứ xa xỉ này lên trên bàn, họ biến mất như những vị khách không mời, trừ một điều là họ để lại một chiếc ghế trống.

- Người ta đã dọn bữa ăn tối xong rồi.
  - Hình như anh có khách? Ngồi xuống đi.
  - Vâng. Tôi đoán sẽ có khách đến. Hình như có bước chân ngoài cửa.
- Đúng là thân chủ của chúng tôi đã về. Ông ta đi vào phòng cách mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

- Thư báo tin đã đến ngài rồi.
- Vâng, nội dung của nó làm cho tôi ngạc nhiên. Ông có thể chứng minh cho những điều ông nói không?

Nhà quý tộc buông mình xuống ghế và đưa tay xoa lên trán.

- Công tước sẽ nói gì - Ông ta nói thì thào - Khi ngài thấy một người trong dòng họ phải chịu nhục nhã như thế này.
- Đây chỉ là một tai nạn thuần tuý, không hề có sự sỉ nhục nào.
- Ông nghĩ vậy, nhưng tôi lại quan niệm một cách khác.
- Ông nghĩ vậy, nhưng chúng tôi lại quan niệm một cách khác.
- Tôi không thấy ai đáng trách cả. Người phụ nữ ấy khó lòng làm khác ơn, mặc dù nó là điều đáng tiếc. Trước một tình huống như thế mà nàng lại

không có mẹ bên cạnh, không có ai khuyên bảo.

- Đó là một cái tát, thưa ông, một cái tát công khai - Ông ta nói, gõ ngón tay lên bàn.

- Thưa ngài, phải thông cảm cho cô gái đáng thương này. Cô ấy gặp phải một tình huống quá bất ngờ.

- Làm sao thông cảm được. Quả thật tôi rất giận. Tôi bị lợi dụng.

- Hình như có chuông đấy. Vâng, có những bước chân ở đầu cầu thang. Tôi biết tôi không thể thuyết phục được ông, nên tôi đã đưa tới đây một người, hy vọng ông ta sẽ thành công.

Holmes mở cửa và đưa vào một người đàn ông và một phụ nữ :

- Thưa ngài Simon. Xin giới thiệu với ngài đây là ông bà Francis Hay Moulton. Còn người phụ nữ này, tôi nghĩ ngài đã gặp.

Ngay khi thấy những người mới đến này, thân chủ chúng tôi đã nhảy chồm lên và đứng thẳng người, mắt nhìn xuống đất và tay thọc vào ngực chiếc áo khoác, một bức tranh nói lên danh dự bị thương tổn. Người phụ nữ đã bước nhanh về phía trước, chìa tay ra cho ông ta, nhưng ông ta không chịu ngược nhìn lên.

- Chắc anh giận em lắm, phải không Robert? Vâng, anh giận như vậy là đúng lắm?

- Xin chớ phân trần với tôi - Ngài Simon cay đắng nói.

- Vâng, em có lỗi. Lẽ ra, em phải nói cho anh trước khi em đi, nhưng từ lúc em thấy anh Frank xuất hiện, em không còn biết em làm gì, nói gì nữa.

- Thưa bà Moulton, có lẽ tôi và anh Watson nên lánh tránh khi bà giải thích chuyện này? - Holmes nói.

- Nếu được phép nêu ý kiến một đôi điều! Chúng ta đã g... muốn cả Châu Âu và nước M... Đó là một người đàn ông nh... gương mặt sắc sảo và phong...

- "Vậy thì, em sẽ kể câu ch... nói - "Năm 1884, anh Frank...

nơi cha tôi đang khai thác qu... Nhưng một hôm, cha tôi đầ... ngày càng thất bại. Bởi vậy, ... nữa, ông bèn đưa tôi đến Sa... ấy theo tôi đến đó, chúng t...

Frank nói rằng anh sẽ đi xa để xây dựng cơ nghiệp và chỉ trở về đón tôi khi nào anh đã giàu bằng cha tôi. Tôi hứa sẽ chờ đợi anh ấy đến trọn đời, và thề nguyện là không lấy ai khác, một khi anh ấy còn sống. Anh ấy nói: "Tại sao chúng mình không cưới nhau ngay đi? Để anh được yên tâm về em. Và anh sẽ không công khai nhận anh là chồng của em, cho đến khi anh trở về".

Chúng tôi bàn chuyện đó. Anh ấy đã nhờ một ông mục sư làm lễ cưới ngay tại đó, rồi ra đi tìm sự nghiệp, còn tôi trở lại với cha tôi.

Sau đó, tôi được tin anh ở Montana, rồi có tin anh thăm dò quặng tại Arizona, rồi nghe tin anh đến New Mexico. Sau đó, trên báo có đăng một bài dài, nói về một trại mỏ đã bị dân da đỏ tấn công, và có tên anh trong danh sách

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

xin phát biểu
. Theo ý tôi, tôi
đề.

o nhấn nhụ, với

- Người phụ nữ
gần đây Rocky, là
nh hôn với nhau.
g khi anh ấy ấy
hôn dài lâu hơn
chịu bỏ cuộc. anh
hay biết gì.

những người bị giết. Tôi ngất đi, tưởng đã chết, rồi nằm liệt giường mấy tháng sau đó. Cha tôi nghĩ rằng tôi bị suy nhược thần kinh, đưa tôi đến bác sĩ này, bác sĩ nọ. Hơn một năm trời không có tin tức gì Frank, đến nỗi là tôi tin chắc là anh đã chết thật rồi. Thế rồi ngài Simon đến San Francisco, rồi chúng tôi sang London và một cuộc hôn nhân đã được sắp xếp. Cha tôi rất hài lòng, nhưng tôi không thể nào quên Frank.

Tuy vậy, nếu tôi kết hôn với ngài Simon thì tôi đã hoàn thành bổn phận làm con. Tôi đã đi đến nhà thờ với dự định trở thành một người vợ tốt, theo khả năng mà tôi có được. Nhưng ngay khi tôi bước đến gần bàn thờ, tôi nhìn lên thấy Frank đang đứng ở hàng ghế đầu tiên. Thoạt đầu, tôi nghĩ đó là bóng ma anh ấy hiện về, nhưng khi nhìn lại một lần nữa, rõ ràng anh ấy còn sống. Tôi thấy trời đất đang quay cuồng, và những lời nói của vị giáo sĩ giống như tiếng ong bay vù vù bên tai tôi. Tôi liếc ra phía sau, nhìn anh một lần nữa, thấy anh đưa ngón tay lên môi để bảo tôi im. Rồi tôi thấy anh ngoặc ngoặc trên một mảnh giấy. Khi đi qua cái ghế dài mà anh đang đứng, tôi ném bó qua cho anh, và anh tuồn mảnh giấy vào đó rồi trả lại bó hoa cho tôi. Đó chỉ là một dòng chữ yêu cầu tôi theo anh khi nào anh ra dấu hiệu. Tôi quyết tâm làm theo bất cứ chỉ thị nào của anh.

Khi trở lại họ nhà gái, tôi kể chuyện đó cho cô tớ gái của tôi, cô ta đã từng biết Frank từ khi còn ở California và đã từng là bạn của anh ấy. Tôi nhờ cô ta chuẩn bị cho tôi một vài thứ đồ đạc và áo khoác. Tôi biết, lẽ ra tôi phải nói cho Robert biết, nhưng thật là khó khăn khi có mặt mẹ anh ấy và tất cả những người quý tộc khác. Tôi quyết định là chạy trốn trước, giải thích sau.

Tôi ngồi ở bàn chưa tới mười

bên kia đường. Anh vẫy tay

Tôi lên về phòng, thay vội q

Có một người đàn bà đến n

điều nghe được, thì dường n

Nhưng tôi tìm cách thoát kh

nhau đi lên xe ngựa đi đến n

thật đúng là đám cưới của c

da đỏ bắt làm tù binh, như

đây, biết tôi đã theo cha đến

tìm gặp tôi đúng vào buổi s

- Tôi đọc tin đó trên một tờ

dâu, chú rể và nhà thờ, như

Người phụ nữ kể tiếp.

- Rồi chúng tôi bàn bạc xem là nên làm cái gì. Anh ấy muốn công khai chuyện này ra, nhưng tôi ngại quá. Tôi tính chỉ nên gửi vài dòng cho cha tôi, cho ông biết là tôi vẫn còn sống. Thế thôi, Bởi vậy, anh ấy cầm lấy đồ cưới làm thành một gói, ném vào một nơi nào đó để phi tang. Hẳn là ngày mai chúng tôi đã lên đường sang Paris, nếu chiều nay, ông Holmes không đến chỗ chúng tôi. Ông Holmes đã chỉ rõ cho chúng tôi thấy rằng tôi sai và Frank đúng, và rằng chúng tôi giữ bí mật như vậy là không phải. Và ông Holmes hứa cho chúng tôi một cơ hội để nói chuyện với ngài Simon. Vì thế mà chúng tôi đã đến đây. Anh Robert, bây giờ anh đã nghe tất cả rồi. Em rất tiếc là đã làm cho anh đau

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ở cửa sổ, phía

vào công viên.

t. Qua một đôi

ho nhỏ nào đó.

kịp Frank, cùng

và đó mới quả

thì ra Frank tuy bị

Francisco. Tại

eo, sau cùng đã

ho tôi biết tên cô

khổ, và em hy vọng rằng anh sẽ không nghĩ quá xấu về em.

Người phụ nữ ngừng nói. Cho tới lúc này, ngài Simon vẫn chưa giảm đi thái độ cứng cõi, nhưng đôi mày nhíu lại và đôi môi mím chặt.

- Xin lỗi quý vị, tôi không quen bàn những chuyện riêng tư một cách công khai như thế này.

- Vậy là, anh không tha lỗi cho em ư? Anh không bắt tay trước khi em đi sao?

- Nếu cô muốn.

Ông ta chìa tay ra, lạnh nhạt nắm lấy bàn tay của người phụ nữ.

- Tôi đã hy vọng rằng thế nào ngài cũng sẽ lưu lại dùng bữa ăn thân mật với chúng tôi - Holmes nói.

- Có lẽ ông nói hơi quá đấy. Tôi làm sao vui cho được. Bây cho phép tôi được chúc tất cả quý vị một đêm ngon giấc. Xin chào! - Huân tước Simon liếc nhìn mọi người trước khi bước ra khỏi phòng.

- Còn tôi thì tin rằng ông sẽ làm tên tuổi của tôi và của công ty ông trở nên nổi tiếng. - Holmes quay sang nói với người đàn ông - Những cuộc tiếp xúc với người Mỹ, thưa ông Moulton, làm tôi luôn tin tưởng, trong một ngày không xa, con của ông bà sẽ trở nên nổi tiếng ở nhiều quốc gia bởi sự phát triển của Tập đoàn "Jack với Sao và Vạch". [3]

- Vụ này quả thật là hấp dẫn - Holmes nói, khi các vị khách đã ra về - Bởi vì nó giúp ta thấy rất rõ ràng, một sự việc mà thoát đầu dường như không thể giải thích được, thật ra là vô cùng giản dị! Không có gì hợp tự nhiên hơn là những sự việc mà người phụ nữ đã kể.

- Ngay từ đầu, anh đã đi đúng hướng chứ? - Tôi hỏi

- Từ đầu, tôi thấy có hai sự kiện dự phần nghi lễ tại nhà thờ.

việc đó. Như vậy là có một cuộc đổi ý định của cô ta. Đó là cái

lạ nào, vì có chú rể bên cạnh đó? Nếu có, hẳn phải là một

Anh một thời gian quá ngắn, cho cô ta một ảnh hưởng quyết

làm cho cô ta thay đổi hẳn kết

đến kết luận rằng, có thể là người Mỹ này là ai, và tại sao anh

Có thể đó là một người tình? thiếu cô ta đã sinh sống trong

đặc biệt. Tôi đã biết đó trước khi ngài Simon kể. Khi ông ta cho biết có một

người đàn ông trong ghế dài, về sự thay đổi trong thái độ của cô dâu, về việc

đánh rơi bó hoa (một phương pháp trao đổi tin tức khá rõ ràng) về sự cầu cứu

đến cô tớ gái tin cẩn, về cái từ "tiếm đoạt" rất có ý nghĩa (theo cách nói của

những người khai thác mỏ, thì "tiếm đoạt" nghĩa là chiếm hữu một cái gì mà chủ quyền thuộc về người khác). Với những sự kiện đã kể trên, thì toàn bộ

vấn đề đã quá rõ ràng. Cô ấy đã đi theo người tình, hoặc là người chồng cũ của cô ta.

- Và anh đã làm cách nào để tìm thấy họ?

- Kể ra thì cũng khó. Nhưng may nhờ cái hóa đơn khách sạn của ngài

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

phụ nữ đó sẵn sàng

ta đã ân hận về

ng, nó làm thay

chuyện với người

hình thấy một ai

ta mới sống tại

nh nào có thể gây

anh ta cũng đủ

trừ, tôi đã đi

ý. Vậy thì, người

cô ta như vậy?

Tôi biết, thời niên

những điều kiện

đặc biệt.

Khi ông ta cho biết có một

Lestrade, ông ta cầm nó trong tay, mà không biết giá trị của nó. Những chữ viết tắt dĩ nhiên là vô cùng quan trọng, nhưng cái quan trọng hơn, là biết được họ đang ở tại một khách sạn thuộc loại sang nhất tại London.

- Làm thế nào anh biết được?

- Cái giá tiền nơi hóa đơn, 8 shillings cho cái giường, và 8 pence cho một ly rượu sherry [4], chừng ấy cũng đủ thấy đó là một trong những khách sạn sang nhất. Tại London chả có mấy khách sạn như thế. Tại khách sạn thứ hai mà tôi đến thăm, qua sổ đăng ký, tôi biết rằng Francis H. Moulton, người Mỹ, chỉ mới rời khách sạn này ngày hôm trước, khi nhìn qua những món mà anh ta phải trả, tôi thấy khớp với những món trong hóa đơn của ngài Lestrade. Anh ta yêu cầu thư từ gửi về khách sạn, xin chuyển lại số 226 quảng trường Gordon. Tôi tìm đến địa chỉ ấy, và may mắn gặp đôi uyên ương. Tôi đánh bạo cho họ một lời khuyên của một người cha, vạch rõ cho họ thấy rằng mọi sự sẽ tốt hơn nếu họ cho dư luận rộng rãi, nhất là ngài Simon, biết sự thật. Tôi mời họ đến đây để gặp ông ta, và như anh thấy đó, tôi buộc ông ta phải đến.

- Nhưng kết quả không tốt lắm. Ông ta cư xử không mấy lịch sự - Tôi nhận xét.

- Nhưng mà, Watson ạ - Holmes mỉm cười nói - Có lẽ anh cũng không thể nào lịch sự được, nếu anh lâm vào cảnh ngộ của ông ta. Phải vất vả lắm mới làm được đám cưới, thế rồi, dùng một cái, thấy mình mất tất cả chì lẫn chài.

Chúng ta xét đoán ngài một cách thông cảm hơn, và hãy cảm ơn số mệnh đã không bắt ta phải chịu một cảnh ngộ oái oăm như vậy. Đẩy cái ghế của anh ta lại gần đây và trao cho tôi cái đàn vĩ cầm, vì vấn đề duy nhất mà chúng ta phải giải quyết bây giờ là làm sao để anh ta chịu chi chiều mùa thu ấm đạm này.

[1] Nguyên văn: "jumping a

[2] Nguyên văn: "You will see

[3] Sao và Vạch: Quốc kỳ M

[4] Một loại rượu nhẹ cho nữ

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

t once. F.H.M."

VIII. Ngón tay cái của viên kỹ sư

Từ ngày quen nhau, trong số những vụ án mà anh bạn tôi, Sherlock Holmes xử lý, chỉ có 2 vụ mà tôi là người dẫn tới anh, đó là vụ Ngón tay cái của ông Hatherley và Cơn điên của Đại tá Warburton. Trong số đó, vụ thứ hai có thể là một cơ hội tốt hơn cho nhà quan sát phát huy sự sắc sảo và sáng tạo, nhưng vụ thứ nhất lại kỳ lạ ngay từ khi bắt đầu, và diễn biến của nó hấp dẫn đến nỗi đáng được ghi lại hơn cả, mặc dù vụ án này không cho anh bạn tôi nhiều cơ hội vận dụng khả năng suy luận tài ba mà nhờ đó anh đã gặt hái được nhiều thành công rực rỡ. Tôi tin chắc rằng câu chuyện này đã được hơn

một lần kể lại trên các báo, nhưng cũng giống như tất cả các bài tường thuật khác, chỉ với một "khung chữ" in vắn vện trong nửa cột báo thì ấn tượng về nó thật kém xa nếu bạn tận mắt chứng kiến quá trình sự thật dần dần được hé mở, và điều bí ẩn dần dần biến mất khi mà mỗi khám phá mới điều là một bước tiến tới sự thật hoàn hảo. Toàn bộ câu chuyện lúc đó đã để lại trong tôi một ấn tượng sâu sắc đến nỗi hai năm sau cũng không hề phai nhạt.

Câu chuyện mà tôi sắp kể đây diễn ra vào mùa hè năm 1889, không lâu sau đám cưới của tôi. Tôi vừa mới trở lại làm việc ở phòng khám và cuối cùng cũng phải bỏ lại Holmes trong căn nhà ở phố Baker, mặc dù vẫn thường xuyên tới thăm và thỉnh thoảng còn thuyết phục anh từ bỏ những thói quen lúi xúi để đến thăm chúng tôi. Tôi cũng rất bận rộn, và vì chỗ tôi ở không xa ga Paddington lắm nên tôi cũng có vài bệnh nhân là nhân viên làm việc ở đó. Có một người được tôi chữa khỏi căn bệnh nan y hành hạ, không bao giờ chán việc quảng cáo về năng lực của tôi và luôn luôn giới thiệu tôi cho bất kỳ người bệnh nào mà ta quen biết.

Vào một buổi sáng, khoảng 7 giờ, tôi bị đánh thức dậy bởi tiếng đập cửa của bà giúp việc. Bà báo cho tôi có hai người đàn ông đến từ Paddington và đang chờ tôi ở phòng khám. Tôi vội vã thay quần áo vì kinh nghiệm cho thấy, những trường hợp tai nạn đường sắt hiếm khi là những ca bình thường. Tôi chạy vội xuống nhà, cũng là lúc người cộng tác cũ của tôi, anh bảo vệ, bước ra khỏi phòng và đóng chặt cánh cửa lại.

- Tôi đã đưa anh ta đến đây rồi - Anh ta thì thăm, chỉ tay ra phía sau - Anh ta ổn rồi.

- Có chuyện gì vậy? - Tôi hỏi một sinh vật lạ vào phòng tôi.

- Đó là một bệnh nhân mới - thân đưa anh ta đến đây nếu tới được đây rồi, hoàn toàn khỏe cũng như ông, đều có việc cần. Và anh ta bỏ đi, vội vã, không vào phòng khám và thấy một quẻ com lê bằng vải tuyết-xô, và có máu của tôi. Một bàn tay được quẻ máu loang. Anh ta còn trẻ, khỏe, mắt mạnh mẽ, đầu nam tính. Tôi ấn tượng về một người vì anh ta mạnh ý chí để tự chủ được chính mình.

- Tôi xin lỗi vì đã gõ cửa phòng khám của ông quá sớm, thưa bác sĩ - Anh ta nói - nhưng tôi vừa bị một tai nạn nghiêm trọng đêm qua. Tôi đến đây bằng chuyến tàu sáng, tôi tìm bác sĩ ngay tại ga Paddington. Một anh bạn rất tốt bụng đã đưa tôi đến tận đây. Tôi đưa cho bà giúp việc tấm danh thiếp của mình, và bà ấy đã để nó trên bàn.

Tôi cầm danh thiếp lên, đọc qua "Ông Victor Hatherley, kỹ sư thủy lực học, 16A phố Victoria, (tầng 3)". Đó là tên, nghề nghiệp và địa chỉ của vị khách mới tới.

- Tôi xin lỗi vì đã để anh chờ - tôi nói và ngồi xuống ghế của mình - Tôi hiểu

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ư là vừa mới nhất

ằng tôi phải đích
ng mất. Anh ta đã
ờ, thưa bác sĩ, tôi

Tôi bước vào
ềc. Anh ta mặc bộ
t lên chồng sách
ấm những vật
Anh ta có khuôn
điều đó tạo cho
ùng toàn bộ sức

là anh vừa trải qua một chuyến đi qua đêm nhàm chán.

- Ồ không, đêm qua của tôi không thể gọi là nhàm chán được. - Anh ta phá lên cười sặc sụa, tỏ ra rất vui vẻ, lại còn ngả người ra ghế cười đến nỗi tất cả những dụng cụ y tế của tôi đều rung theo người anh ta vì trận cười đó.

- Đủ rồi! - Tôi hét lên - Bình tĩnh lại nào!

Tôi rót cho anh ta ít nước lọc. Nhưng cũng vô ích. Anh ta dường như bị kiệt sức vì trận cười bộc phát đó. Bây giờ thì phút kích động đã qua, anh ta trở lại với chính mình, chán nản và nhợt nhạt.

- Tôi hành động như một thằng ngốc vậy - Anh ta nói trong tiếng thở hổn hển.

- Không sao. Anh uống đi. - Tôi rót thêm một ít rượu mạnh vào nước, hai má anh ta đã hồng hào trở lại.

- Thế này tốt hơn rồi - Anh ta nói - Còn bây giờ, thưa bác sĩ, xin ông vui lòng khám giúp tôi ngón tay cái, hay chính xác hơn là cái chỗ mà ngón cái của tôi đã từng ở đó.

Anh ta tháo bỏ chiếc khăn và giơ tay ra. Thậm chí thần kinh thép như tôi còn thấy khiếp sợ khi nhìn vào nó. Chỉ còn bốn ngón tay với một mẫu xương nhầy nhụa máu đỏ ở nơi mà trước đây từng là ngón cái. Chắc hẳn là nó đã bị gãy hay bị chặt ra khỏi bàn tay.

- Lạy chúa! - Tôi kêu lên - Một vết thương nghiêm trọng! Chắc là anh mất nhiều máu lắm!

- Vâng thưa bác sĩ. Tôi đã ngất xỉu khi mọi chuyện xảy ra, và nghĩ mình sẽ bị mất cảm giác trong một thời gian dài. Khi tỉnh lại, tôi thấy máu vẫn chảy nên quyết định buộc khăn vào cổ.

- Tuyệt! Lẽ ra anh phải là bác sĩ.

- Cái đó thuộc về lĩnh vực thẩm mỹ của anh.

Tôi kiểm tra vết thương :

- Vết thương này bị gây ra bởi...

- Một vật giống như một con dao.

- Một tay nạn tôi đoán thế.

- Hoàn toàn không.

- Cái gì?! Một vụ tấn công với vũ khí?

- Đúng, hoàn toàn có chủ ý.

- Anh làm tôi sợ quá đấy!

Tôi lau chùi vết thương, rửa sạch vết máu bằng nước muối ấm bằng khăn

trùng. Anh ta nằm xuống mà không hề nhăn mặt, mặc dù anh ta cố mím môi vì đau suốt từ đầu đến giờ.

- Anh ta cảm thấy thế nào rồi? - Tôi hỏi khi đã băng bó xong.

- Vô cùng tai hại! Rượu và bông băng của ông làm cho tôi cảm thấy như một người khác. Tôi rất yếu, nhưng tôi đã vượt qua quá nhiều chuyện.

- Có lẽ anh không nên nói chuyện này. Rõ ràng là nó quá sức chịu đựng đối với thần kinh của anh.

- Ồ không! Tôi sẽ còn phải trình báo với cảnh sát, nhưng thật ra nếu không có bằng chứng thuyết phục là vết thương này thì chính tôi cũng sẽ ngạc nhiên nếu họ tin vào sự trình báo của tôi. Vì quả thật, nó rất bất thường, mà lại

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ghề nghiệp của

không có nhiều bằng chứng đủ để kể lại một cách mạch lạc, thậm chí nếu họ có tin tôi thì những cứ tôi đưa ra cũng quá mờ nhạt, đến nỗi tôi không biết công lý có được thực hiện không?

- Ha! - Tôi khẽ kêu lên - Nếu nó là một vấn đề mà anh thật sự muốn được giải quyết thì tôi chân thành khuyên anh đến tìm bạn tôi, Sherlock Holmes, trước khi tìm đến cảnh sát.

- Ô, tôi đã nghe tiếng ông ấy - Người khách của tôi trả lời - và tôi rất mừng nếu ông ấy chịu giúp tôi, mặc dù rất tự nhiên là tôi vẫn phải nhờ đến cảnh sát. Ông có thể giới thiệu tôi với ông ấy không?

- Tôi sẽ làm hơn thế nữa. Tôi sẽ đưa anh đến tận nơi.

- Tôi rất biết ơn ông.

- Chúng tôi sẽ gọi một cỗ xe ngựa và cùng đi. Có lẽ chúng ta sẽ đến kịp bữa sáng. Anh có đồng ý không?

- Vâng, tôi sẽ không thể thấy thoải mái khi chưa kể được câu chuyện của tôi.

- Thế thì chúng ta đi thôi.

Tôi chạy vội lên gác, giải thích ngắn gọn sự việc cho vợ tôi biết và 5 phút sau, tôi đã ở trong xe ngựa, chạy thẳng tới phố Baker cùng với người khách mới quen.

Sherlock Holmes, đúng như tôi nghĩ, mặc bộ áo khoác ở nhà, miệng ngậm tẩu thuốc, đang ngồi uể oải trong phòng khách đọc mục Trò chuyện của tờ The Times. Chiếc gạt tàn còn đầy thuốc của những lần hút trước, một thói quen trước bữa sáng của anh. Tất cả diễn ra chỉ ở một góc kệ lò sưởi. Anh đón chúng tôi bằng một thái độ ân cần, trầm tĩnh vốn có và gọi cho chúng tôi món thịt muối và trứng, rồi rót trà, bánh, đặt cái gối dưới đầu anh và bắt đầu nói chuyện. Tôi nhìn anh tìm tòi trong tầm tay anh ta.

- Có thể dễ dàng nhận ra rằng anh là người thường, anh Hatherley - Anh nói với tôi ở nhà mình. Hãy kể cho chúng tôi nghe về anh và cố giữ gìn sức khoẻ.

- Cám ơn ông. - Bệnh nhân của tôi lúc bác sĩ băng bó cho tôi, tôi đã trở thành nốt việc chữa trị. Tôi sẽ kể cho anh vậy tôi sẽ bắt đầu ngay câu chuyện của tôi.

Sherlock Holmes ngồi trong chiếc ghế bành, hững hờ, cố che giấu bản chất lạnh lùng của anh và chúng tôi im lặng lắng nghe câu chuyện kỳ lạ mà vị khách kể lại từng chi tiết.

- "Các ông phải biết rằng - Anh ta nói - tôi là một đứa trẻ mồ côi, sống độc thân trong khu nhà trọ ở London. Chuyên môn của tôi là kỹ sư thủy lực học, và tôi đã tích lũy được một vốn kinh nghiệm đáng kể trong công việc suốt thời gian 7 năm thử việc cho Công ty Venner và Matheson, một doanh nghiệp nổi tiếng ở Greenwich. Hai năm trước đây, sau khi đã thu xếp thời gian và cũng được hưởng món tiền thừa kế ít ỏi từ người cha tội nghiệp, tôi quyết định bắt đầu sự nghiệp riêng của mình và lập văn phòng làm việc trên phố Victoria.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

Tôi cho rằng bất kỳ ai khi mới bắt đầu tự lập trong sự nghiệp cũng đều dễ cảm thấy nản lòng. Đối với tôi thì đều đó càng đúng. Trong suốt 2 năm, tôi chỉ có nổi 3 lần kiểm tra máy và một công việc nhỏ, và đó là tất cả những gì nghề nghiệp đem lại cho tôi. Tổng thu nhập của tôi chỉ có 27 bảng 10 xu. Hàng ngày, từ 9 giờ sáng đến 4 giờ chiều, tôi chỉ biết ngồi đợi trong căn phòng nhỏ cho đến khi nhụt chí, và bắt đầu tin rằng tôi sẽ không bao giờ có khách hàng nữa.

Tuy nhiên, đến hôm qua, khi tôi đang định rời văn phòng thì thư ký của tôi bước vào báo có một quý ông đang đợi tôi. Anh ta còn đưa cho tôi danh thiếp của vị khách với cái tên "Đại tá Lysander Stark". Theo sát gót là ông đại tá, một người đàn ông cao lớn nhưng gầy đét. Tôi không hình dung được có ai gầy đến thế. Cả khuôn mặt ông ta chỉ nhìn thấy mũi và cằm, còn da ở hai bên má thì bị kéo căng ra bởi xương gò má nhô lên quá cao. Nhưng khuôn mặt hốc hác đó dường như là bẩm sinh và không hề có bệnh, vì mắt ông ta rất sáng, bước đi nhanh nhẹn và tác phong rất dứt khoát. Ông ta ăn mặc đơn giản nhưng gọn gàng, còn về tuổi tác của ông ta, tôi đoán là gần 40 hơn là 30.

- "Ông Hatherley phải không?" - Ông ta phát âm giống người Đức - "Tôi được biết, thưa ông Hatherley, ông là người không chỉ thành thạo về chuyên môn mà còn rất thận trọng và có khả năng giữ bí mật".

Tôi nghiêng mình, cảm thấy hãnh diện như bất kỳ một chàng trai trẻ nào khác khi được khen như vậy.

- "Tôi có thể biết ai đã cho tôi những đức tính tốt đến như vậy không, thưa ngài?".

- "Ồ, có lẽ tôi không nên đưa ông là một trẻ mồ côi và đang ở trong tình trạng này".

- "Đúng vậy!" - Tôi trả lời - "Những điều này không liên quan đến công việc của ông. Tôi chỉ muốn hiểu rằng ông tới đây vì mục đích gì".

- "Không có gì phải nghi ngờ. Tôi nói đều có mục đích cả. Tôi cần đối giữ bí mật - tuyệt đối bí mật - chờ điều đó ở một người sống trong sự đùm bọc của gia đình".

- "Nếu tôi hứa sẽ giữ bí mật vào điều đó".

Khi tôi nói điều này, ông ta nhìn tôi với ánh mắt ngờ vực và thắc mắc nhất mà tôi từng thấy.

- "Thế ông có hứa không?" - Cuối cùng ông ta nói.

- "Vâng, tôi hứa".

- "Đảm bảo tuyệt đối im lặng trước, trong và sau khi công việc kết thúc chứ? Không một sự tiết lộ nào về công việc, cả trong lời nói và chữ viết chứ?".

- "Tôi đã hứa rồi?".

- "Rất tốt" - Ông ta đột ngột đứng bật dậy, băng qua căn phòng như một tia chớp mà đẩy mạnh cửa. Hành lang bên ngoài hoàn toàn vắng lặng.

- "Thế này thì ổn rồi", - Ông ta nói khi quay trở lại - "Tôi biết có những người

thư ký thỉnh thoảng rất tò mò về công việc của người chủ. Giờ thì chúng ta có thể nói chuyện an tâm rồi". Ông ta kéo ghế lại sát bên tôi và bắt đầu nhìn tôi vẫn với ánh mắt nhìn hoài nghi đầy bí ẩn.

Một cảm giác ghê sợ hay cái gì tương tự như nỗi sợ hãi bắt đầu dâng lên trong tôi vì cái trò kỳ quái của người đàn ông chỉ có da bọc xương này. Thậm chí cả nỗi lo mất khách hàng cũng không thể khiến tôi khỏi sốt ruột.

- "Tôi mong ngài bắt đầu công việc cho" - Tôi nói - "Thời gian của tôi là vàng bạc".

Chúa tha tội cho tôi vì câu nói sau cùng đó, nhưng từ ngữ cứ trôi tuột khỏi môi tôi vậy.

- "50 đồng vàng cho một đêm làm việc có vừa ý ông không?" - Ông ta hỏi.

- "Thế thì thật tuyệt".

- "Tôi nói một đêm làm việc, nhưng có lẽ một giờ thì đúng hơn. Đơn giản, tôi chỉ muốn biết ý kiến của ông về một cỗ máy nén thủy lực bị trật bánh ray.

Chỉ cần ông chỉ cho chúng tôi được chỗ sai sót, chúng tôi sẽ tự sửa lại nó.

Ông nghĩ thế nào về một công việc như vậy?".

- "Công việc có vẻ nhẹ nhàng và trả lại công lại hậu hĩnh".

- "Cũng có giá cả thoi. Chúng tôi muốn ông đi ngay đêm nay bằng chuyến tàu cuối cùng".

- "Đến đâu?"

- "Đến Eyford, ở Berkshire. Đó là một thị trấn nhỏ gần biên giới giáp ranh với Oxfordshire, và cách Reading 7 dặm. Có một chuyến tàu đi từ ga Paddington, nó sẽ đưa ông tới đó lúc 11 giờ 15".

- "Rất tốt".

- "Tôi sẽ đi xe ngựa đến đón

- "Phải đi xe ngựa kia à?"

- "Vâng, chỗ của chúng tôi có ngựa".

- "Thế thì khó có thể tới nơi trở về. Tôi bắt buộc phải ở lại

- "Vâng, chúng tôi có thể để

- "Thế thì lạ lùng thật. Tôi không

- "Chúng tôi đã xem xét kỹ rồi

tôi trả cho ông, một người thợ

cho những cái bất tiện như thế

những chuyên gia hàng đầu

rút lui thì vẫn còn đủ thời gian đấy".

Tôi nghĩ tới 50 đồng vàng và tới chuyện số tiền ấy sẽ có ích với tôi đến thế nào.

- "Không sao" - Tôi nói - "Tôi sẽ rất vui lòng thụ hiện theo yêu cầu của ngài.

Tuy vậy, tôi chỉ muốn hiểu rõ thêm chút nữa về công việc mà ngài muốn tôi làm".

- "Cũng thế thoi. Cũng là hợp tự nhiên khi ông thấy tò mò về bí mật mà chúng tôi yêu cầu ông giữ kín. Tôi cũng không mong ông sẽ làm việc gì mà không biết tường tận về nó. Liệu chúng ta có thể yên tâm rằng không bị nghe lén chứ?"

rd khoảng 7

không kịp bắt tàu

ông".

ận tiện hơn sao?"

Những gì chúng

để bồi thường

hể hỏi ý kiến của

nếu ông muốn

- "Hoàn toàn yên tâm".

- "Chuyện là thế này. Có lẽ ông cũng biết đất sét là một tài nguyên có giá trị, và chỉ có thể được tìm thấy ở một hoặc hai nơi trên đất nước Anh?"

- "Tôi cũng nghe vậy".

- "Không lâu trước đây, tôi mua một ngôi nhà vườn nhỏ, rất nhỏ, cách Reading khoảng 10 dặm. Tôi đã thật sự may mắn khi khám phá được một mỏ đất sét ở một trong những thửa vườn của tôi. Tuy nhiên, khi đi kiểm tra nó, tôi phát hiện ra mỏ của tôi chỉ là một mỏ nhỏ, và nó là đường thông giữa hai mỏ lớn hơn rất nhiều ở bên trái và bên phải, nhưng cả hai đều thuộc đất của người hàng xóm. Những con người chân chất này hoàn toàn không biết rằng đất của họ có chứa một thứ quý tương tự như mỏ vàng. Như một lẽ tự nhiên, tôi rất muốn mua lại mảnh đất của họ kịp phát hiện ra giá trị thực của nó, nhưng thật không may, tôi không đủ khả năng tài chính để làm việc này. Dù vậy, tôi vẫn tiết lộ bí mật này cho một vài người bạn và họ gợi ý rằng chúng tôi nên giấu kín và bí mật khai thác khu mỏ nhỏ của chúng tôi, và bằng cách đó chúng tôi có thể kiếm đủ tiền để mua lại mảnh đất của những người hàng xóm. Chúng tôi đã thực hiện kế hoạch này được một thời gian và để trợ giúp việc khai thác, chúng tôi đã chế tạo một máy nén thủy lực. Cái máy này, như tôi đã giải thích, đã bị hỏng, chúng tôi cần lời khuyên của ông về việc sửa chữa nó. Chúng tôi bảo vệ bí mật này rất nghiêm ngặt, nhưng một khi ai đã biết có kỹ sư thủy lực đến ngôi nhà nhỏ của chúng tôi, họ sẽ nghi ngờ, và sau đó, nếu sự thật bị phơi bày thì sẽ không cơ hội mua lại những cánh đồng đó để tiếp tục kế hoạch của chúng tôi. Đó là nguyên nhân vì sao tôi muốn ông hứa không tiết lộ bí mật này."

Tôi hy vọng mọi chuyện rõ ràng."

- "Tôi sẽ làm theo lời ngài" -

một cái máy nén thủy lực thì họ sẽ không biết gì về đất sét có thể dễ dàng lấy được."

- "À, chúng tôi có cách của chúng tôi để có thể vận chuyển mà không cần phải đổ đất sét."

ông Hatherley ạ, và tôi cũng không muốn ông ta đứng vậy và nói - "Tôi sẽ làm theo lời ngài."

- "Chắc chắn tôi sẽ tới".

Và không hề nói một lời, ông Hatherley đã đi ra ngoài. Tôi hỏi, sau đó siết chặt tay tôi và nói - "Đi ra về."

Thế đấy, khi tôi bình tâm nghĩ lại tất cả chuyện này, tôi đã rất sững sốt, chắc hai ông cũng hiểu được lý do, về công việc bất chợt được giao cho tôi. Một mặt, tất nhiên là tôi rất mừng vì khoản tiền công ít nhất cũng đã gấp 10 lần những gì mà tôi có thể đặt giá cho một dịch vụ của mình, và có thể là đơn đặt hàng này sẽ kéo theo những mối hàng khác. Mặt khác, khuôn mặt và thái độ của người khách hàng đã gây một ấn tượng không tốt trong tôi, và tôi có thể nghĩ rằng lý do ông ta đưa ra về mỏ đất sét đã đủ để giải thích cho việc tôi cần phải đến vào lúc nửa đêm, và cho nỗi lo lắng tột độ của ông ta về việc tôi có thể kể cho người khác biết chuyện vặt vãnh này. Dầu sao, tôi cũng rủ bỏ được mọi nỗi lo sợ, ăn vội bữa ăn đêm, tới ga Paddington và lên đường,

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ng thể hiểu nổi là khai thác đất sét, bởi vì đất sét có thể dễ dàng lấy được."

t thành gạch để xây dựng."

ông tin tôi rồi."

ư thế nào?" - Ông Hatherley

àng ánh mắt dò hỏi, sau đó siết chặt tay tôi và nói - "Đi ra về."

hoàn toàn tuân theo yêu cầu của vị khách.

Tới Reading tôi không những phải đổi xe ngựa mà còn phải đổi ga. Dù vậy, tôi vẫn kịp bắt chuyến tàu cuối cùng tới Eyford và có mặt ở nhà ga tối tăm đó sau 11 giờ đêm. Tôi là hành khách duy nhất ra đường lúc đó, khắp sân ga không có ai trừ người khu khuân vác đang gà gật. Tuy nhiên, khi đi qua cửa xếp, tôi trông thấy vị khách ban sáng đang đứng chờ trong một góc tối ở bên kia đường. Không nói một lời, ông ta nắm tay tôi, kéo vội đến một chiếc xe ngựa đã mở cửa sẵn. Ông ta đóng hai bên cửa rồi vồ vào thành xe, thế là cỗ xe chạy hết tốc lực.

- "Một ngựa kéo thôi à?" - Holmes ngắt lời

- "Vâng chỉ một ngựa kéo".

- "Anh có thấy màu lông của nó không?"

- "Có, tôi nhìn thấy nhờ một chút ánh sáng đèn khi tôi bước lên xe. Nó màu hạt dẻ".

- "Trông nó mệt mỏi hay sung sức?".

- "Ồ rất sung sức và bóng mượt".

- "Cần cảm ơn anh. Tôi xin lỗi vì đã ngắt lời anh. Hãy tiếp tục câu chuyện thú vị của anh đi".

Chúng tôi cứ đi mãi, ít nhất là một tiếng. Đại tá Lysander Stark đã nói chỉ phải đi có 7 dặm, nhưng tôi nghĩ với tốc độ và thời gian chúng tôi đi thì quãng đường cũng phải dài gần 12 dặm. Ông ta ngồi bên cạnh tôi, từ đầu đến cuối không nói một lời nào, và tôi nhận thấy rằng hơn một lần tôi thấy ông ta nhìn tôi rất căng thẳng. Con đường đoạn này có vẻ không tốt lắm vì chúng tôi bị

lắc lư và xóc dữ dội. Tôi cố nhớ lại nơi chúng tôi đang đi qua, nhưng không thể thấy gì ngoài mấy vệt sá phá tan sự im lặng của chuyến cuộc nói chuyện nhanh chóng hết vì xe chạy rất êm trên đường Star bật dậy, tôi theo ông xu mái che rộng phía trước. Chưa sánh, vì thế tôi không kịp nh vừa bước qua bậc cửa, cánh nghe loáng thoáng tiếng lạo Trong nhà tối như mực, viên đó. Đột nhiên cánh cửa cuối

lan dần đến chỗ chúng tôi. Nó lớn dần, và một phụ nữ xuất hiện với một cây đèn trên tay, giơ cao quá đầu và nhìn chúng tôi dò xét. Tôi có thể thấy cô ta rất đẹp, và nhờ ánh sáng của cây đèn chiếu vào bộ váy sẫm màu của cô ta mà tôi biết được nó được may bởi một loại vải đắt tiền. Cô ta nói gì đó bằng tiếng nước ngoài, nghe như câu hỏi, và khi người đồng hành của tôi trả lời bằng giọng khàn khàn nhất gừng, cô ta giật mình, suýt đánh rơi cây đèn. Đại tá Stark tiến tới chỗ cô ta, nói thầm điều gì đó đẩy cô ta vào phòng mà cô ấy vừa bước ra. Còn ông ta thì lại phía chúng tôi với cây đèn trên tay.

- "Xin ông vui lòng đợi ở đây ít phút" - Ông ta nói rồi đi đến mở một cánh cửa khác. Đó là một căn phòng yên ắng, nhỏ và bài trí đơn giản với một cái bàn

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ấy một cái gì đó ở
ờ và tôi không
g tôi đánh liều
ời nhất gừng và
đường xóc cũng
i tá Lysander
ột cánh cổng có
gay vào tiền
ôi nhà. Ngay khi
húng tôi và tôi
đường.

thì thào điều gì
g dài màu vàng

tròn đặt ở giữa, trên bàn có một vài cuốn sách tiếng Đức. Đại tá Stark đặt cái đèn lên cái kệ cạnh cửa ra vào.

- "Tôi sẽ không để ông chờ lâu đâu" - Ông ta nói và biến mất vào bóng tối. Tôi liếc qua mấy cuốn sách trên bàn, mặc dù không biết tiếng Đức, tôi vẫn có thể đoán được hai cuốn trong số đó là luận án khoa học và những cuốn khác là tập thơ. Rồi tôi đi lại phía cửa sổ với hy vọng có thể ngắm nhìn, dù chỉ một phút, miền quê này, nhưng một bộ cửa chớp bằng gỗ sồi với những chấn song chắc chắn sẽ được lắp vào đó. Ngôi nhà hoàn toàn tĩnh lặng. Chỉ có tiếng tích tắc của một chiếc đồng hồ cũ treo đầu đ1o ngoài hành lang, ngoài ra mọi vật đều im lặng đến chết người. Một cảm giác lo lắng mơ hồ bắt đầu dâng lên trong tôi. Những người Đức này là ai, và làm gì ở ngôi nhà kỳ lạ và cách biệt này? Còn đây là đâu? Tôi đang ở cách Eyford khoảng 10 dặm, đó là những gì tôi biết, nhưng về phía bắc, nam, đông hay tây thì tôi không thể xác định được. Vì Reading và có thể là những thị trấn lớn khác đều nằm trong bán kính đó nên ngôi nhà không thể xác định chắc chắn. Nhưng chắc chắn là chúng tôi đã ở một vùng nông thôn vì không gian ở đây yên ắng tuyệt đối. Tôi đi lại trong phòng, lẩm nhẩm một giai điệu để lấy tinh thần, tự nhủ rằng tôi sẽ kiếm được 50 đồng vàng nếu hoàn thành vụ này.

Bất chợt, cánh cửa phòng bật mở mà không hề có một chút tiếng động nào báo hiệu trước, ngay cả giữa không gian hoàn toàn tĩnh mịch. Một phụ nữ đang đứng đó, đằng sau là bóng tối bao trùm, ánh sáng vàng từ cây đèn của tôi hắt lên khuôn mặt đẹp như đầy vẻ lo lắng của cô ta. Chỉ nhìn qua nhưng tôi đã nhận thấy sự sợ hãi và ánh nhìn lạnh lùng xoay vào tôi. Cô ta giờ một ngón tay ra hiệu cho tôi im lặng.

Mắt liếc chừng về khoảng tối

- "Tôi sẽ đi" - Dường như cô

"Tôi sẽ đi. Tôi sẽ không ở lại

- "Nhưng thưa cô, tôi còn ch

Tôi không thể bỏ đi khi chưa

- "Nó không đáng để ông ph

qua lối cửa ra vào, không ai

Sau đó, chỉ thấy tôi chỉ mím

tay vào

- "Vì Chúa!" - Cô ta thì thào

muộn!".

Nhưng tôi bấm sinh đã là ng

vào công việc hơn khi có một trở ngại nào đó. Tôi đã nghĩ về 50 đồng vàng tiền công, về chuyến đi buồn tẻ và về một đêm không mấy làm vui về phía trước. Chẳng nhẽ tôi phải làm tất cả những thứ đó chẳng vì cái gì sao? Tại sao phải trốn đi khi chưa bắt đầu công việc và khi không có khoản tiền công mà lẽ ra phải được trả? Người phụ nữ này, theo tôi nghĩ, có lẽ là quá lo lắng. Do vậy, mặc dù thái độ của cô ta đã làm cho tôi hơi dao động, nhưng sự kiên nhẫn của tôi vẫn khiến tôi lắc đầu và nhất quyết ở lại. Cô ta dường như định tiếp tục van xin tôi thì cánh cửa bật mở phía trên đầu chúng tôi, tiếp theo là tiếng bước chân trên cầu thang. Cô ta lắng nghe một lúc, phác một cử chỉ tuyệt vọng rồi vội vã bỏ đi, cũng không có một tiếng động như lúc đến.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ng Anh rời rạc,

cách bình tĩnh -
gì đâu".

à tôi mới tới đây.

ng có thể đi ra

ước đến chấp hai

ốc khi quá

ấn sàng bắt tay

Những người mới tới là Đại tá Lysnader Stark và một người đàn ông thấp đậm với bộ râu sọc mọc ra từ những vết ngón hai cằm, người đó được giới thiệu là ông Ferguson.

- "Đây là thư ký và quản lý của tôi" - Viên đại tá nói - "Mà, tôi nhớ là mình đã đóng cửa, tôi sợ ông bị lạnh".

- "Trái lại" - Tôi nói - "Chính tôi đã mở cửa vì tôi thấy trong phòng hơi ngột ngạt".

Ông ta hứng tia nhìn hoài nghi về phía tôi

- "Có lẽ chúng ta nên tiến hành công việc bây giờ thôi" - Ông ta nói - "Ông Ferguson đây và tôi sẽ đưa ông lên xem xét cái máy".

- "Tôi có cần phải đội mũ vào không?"

- "Ồ không cần, nó ở ngay trong nhà tôi thôi".

- "Cái gì, các ông đào đất sét trong nhà sao?"

- "Không, không. Đây chỉ là chỗ chúng tôi nén đất. Nhưng đừng để tâm đến chuyện đó. Những gì chúng tôi muốn ông làm là kiểm tra cái máy và cho chúng tôi biết nó bị hỏng ở đâu".

Chúng tôi cùng lên gác, viên đại đi trước soi đèn, viên quản lý to béo theo sau và cuối cùng là tôi. Ngôi nhà có kiến trúc kiểu cổ với hành lang, cầu thang xoắn hẹp và những cửa ra vào thấp nhỏ mà những bệ cửa đã mòn đi do đã bao nhiêu thế hệ bước qua. Không có thảm và cũng không có dấu hiệu của thứ đồ đạc nào trên này, tường thì tróc vữa và loang lổ những chỗ ẩm ướt màu xanh. Tôi cố gắng tỏ ra không để tâm nhưng vẫn không quên được lời cảnh báo của người phụ nữ, mặc dù tôi có vẻ đã coi thường và bỏ qua chúng, cũng như luôn để mắt tới hai người hay rầu rĩ và trầm lặng. Một người cộng sự của viên Đại tá Lysander Stark đứng Bên trong là một căn phòng vào cùng lúc được. Ferguson Bây giờ chúng ta đang ở trong ta nếu có ai đó khởi động mà phần cuối của cái pít-tông, n trần nhà bằng kim loại. Các truyền và nhân nó lên theo từng hoạt động tốt, nhưng có một ít sức mạnh của nó. Có cho chúng tôi biết cách sửa chữa.

Tôi lấy cây đèn từ tay ông ta và kiểm tra lại toàn bộ cỗ máy. Đó là một cỗ máy khổng lồ có thể thực hiện một lực ép lớn khủng khiếp. Ngay lập tức tôi thoáng nghe có tiếng rò rỉ rất khẽ của nước chảy qua xi-lanh. Kiểm tra qua một lần, tôi phát hiện ra những cao su quấn quanh cần điều khiển đã bị co lại không còn khớp với phích cắm nữa. Tôi chỉ cho khách hàng của tôi thấy đây rõ ràng là nguyên nhân làm giảm hiệu quả của máy. Ông ta chăm chú theo dõi nhận xét của tôi và hỏi cách sửa chữa nó. Sau khi đã giải thích cho họ rõ, tôi trở lại căn phòng chính của cỗ máy và chăm chú ngắm nhìn nó để thỏa mãn trí tò mò. Rõ ràng câu chuyện về đất sét chỉ là chuyện bịa đặt vì thật lố

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

Ferguson có vẻ là
ic rằng ông ta là

được mở khóa.
ng tôi không thể
n tôi vào.
may cho chúng
thực chất là
ặng hàng tấn của
sức ép đó sẽ
rồi. Chiếc máy đã
quả làm mất đi
chúng tôi và chỉ

qua có lẽ chỉ có thể là cơn ác mộng.

Hơi ngạc nhiên, tôi đi vào nhà ga và hỏi về chuyến tàu sáng. Gần một tiếng nữa sẽ có một chuyến đi tới Reading. Tôi nhận ra người khuôn vác đêm qua vẫn đang làm việc như khi tôi tới. Tôi hỏi anh ta có biết gì về đại tá Lysander Stark không? Cái tên hoàn toàn xa lạ với anh ta. Tôi hỏi anh ta có trông thấy cỗ xe ngựa đã đợi tôi đêm qua không? Anh ta cũng trả lời là không thấy. Tôi còn hỏi có đồn cảnh sát nào gần đây không và được biết có một đồn cảnh sát cách đó 3 dặm.

Tôi không thể đi xa thế được. Tôi rất mệt và yếu. Tôi quyết định đến lúc về thị trấn sẽ kể lại câu chuyện này cho cảnh sát. Tôi đến nơi thì đã hơn 6 giờ rưỡi, và việc đầu tiên phải làm là tìm một bác sĩ băng bó lại vết thương, và ông bác sĩ tốt bụng này đã đưa tôi đến tận đây. Đó là tất cả mọi chuyện, tôi sẽ làm theo những gì ông khuyên tôi”.

Cả hai chúng tôi đều phải ngồi im sau khi nghe câu chuyện kỳ lạ này. lát sau, Sherlock Holmes lôi từ giá sách cồng kềnh của anh xuống một cuốn sách mà trong đó mà trong đó có những mẫu tin anh cắt ra từ báo chí.

- Trong này có một thông báo mà tôi nghĩ sẽ làm anh hứng thú - Holmes nói
- Một năm trước đó đã được in trên các báo. Anh nghe nhé :
- “Ông Eremiah Hayling, 26 tuổi, kỹ sư thủy lực học đã mất tích ngày mùng 9 tháng này. Ông rời nhà lúc 10 giờ đêm và từ đó không có tin tức gì. Khi đi, ông ta mặc... v.v...”

Ha, nó trùng với lần gần đây nhất viên đại tá muốn kiểm tra lại cỗ máy của ông ta. Tôi bắt đầu có hứng thú rồi đây

- Lạy chúa tôi! - Bệnh nhân cô gái đã nói.

- Không nghi ngờ điều gì nữa tàn bạo, hẳn không muốn có biến sẽ không để ai sống sót phút đều rất quý báu, vì vậy Scotland Yard và khởi hành. Khoảng 3 giờ sau chúng tôi Berkshire nhỏ bé. Tất cả chú thủy lực, thanh tra Bradstreet phục. Bradstreet vừa trải ra đang bận rộn với việc vẽ một

- Nhìn này - Ông ta nói - Đây

Địa điểm chúng ta cần phải tìm là một chỗ nào đó gần đường kẻ. Anh đã nói là 10 dặm phải không?.

- Vâng, khoảng 1 giờ đi xe ngựa.

- Và anh cho rằng rằng họ đã đưa anh đi vượt qua quãng đường đó quay trở về khi anh bất tỉnh sao?

- Chắc chắn họ đã làm vậy. Tôi nhớ mang máng là đã được xốc lên và thả xuống ở đâu đó.

- Điều tôi không hiểu nổi - Tôi nói - là tại sao họ lại thả cho anh khi họ thấy anh bất tỉnh trong vườn. Có lẽ chúng nể lời van xin của người phụ nữ đó.

- Tôi không nghĩ thế. Tôi chưa bao giờ thấy ai có bộ mặt không chút mùi lòng

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ải thích điều mà

kẻ lạnh lùng và
ống như bộ cướp
Bây giờ mỗi giây
cùng tới

ing tới làng
, người kỹ sư
át mặc thường
àn đồ khu vực và
à Eyford.

quanh ngôi làng.

như vậy.

- Rồi chúng tôi sẽ sớm tìm ra lý do thôi. - Bradstreet nói - Đây, tôi đã vẽ xong vòng tròn, giá mình biết được câu chuyện chúng ta đang điều tra xảy ra ở điểm nào trên đó.

- Tôi nghĩ tôi có thể chỉ đích danh chỗ đó. - Holmes trầm ngâm nói.

- Thật không? - Viên thanh tra reo lên - Ông đã suy luận được rồi kia à? Đến đây xem chúng ta có cùng ý tưởng không nhé. Tôi nghĩ là ở phía nam, vì khu này rất hoang vắng.

- Còn tôi cho nó ở phía đông. - người bệnh nhân nói.

- Tôi là cho là ở phía tây. - Viên cảnh sát mặc thường phục nhận định - Ở đó có vài ngôi nhà nhỏ tĩnh mịch.

- Còn tôi nghĩ là phía Bắc - Tôi nói - bởi vì đó không có đồi núi, mà anh bạn của chúng ta thì nói không thấy cỗ xe ngựa lên dốc lần nào.

- Thế đấy! - Viên thanh tra cười và nói - Có quá nhiều ý kiến khác nhau. Mọi người bỏ phiếu cho ai đây?.

- Các ngài đều nhầm cả.

- Nhưng không nhầm tất cả được.

- Thế mà có thể đấy. Đây là ý kiến của tôi - Holmes đặt ngón tay vào chính giữa vòng tròn - Đây chính là nơi chúng ta sẽ tìm họ.

- Thế còn chuyển đi dài 12 dặm thì sao? - Hatherley sùng sốt.

- 6 dặm đi và 6 dặm về. Không có gì đơn giản hơn thế. Chính anh nói rằng con ngựa khỏe khấn và bóng mượt khi anh tới nơi mà. Làm sao nó khỏe thế được khi chạy hết quãng đường khó khăn dài 12 dặm?

- Đây đúng là trò đánh lạc hướng. Không còn nghi ngờ gì về đây.

- Hoàn toàn không - Holmes nói và đã dùng cỗ máy với mục

- Chúng tôi được biết có một

- Chúng đã biến đồng tiền n

dấu vết của chúng đến tận F

vết bằng cách làm chúng tôi

nhờ dịp may này, tôi cho rằng

Nhưng viên thanh tra đã nh

sự trừng phạt của công lý. K

một cột khói khổng lồ bốc lên

lửng trên mặt đất giống như

- Một ngôi nhà bị cháy à? - Bradstreet hỏi khi đoàn toàn hủ cùi tiếp tục chuyển bánh.

- Đúng vậy thưa ngài. - Người quản lý ga đáp

- Ngọn lửa bùng lên từ bao giờ?

- Hình như từ đêm qua thưa ngài, nhưng nó càng lúc càng như cháy to, toàn bộ căn nhà chìm trong biển lửa.

- Đó là nhà ai vậy?

- Cửa bác sĩ Becher.

- Có phải - Người kỹ sư ngắt lời - đó là một người Đức gầy gò với cái mũi dài và nhọn không?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

trầm ngâm -
n này.

với quy mô lớn,
bạc.

Viên thanh tra nói

ng tôi đã lần theo

úng đã xóa dấu
hệ. Nhưng giờ thì

g đã thoát khỏi

chúng tôi thấy

ay cạnh đó, bay lơ

hiều không lồ.

Người quản lý ga cười xòa khi trả lời :

- Không phải, thưa ông. Bác sĩ Becher là người Anh, và ở cái xứ đạo này không có ai có cái áo gi-lê đẹp hơn của ông ta. Nhưng có một người đàn ông sống cùng với ông ta, theo tôi hiểu đó là một bệnh nhân người nước ngoài, có lẽ đến cả con bò Bershine cũng không làm gì nổi ông ta.

Người quản lý chưa kịp nói hết câu thì tất cả chúng tôi đã đồng loạt kịp chạy về hướng đám cháy. Con đường nhỏ dẫn lên đỉnh một ngọn đồi thấp và trước mắt chúng tôi là tòa nhà rộng lớn quét vôi trắng, lửa vẫn phụt ra từ tất cả các khe hở và cửa sổ, trong lúc đó, 3 xe cứu hỏa ở trong vườn vẫn đang cố gắng để dập tắt ngọn lửa.

- Đúng là nó rồi! - Hatherley kêu lên sừng sốt - Có cả con đường trải sỏi, và cả những bụi hồng mà tôi đã nằm lên... Cửa sổ thứ hai là chỗ mà tôi đã nhảy xuống.

- Vậy là chỉ ít anh cũng đã trả thù được chúng - Holmes nói - Không nghi ngờ gì nữa, cây đèn dầu anh để lại trong máy nén đã bắt lửa vào những bức tường gỗ, còn chúng thì quá chú tâm vào việc kiểm anh nên không phát hiện ra đám cháy kịp thời. Bây giờ thì anh hãy cố mở to mắt mà tìm những "người bạn" của anh đêm qua trong đám đông kia, mặc dù tôi sợ họ đã cao chạy bay xa từ lâu rồi.

Và nỗi lo ngại của Holmes đã trở thành hiện thực vì từ đó đến nay không hề có tin tức nào về người phụ nữ xinh đẹp, gã người Đức dữ tợn hay người đàn ông người Anh trầm tĩnh. Sáng sớm hôm đó, một người nông dân bắt gặp một cỗ xe ngựa, trong đó có chở một vài người và những chiếc hòm rất công

kênh lao nhanh về hướng Re... u vết của những
kẻ trốn chạy đều biến mất, y... ua Holmes cũng
chịu không tìm ra một manh... ững người lính cứu
hỏa đã rùng mình hoảng sợ... h nhà, và còn
khiếp sợ hơn nữa khi tìm thấy... en bậu cửa sổ
tầng hai. Khi mặt trời lặn, n... ng có kết quả,
ngọn lửa đã bị thuận phục n... uồng, và cả ngôi
nhà chỉ còn lại đồng đồ nát... đường ống sắt
thì không còn sót lại một ch... ày ra kinh hoàng
cho viên kỹ sư. Những đồng... / trong nhà kho,
nhưng tuyệt nhiên không có... thích cho sự hiện
diện của những chiếc hòm c... ền.

Bằng cách nào mà người kỹ... ừa từ khu vườn
tới nơi anh ta tỉnh lại có lẽ sẽ mãi mãi là một điều bí ẩn nếu như không nhờ
lớp đất mùn xốp đã cho chúng tôi biết toàn bộ câu chuyện. Rõ ràng anh ra đã
được đưa đi bởi hai người, một người có bàn chân rất nhỏ và người kia có bàn
chân rất to bình thường. Tóm lại, rất có thể gã đàn ông kia người Anh trầm
tĩnh, người có vẻ đờ tòn bạo và bằng giá hơn người cộng tác của hắn, đã giúp
người phụ nữ đưa người kỹ sư đang bất tỉnh, thoát nạn.

- Chà, - Người kỹ sư nói vẻ tiếc rẻ khi chúng tôi lên tàu trở về Luân Đôn - đó
quả là một công việc kinh khủng! Tôi đã mất ngón tay cái và mất cả 50 đồng
vàng tiền công, vậy mà tôi đã được những gì chứ?

- Một vớ nhớ đời. - Holmes nói và cười phá lên - Về một khía cạnh nào đó thì

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nó rất có giá trị, anh biết đấy, anh chỉ cần kể lại câu chuyện và thế là sẽ trở nên nổi tiếng bởi lần thoát chết ngoạn mục đó.

HẾT

IX. Vụ tai tiếng của xứ Bohemia

Với Sherlock Holmes, cô ấy luôn là một người phụ nữ. Tôi ít khi nghe thấy anh đề cập đến cô ấy dưới hình thức khác. Trong mắt anh, cô ấy vượt hơn hẳn mọi người khác bởi vẻ nữ tính. Đó không phải là một tình cảm yêu đương dành cho Irène Adler. Đó là một cảm xúc trái ngược lại với sự điềm tĩnh, lạnh lùng và chính xác đến tuyệt đối của Holmes. Tôi biết anh đã từng có những lý luận sắc bén và sự quan sát tinh tế không ai có được nhưng chính cảm xúc ấy đã làm anh sai lạc. Anh không còn nói đến cảm xúc lãng mạn và cũng thôi những lời chế nhạo.

Gần đây tôi ít gặp Holmes. Từ khi tôi lấy vợ, chúng tôi sống mỗi người một ngả, niềm hạnh phúc riêng tư tuyệt vời, những mối quan tâm về gia đình hiện lên xung quanh một người lần đầu tiên làm chủ cơ ngơi của mình, cũng đủ chiếm hết sự chú ý của tôi. Trong khi đó, Holmes vẫn ở tại phố Baker, vùi đầu vào đồng sách cũ của mình, hết tuần này sang tuần khác, mang hết khả năng và tài quan sát của mình để

Đêm 20 tháng Ba năm 1888 bệnh ngang qua phố Baker. Tôi muốn gặp Holmes. Phòng thấy cái dáng gầy gầy đi qua nhẹ nhàng, hăm hở, đầu cúi xuống chuông và được đưa vào căn phòng. Không nói một lời, anh vẫy tay gà và trở vào chiếc lò ga tro đầu đến chân.

- Hôn nhân hợp với cậu đấy, cùng ta gặp nhau.

- Bậy thôi.

- Quả thế. Lẽ ra tớ phải suy nghĩ thêm một chút. Cậu chưa nói cho tớ biết là cậu đã hành nghề trở lại đấy nhé!

- Phải.

- Mới đây cậu bị ướm sũng; cậu có một cô hầu gái vụng về và bất cẩn nhất trên đời.

- Đúng là hôm thứ năm, tớ có đi bộ ở vùng quê, nhưng mà tớ đã thay quần áo rồi. Còn về người giúp việc, cô ta quả thật bất trị, và nhà tớ đã cho cô ta nghỉ việc. Nhưng, cậu suy diễn như thế nào?

Anh cười khúc khích và xoa hai bàn tay vào nhau :

- Phía bên trong chiếc giầy chân trái của cậu có sáu nhát cắt gần như song

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

át đã đầu hàng.
Quyển đi thăm
nuộc, bỗng nhiên
khi nhìn lên, tôi
Anh bước đi nhanh
g. Tôi rung
một phần.
tôi hộp thuốc xì
rời, nhìn tôi từ

đi [1] kể từ lần sau

song với nhau. Rõ ràng là những đường cắt đó gây ra do một người bất cẩn khi chà xát xung quanh mép gót giày để lau bùn. Như thế chứng tỏ, cậu vừa gặp thời tiết xấu, vừa có một cô hầu gái rất kém. Còn về chuyện hành nghề thì... Nếu có một người nào đó bước vào phòng tớ mà có mùi iode với một chấm nitrate bạc trên ngón tay trở của bàn tay phải và một chỗ phình ra trên cái mũ chóp cao - cho thấy nơi ông ta đã gắn cái ống nghe - thì tớ sẽ là một thằng ngu nếu không nói ngay được rằng ông ta là đồ đệ của Hippocrate. Tôi không thể nhịn cười.

- Khi cậu đưa ra những lý lẽ, thì sự thể luôn luôn hiện ra với tớ một cách giản dị đến mức buồn cười, thậm chí tớ nghĩ là mình cũng tự suy diễn được dễ dàng. Tuy vậy, mỗi lần cậu đưa ra một ví dụ mới, thì tớ lại hoàn toàn mù tịt nếu cậu không giảng giải phương pháp của cậu. Tớ không nhìn thấy sự việc như cậu chẳng?

- Có chứ, - Holmes trả lời, vừa châm điếu thuốc vừa ngả mình xuống ghế - Cậu có nhìn thấy nhưng cậu không quan sát. Ví dụ, cậu thường thấy những bậc thang từ hành lang lên đến phòng này chứ?

- Thường thấy.

- Thường như thế nào?

- Ồ, có đến hàng trăm lần.

- Vậy nó có bao nhiêu bậc?

- Bao nhiêu ư? Tớ không biết?

- Đó, thấy chưa? Cậu đã thấy nhưng cậu không quan sát. Còn tớ, tớ biết chắc có 17 bậc vì tớ vừa thấy vừa quan sát nữa. Tiên thể cậu xem, có thể cậu sẽ thích thú đấy - Anh ném cho tớ một mảnh giấy trên bàn - Nó đến trong chum để ngày thành, không có cả

đề ngày thành, không có cả

"Sẽ đến thăm ông tối nay, và

ý kiến ông về một vấn đề rất

nhằm phục vụ cho một trong

ông là một người đáng tin cậy

nơi nghe thấy... Vậy ông hãy

ý nếu người khác của ông m

- Đây quả thực là một vụ bí

- Hiện tớ chưa có dữ kiện. Là

nghiêm trọng. Còn về mảnh

Tôi quan sát mảnh giấy và c

- Người đàn ông này có vẻ khá giả - Tôi nhận xét, cố gắng bắt chước tiến trình lý luận của Holmes - Thứ giấy này rất đắt giá. Chất giấy bền và cứng một cách đặc biệt.

- Đặc biệt. Đúng như thế, không phải là giấy sản xuất tại Anh. Đưa lên ánh sáng thử xem.

Tôi làm theo lời anh và thấy một chữ "E" lớn với một chữ "g" nhỏ, chữ "P" và một chữ "G" lớn với một chữ "t" nhỏ lồng vào nhau

- Cậu suy ra được điều gì?

- Chắc chắn là tên nhà sản xuất.

- Không phải đâu. Chữ "G" và chữ "t" là viết tắt của "Gesellschaft", tiếng Đức

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

đang nằm mở ra
Mảnh giấy không

đàn ông muốn hỏi
ới đây của ông
Âu đã cho thấy
g tôi đã từ khắp
và xin đừng phạt

ì?
n là một sai lầm
òng?

có nghĩa là "Công ty". Nó giống như ta thường dùng chữ "Co." vậy. "P" dĩ nhiên thay cho "Papier". Bây giờ đến chữ "Eg.". Tra trong Từ điển địa lý [2] xem sao.- Anh lấy xuống một quyển sách to tướng từ trên kệ sách - Eglow, Eglonizt... Đây rồi, Egria. Một vùng nói tiếng Đức, tại xứ Bohemia, cách Carlasd không xa. Nổi tiếng nhờ Wallensten tạ thế tại đó, và nhờ có rất nhiều nhà máy thủy tinh, nhà máy giấy. Ha ha, bạn ơi, bạn có thấy gì không?

- Giấy sản xuất tại Bohemia.

- Chính xác. Và người đàn ông viết những dòng chữ này là một người Đức. Cậu có thấy cấu trúc câu "Thành tích này của ông chúng tôi đã từ khắp nơi nghe thấy". Người Pháp và người Nga không có cách viết như vậy. Chỉ có người Đức mới sử dụng động từ ở cuối câu. Bởi vậy, bây giờ chỉ cần tìm xem cái gã người Đức thích đeo mặt nạ này muốn gì.

Trong khi anh nói, có tiếng vó ngựa lọc cọc và tiếng xe nghiêng trên mặt đường, theo sau là tiếng chuông giết mạnh. Holmes huýt sáo :

- Một cặp, theo tiếng động - Anh nói, nhìn ra cửa sổ - Một xe song mã và một cặp ngựa đẹp. Vụ này kiếm được khá tiền đấy, Watson ạ.

- Thôi, tớ xin phép cáo từ vậy.

- Bạn ơi, cứ ngồi đây. Vụ này hứa hẹn đấy. Bỏ qua rất phí.

- Nhưng còn ông khách của cậu ...

- Đừng bận tâm đến ông ta. Có lẽ tớ cần sự trợ giúp của cậu và ông ta cũng thế. Hãy ngồi xuống đi và theo dõi xem.

Tiếng bước chân chậm rãi và nặng nề vang lên trên cầu thang và nơi hành lang, ngừng lại ngay phía ngoài cửa lớn. Rồi tiếng gõ mạnh, đầy uy quyền.

- Xin mời vào - Holmes nói.

Một người đàn ông bước vào tay chân to lớn của một chàng áo choàng dài màu xanh đậm ngọn lửa. Giấy ủng cao lừng đặt tiền. Ông cầm trên tay n trên mặt, kéo dài xuống tận

- Ông nhận được mảnh giấy khăn khăn, phát âm rõ rệt là hình như không biết phải nó

- Xin mời ông ngồi. Đây là b được hân hạnh hầu chuyện v

- Ông có thể gọi tôi là Bá tướ

rằng, vị này, bạn ông là một người đáng trọng, người tôi có thể tin cậy, phó thác một vấn đề vô cùng trọng đại. Nếu không đúng như thế, thì tôi muốn nói chuyện với một mình ông thôi.

Tôi nhồm dậy để đi, nhưng Holmes chộp lấy cổ tay tôi và đẩy tôi trở lại ghế.

- Ông có thể nói trước mặt anh bạn này bất cứ điều gì ông có thể nói với tôi. Vị bá tước nhún đôi vai to lớn của ông ta.

- Vậy thì, trước hết tôi buộc lòng phải xin hai ông giữ hoàn toàn bí mật chuyện này trong vòng hai năm, sau thời gian đó, vấn đề sẽ không quan trọng nữa.

- Tôi xin hứa - Holmes nói.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

có bộ ngực và
m dưa, một cái
u bằng lụa màu
ền bằng lông thú
t nạ che phần

ng giọng trầm,
ại nhìn Holmes,

ác sĩ Watson. Tôi

mia. Tôi hiểu

- Xin các ông thông cảm cho việc tôi phải dùng cái mặt nạ này. Con người uy nghi lắm liệt, chủ của tôi, muốn rằng kẻ thay mặt cho ông phải giữ bí mật chân tướng, và tôi có thể thú thật ngay rằng cái tước hiệu mà tôi tự xưng khi này, thì không hoàn toàn chính xác là tước hiệu của chính tôi.

- Tôi biết - Holmes nói giọng tỉnh bơ.

- Nói trắng ra, vấn đề này có liên quan đến dòng họ Ormstein vĩ đại, những vị vua kế thừa của xứ Bohemia.

- Điều này, tôi cũng đã biết - Holmes nói nhỏ, ngồi xuống ghế bành và nhắm mắt lại.

Vị khách của chúng tôi lộ vẻ kinh ngạc liếc nhìn người đàn ông có dáng điệu mệt mỏi, uể oải đang ngồi trước mặt ông ta. Holmes từ từ mở mắt ra và nhìn ông khách to lớn của anh bằng cái nhìn cau có.

- Nếu Bệ hạ chịu khó nhún mình để trình bày sự việc của ngài, thì tôi mới có thể phục vụ ngài tốt hơn.

Người đàn ông nháy lên khỏi ghế và chậm rãi đi lại trong phòng với vẻ hốt hoảng tột độ. Rồi với một cử chỉ tuyệt vọng, ông ta xé ta cái mặt nạ và liệng nó xuống đất.

- Ông nói đúng - Ông ta kêu lên - Ta là vua. Tại sao ta lại phải tìm cách che giấu điều đó?

- Đúng thế. Tại sao phải giấu?- Holmes thì thào - Bệ hạ không nói thì tôi cũng đã biết tôi đang hân hạnh hầu chuyện với ngài Wilhelm Gottsreich Sigismond von Ormstein, Đại Công tước xứ Cassel - Falstein, vua kế vị xứ Bohemia.

- Nhưng xin các ông thông cảm cho - Vị khách nói. Ông ta lại ngồi xuống và đưa tay xoa lên vầng trán - làm một công việc như thế này thì tôi không thể giao phó cho một ai. Tôi khuyên của các ông

- Vậy xin bệ hạ hãy trình bày

- Tóm tắt câu chuyện như tôi đã làm với ngài Vacsava [5], tôi đã làm chuyện này với ông.

- Bác sĩ làm ơn tra giùm tôi về cái này nhắm mắt

Đã nhiều năm nay, anh đã tra cứu mục nó về người và việc, để tìm ra một nhân vật nào mà anh không thể cung

- Đưa tôi xem nào - Holmes nói - Hừm! "Sinh tại New Jersey năm 1858.

Giọng nữ trầm [6]. Hừm...La Scala, vai nữ chính của Nhà hát Opera Hoàng gia Vacsava. Vâng, đã rời rời sân khấu. ha! Đang sống tại London". Đúng thế, theo tôi biết thì bệ hạ đã đan dít với cô gái trẻ này, đã viết những lá thư tai hại, và bây giờ muốn lấy lại những lá thư ấy, đúng không?

- Đúng vậy. Nhưng làm thế nào...

- Có hôn nhân bí mật không?

- Không.

- Có giấy tờ pháp lý nào không?

- Không.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

quen đích thân
mức tôi không
ể nghe lời

hắm mắt lại.

ng một lần thăm
đó chắc không xa

ong lúc vẫn

ơ, gồm những
c một nhân vật

- Vậy thì nếu cô ta trưng ra những lá thư nợ để tổng tiền hoặc với một mục đích khác thì cô ta sẽ chứng minh sự xác thực của chúng như thế nào?
- Có chữ viết.
- Úi chà! Có thể giả mạo.
- Loại giấy viết riêng của tôi.
- Có thể đánh cắp.
- Con dấu của tôi.
- Có thể bắt chước.
- Tấm hình của tôi.
- Có thể mua.
- Chúng tôi chụp chung trên tấm ảnh đấy.
- Ôi chao! Thật tai hại! Bệ hạ đã phạm phải một sự hờ hênh thật đáng tiếc.
- Tôi đã yêu điên cuồng.
- Ngài đã tự hại mình một cách nghiêm trọng.
- Lúc ấy tôi chỉ là một hoàng thái tử trẻ mới có 30 tuổi.
- Phải lấy lại.
- Chúng tôi đã cố hết sức, nhưng đều thất bại.
- Bệ hạ phải chi tiền. Phải mua lại nó.
- Cô ta không bán.
- Vậy phải đánh cắp.
- Đã 5 lần thực hiện phương án đó. Hai lần tôi thuê những tên trộm lục soát nhà cô ta. Một lần chúng tôi đánh lạc hướng hành lý của cô ta khi cô ta đi du lịch. Hai lần cô ta bị đột kích nhưng tất cả đều không có kết quả.
- Không thấy tấm hơi tấm ảnh?
- Hoàn toàn không.
- Thật là một vấn đề khá rắc rối.
- Nhưng đối với tôi, đó là một vấn đề lớn.
- Cô ta dự định làm gì với tấm ảnh?
- Để làm hại tôi.
- Nhưng bằng cách nào?
- Tôi sắp cưới vợ.
- Tôi đã nghe chuyện đó.
- Tôi sắp cưới Clotilde Lothm, một hoàng tử thứ hai của vua Scandinavia. Chắc ông cũng sẽ cưới cô ta.
- Hiện tại cô ta đang ở đâu?
- Hiện tại cô ta đang ở khách sạn Langham ở London.
- Hiện tại cô ta đang ở khách sạn Langham ở London.
- Hiện tại cô ta đang ở khách sạn Langham ở London.
- Còn Irène Adler?
- Cô ta dọa sẽ gửi tấm ảnh cho gia đình vợ tôi, và tôi biết chắc cô ta sẽ làm. Cô ta có khuôn mặt của một người phụ nữ đẹp nhất nhưng lại có khối óc của một người đàn ông cương quyết nhất.
- Ngài có chắc là cô ta chưa gửi nó đi.
- Chắc chắn.
- Tại sao?
- Cô ta nói rằng sẽ gửi nó đi vào ngày mà lễ đính hôn được công bố. Đó sẽ là ngày thứ Hai tuần tới.
- Vậy thì chúng ta chỉ còn có 3 ngày. Bệ hạ vẫn còn lưu lại London chứ?
- Chắc chắn rồi. Ông sẽ tìm thấy tôi tại khách sạn Langham dưới tên bá tước

Von Kramm.

- Vậy thì tôi sẽ gửi cho ngài một vài dòng để thông báo tiến trình công việc.
- Xin cho tôi biết tin. Tôi rất sốt ruột.
- Còn chuyện thù lao thế nào? Thưa ngài?
- Ông sẽ nhận được ngân phiếu trắng.
- Tuyệt đối?
- Tôi chịu mất một địa phận vương quốc của tôi để có tấm ảnh đó.
- Còn việc chi tiêu hiện giờ?

Ông vua lấy một cái túi bằng da sơn dương từ bên dưới áo choàng và đặt nó lên bàn.

- Có ba trăm pound bằng tiền vàng và bảy trăm tiền giấy.
- Holmes nguệch ngoạc ký vào một tờ biên nhận trong quyển sổ tay của anh và trao lại cho ông ta.

- Còn địa chỉ của cô ta?
- Biệt thự Briony Lodge, đại lộ Serpentine, St. John's Wood.
- Một câu hỏi nữa. Tấm ảnh to cỡ cái tráp đựng nữ trang.
- Đúng thế.
- Bây giờ, xin tạm biệt Bệ hạ. Tôi sẽ có ngay những tin tức tốt.

Khi chiếc xe chạy khuất xuống phố, anh nói :

- Tạm biệt nhé, Watson, chiều mai hãy ghé tôi, lúc ba giờ chiều. Tôi muốn bàn bạc vấn đề nhỏ nhỏ này với anh.

Đúng ba giờ chiều, tôi đã ở phố Baker nhưng Holmes chưa trở lại. Bà chủ nhà báo cho tôi biết, sáng nay anh đã rời nhà sau tám giờ một chút. Tôi ngồi

xuống cạnh lò sưởi, có ý đợi đến cuộc điều tra này. Gần bốn giờ chiều thì có dáng say rượu, khách bước vào. Tóc tai bờm xồm và có râu mặt. Mặc dù rất quen thuộc với tôi, tôi phải nhìn đi nhìn lại ba lượt. Đó là Holmes, nhưng một cái gật đầu, anh biến mất vào phòng ngủ. Tôi ngộp bộ đồ bằng vải tuýt chỉnh tề, như thường lệ, nhân ra đứng trước lò sưởi và cười ha hả trong v

- Ô! - Anh kêu lên, rồi cười s
- Cái gì thế, anh bạn?
- Thật buồn cười. Tôi chắc là dụng buổi sáng như thế nào
- Có lẽ anh đã quan sát nhữ

ene.
- Đúng như vậy. Nhưng tiến trình thì hơi khác thường. Tôi rời nhà sau tám giờ một chút đóng vai một anh chàng thất nghiệp. Chẳng bao lâu tôi tìm thấy biệt thự của cô ta. Đó là một biệt thự nhỏ, xinh, có vườn phía sau, mặt tiền được xây nhô ra tận đường cái, có hai tầng. Cửa sổ có ổ khóa tròn. Phòng khách ở phía bên phải, trang bị tiện nghi với những cửa sổ dài xuống gần tới sát sàn, chốt cửa dễ mở. Phía sau không có gì đáng chú ý, trừ ra những cửa sổ nhỏ nơi hành lang, đứng từ nóc cái nhà để xe ngựa có thể với tới. Tôi đi xung quanh ngôi nhà, quan sát nó từ mọi vị trí, nhưng không ghi nhận được một cái gì đáng kể. Tôi đi thò thân xuống phố và phát hiện ra một cái chuồng ngựa trong một con hẻm chạy xuống cạnh một bờ tường của khu vườn. Tôi

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

giúp những gã giữ ngựa một tay để họ tắm ngựa. Về khoản thù lao, tôi nhận được hai xu, một ly rượu pha, hai gói thuốc lá và những tin tức mà tôi muốn biết về cô ta.

- Còn cô ta thì thế nào?

- Ố! "Đó là người phụ nữ kiều diễm nhất trên hành tinh". Những người ở xóm chuồng ngựa nói như vậy. Cô ta sống lặng lẽ, hát tại những buổi hòa nhạc, mỗi ngày đánh xe ra khỏi nhà lúc năm giờ sáng, và trở về lúc bảy giờ đúng. Ít khi ra khỏi nhà vào những giờ khác, trừ khi đi hát. Chỉ có một người khách nam giới, nhưng anh ta đến thường xuyên. Đó là ông Norton. Khi tôi đã nghe hết những gì mà tôi cần biết, tôi bắt đầu đi tới đi lui gần biệt thự một lần nữa và xem xét các kế hoạch của tôi. Anh chàng Norton này đến thăm một ngày hai lần với mục đích gì? Phải chăng Irène là thân chủ của anh ta, là bạn, là người yêu? Nếu là thân chủ, có lẽ cô ta đã giao tấm hình cho anh ta giữ. Nếu là bạn thì ít có khả năng đó.

Tôi phân vân, không biết nên tiếp tục công việc ở nhà cô gái, hay quay sang anh chàng luật sư. Tôi đang cân nhắc mọi vấn đề trong đầu, thì một xe song mã chạy đến biệt thự, cô ta và một gã đàn ông nhảy ra, rất vội vàng, bảo tài xế đợi. Bà quản gia mở cửa, anh ta chạy vụt vào với cái vẻ hoàn toàn tự nhiên như ở nhà mình. Anh ta ở trong nhà khoảng nửa tiếng, tôi có thể thấy anh ta nơi cửa sổ phòng khách, đi đi lại lại, nói năng rối rít và vẫy cánh tay. Về phần cô ta, tôi không nghe thấy gì. Bỗng anh ta hiện ra, trông có vẻ bồn chồn hơn trước. Khi bước lên xe ngựa, anh ta kéo một cái đồng hồ vàng từ trong túi ra và nhìn vào nó, ra dáng sốt ruột.

- "Chạy nhanh, thật nhanh lên Irène, nhà thờ Sainte Monique. Nửa đồng guinée [8] để anh ta đi. Xe chạy đi.

Khi tôi đang tự hỏi có nên thò đầu ra khỏi cửa từ đường hẻm chạy lên. Xe vọt ra khỏi cửa lang và nhảy lên xe.

- "Đến nhà thờ Sainte Monique trong hai mươi phút nếu đến đó trong hai mươi phút. Tôi đang tự hỏi, không biết có thể đi được không. Một chiếc xe băng qua đường rất nhanh, nhưng tôi đã nhảy vào."

- "Đến nhà thờ Sainte Monique trong hai mươi phút?". Lúc ấy,

Khi tôi đến, hai chiếc xe với những con ngựa đang thở phì phì và đang ở trước cửa lớn. Tôi trả tiền xe và vội vã đi vào nhà thờ. Trong nhà thờ không có ai ngoài hai người và một ông linh mục. Hình như ông linh mục đang giảng cho họ một điều gì đó. Ba người đứng thành hình một cái nút thắt phía trước bàn thờ. Tôi đi thò thân nơi lối đi hai bên như bất cứ một gã nhàn rỗi nào tình cờ bước vào nhà thờ. Bỗng nhiên, ba người tại bàn thờ quay lại nhìn tôi và Norton chạy ba chân bốn cẳng về phía tôi.

- "Cám ơn Chúa" - Anh ta kêu lên - "Có bác là đủ. Xin bác làm ơn đến đây."

- "Cái gì vậy?" - Tôi hỏi.

- "Xin bác đến giùm cho. Chỉ ba phút thôi. Nếu không thì không đúng phép".

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nhà thờ Sainte Monique. Nửa đồng guinée [8] để anh ta đi. Xe chạy đi.

hỏ bé, xinh xắn và từ cửa hành

souverain [8]

a sau xe thì có ao ông khách rách

rain, nếu đến đó

Tôi gần như bị lôi đến bàn thờ. Trước khi biết mình đang ở đâu, tôi thấy mình lảm bảm những câu trả lời (đã được thì thầm vào tai tôi) và thể thốt về những điều mà tôi chẳng biết ất giáp gì cả.

Nói chung, tôi là người làm chứng cho cuộc hôn lễ giữa cô dâu và chú rể.

Dường như lễ cưới của họ có một cái gì đó chưa đúng phép và ông linh mục dứt khoát từ chối làm phép cưới mà không có một nhân chứng bất kỳ nào đó; sự xuất hiện của tôi khiến cho chú rể khỏi mất công chạy ra phố kiếm một chàng phù rể. Cô dâu trao cho tôi một đồng souverain và tôi có ý đeo nó lên dây đồng hồ để kỷ niệm.

- Đây là một điều bất ngờ, một bước ngoặt của sự việc và rồi cái gì đã xảy ra?
- Tôi hỏi.

- Có vẻ như họ sắp lên đường ngay lập tức, và bởi thế, tôi phải có những biện pháp rất gấp rút và thích hợp. Tại cửa lớn nhà thờ, họ chia tay nhau. "Em sẽ đi xe ra công viên vào lúc năm giờ như thường lệ", cô ta nói, khi chia tay. Tôi không nghe thấy gì nữa. Họ đi xe về hai hướng khác nhau, và tôi cũng đi để thu xếp công việc của mình.

- Thu xếp cái gì thế?

- Vài miếng bít tết nguội và một ly nước - Anh nói, tay rung chuông - Tôi bận quá không nghĩ đến chuyện ăn uống. Chiều nay, chắc còn bận rộn hơn nữa. Nhân thế tôi cần được anh giúp đỡ?

- Rất thú vị.

- Anh không ngại làm chuyện phi pháp chứ?

- Hoàn toàn không!

- Có thể bị bắt giữ, chịu đượ

- Nếu vì một mục đích tốt đ

- Ồ, mục đích rất tuyệt diệu!

- Vậy thì sẵn sàng.

- Tôi rất tin anh.

- Nhưng anh cần gì ở tôi?

- Xin lỗi, tôi phải bàn chuyện
chúng ta sẽ ở hiện trường. C
có mặt tại đó để gặp cô ta.

- Rồi làm gì nữa?

- Anh cứ để việc đấy cho tôi
đi nữa. Anh hiểu chứ?

- Hiểu.

- Công việc bắt đầu khi người ta đưa tôi vào nhà cô ta. Bốn, năm phút sau đó, cửa sổ phòng khách sẽ mở ra. Anh sẽ đứng trụ gần sát cánh cửa sổ mở ấy.

- Vâng.

- Anh phải theo dõi tôi luôn.

- Vâng.

- Và khi tôi đưa bàn tay lên, anh sẽ ném vào phòng cái mà tôi trao cho anh, và cùng lúc ấy, anh kêu báo động: "cháy, cháy!".

- Hoàn toàn rõ.

- Chẳng có gì khủng khiếp - Anh nói, lấy trong túi ra một cuộn tròn có hình điều

g đồng hồ nữa,
ờ. Chúng ta phải

xảy ra chuyện gì

xì gà - Đây là một thứ lựu đạn khói bình thường. Công tác của anh chỉ có thể. Khi anh kêu báo động cháy, nhiều người khác sẽ tiếp tục kêu báo động. Rồi sau đó anh có thể đi bộ đến cuối phố, chờ tôi trong mười phút.

- Những chuyện đó tôi làm được.

- Tuyệt lắm!

Anh biến mất vào phòng ngủ, một vài phút sau hiện ra trong vai một mục sư Tin lành chất phác và dễ mến. Cái mũ đen rộng thùng thình, cà vạt trắng, nụ cười dễ mến, thái độ sốt sắng, ân cần ít ai bì.

Trời đã hoàng hôn và những ngọn đèn mới được thắp sáng lúc chúng tôi đi đi lại lại phía trước biệt thự. Có một nhóm đàn ông ăn mặc xốc xếch đang hút thuốc và cười đùa, trong một góc có một thợ mài kéo với cái bánh xe của ông ta, hai người gác đàn đứng đùa giỡn với một cô vú trẻ, và dăm bảy chàng thanh niên ăn vận bảnh bao đang thơ thẩn lui tới, miệng ngậm xì gà.

- Anh thấy đó. Bây giờ tấm ảnh trở thành một con dao hai lưỡi. Cô ta không thích ông Norton nhìn thấy nó, cũng như vị vua không muốn vợ sắp cưới của ông ta nhìn thấy. Bây giờ, câu hỏi là chúng ta phải tìm tấm ảnh ở đâu?

- Nó ở đâu?

- Nó quá lớn, khó giấu vào áo phụ nữ, chắc cô thì không mang nó bên mình.

- Vậy nó ở đâu?

- Nơi người chủ nhà băng hoặc người luật sư. Nhưng phụ nữ chỉ tin tưởng vào chính mình. Và lại, cô ta đã quyết tâm sử dụng nó trong một vài ngày tới đây, vậy nó phải ở cái nơi mà cô ta có thể lấy được dễ dàng: ngay trong nhà cô ta.

- Nhưng đã hai lần người ta tìm cách đánh cắp nó rồi kia mà.

- Ồ, họ không biết cách tìm.

- Nhưng anh sẽ tìm bằng cách nào?

- Tôi sẽ không cần tìm.

- Vậy thì...

- Tôi buộc cô ta phải chỉ chỗ.

- Nhưng, cô ta sẽ từ chối.

- Cô ta không thể từ chối. Khi

Khi anh nói, ánh đèn bên hồ

queo của đại lộ. Khi xe đỗ lại

nhào ra để mở cánh cửa, với

một tên khác chen lẫn, hẳn

vậy. Một cuộc xô xát dữ dội

còn người thợ mài kéo trợ lựu

đám đông. Bọn đàn ông mặt đỏ như đang đánh loạn xạ vào nhau bằng tay và

gậy. Holmes nhào vào đám đông để che chở cho người phụ nữ. Nhưng vừa

đến gần cô ta thì anh kêu lên một tiếng và ngã xuống, máu chảy ròng ròng

xuống mặt. Hai gã gác đàn hoảng hốt, bỏ chạy về một phía, và những tên vô

lại chạy về phía bên kia, trong khi đó, một số người ăn vận bảnh bao - từ này

giờ đứng ngoài quan sát - ủa vào trợ giúp người phụ nữ và chăm sóc kẻ bị

thương. Irène vội vã đi lên những bậc cấp, song vẫn đứng ở bậc cấp trên

cùng, nhìn ra đường phố.

- Ông ta có bị thương không? - Cô ta hỏi.

- Ông ấy chết rồi? - Một vài giọng kêu lên.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

tôi dặn nhé.

ra từ một khúc

ng từ góc phố

háo, nhưng lại bị

mục đích như

hỗ trợ một tên,

đã bị kẹt vào giữa

- Không, không, ông ta còn thoi thóp - Một người khác quát to - Nhưng ông ta sẽ chết trước khi đến bệnh viện.
- Ông ta rất dũng cảm - Một người phụ nữ nói - Hẳn chúng nó đã lấy mất cái ví và cái đồng hồ của bà ta, nếu ông ấy không đến cứu. Đó là một bọn cướp táo tợn. À, bây giờ, ông ta đang thở.
- Không thể để ông ta nằm trên đường phố được. Chúng tôi có thể đưa ông ta vào nhà không, thưa bà?
- Được xin đi lối này!

Holmes được đưa vào biệt thự và đặt nằm trong phòng chính, trong khi tôi vẫn quan sát diễn biến từ bên cạnh cửa sổ. Đèn đã được thắp sáng, nhưng các tấm rèm chưa được vén lên, để tôi có thể thấy Holmes nằm trên đi-văng. Trong đời, tôi chưa bao giờ thấy xấu hổ cho bằng khi nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp này, người mà tôi đang âm mưu gài bẫy để chống lại. Cũng thật xấu hổ khi thấy sự tử tế và ân cần biểu lộ ra trong việc chăm sóc kẻ bị thương. Song, nếu rút khỏi vai trò mà Holmes đã giao phó cho tôi, thì tôi lại phản bạn. Tôi lấy quả lựu đạn khói ra khỏi cái áo choàng dài và rộng. Dù sao đi nữa, chúng tôi cũng không gây thương tích cho cô ta. Chúng tôi chỉ ngăn chặn, không cho cô ta làm hại đến người khác thôi.

Holmes đã ngồi dậy trên đi- văng, tôi thấy anh ra hiệu như một người đang cần không khí. Một cô tớ gái chạy băng tới và mở tung cửa sổ. Cùng lúc ấy tôi thấy anh đưa tay lên. Tôi liền ném quả lựu đạn khói vào phòng và kêu lên: "Cháy! Cháy!". Ngay lập tức đám đông đang đứng đó cùng đồng thanh kêu to: "Cháy! Cháy!". Những đám khói dày đặc cuộn cuộn dâng lên trong phòng và tuôn ra ngoài. Tôi thoáng thấy anh ra hiệu cho cô ta đi, một lát sau cô ta nói với người rằng đó chỉ là một đường đến góc phòng khách đang trong tay tôi. Tôi thì xuống tới một

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

- Anh hành động rất tốt.
- Anh có tấm ảnh rồi ư?
- Tôi đã biết nó ở đâu.
- Làm sao anh biết.
- Cô ấy chỉ cho tôi, tôi đã nói.
- Tôi vẫn chưa hiểu gì.
- Anh đã thấy, mọi người trên đường phố.
- Tôi cũng đoán như thế.
- Khi cuộc ẩu đả nổ ra, tôi để một chút thuốc màu đỏ trong lòng bàn tay. Tôi chạy vụt ra phía trước, ngã xuống, đập tay lên mặt.
- Điều ấy, tôi cũng đoán được.
- Cô ta buộc phải cho tôi vào phòng khách. Tấm ảnh có khả năng nằm giữa phòng ngủ và phòng khách. Người ta đặt tôi lên cái đi-văng. Tôi ra hiệu cần không khí, họ buộc phải mở cửa sổ, và anh đã có cơ hội để hành động.
- Việc ấy giúp anh như thế nào?
- Khi người phụ nữ nghĩ rằng ngôi nhà cô ta đang cháy, theo bản năng, cô ta sẽ lao tới cái mà cô ta cho là quý nhất. Một phụ nữ có chồng thì chộp lấy đứa

con, cô chưa chồng thì với lấy hộp nữ trang; đối với Irène, cô ta chạy tới để cứu lấy tấm ảnh. Báo động cháy đã được thực hiện một cách đáng khâm phục. Khói và tiếng reo hò cũng đủ lay động một bộ thần kinh bằng thép. Tấm ảnh ở trong một góc phía sau tấm pa-nô trượt, chính ngay trên dây chuông bên phải. Thoắt một cái cô ta đã ở đó, và tôi kêu to rằng đó là báo động nhầm, cô ta đặt nó vào chỗ cũ, liếc nhìn quả lựu đạn, chạy vội ra khỏi phòng. Tôi đứng dậy, nói lời cáo từ và thoát ra khỏi nhà. Tôi lưỡng lự, không biết có nên lấy tấm ảnh ngay hay không, nhưng người tài xế đã đi vào, ông ta nhìn tôi một cách chăm chú...

- Và bây giờ?

- Bọn mình sẽ ghé thăm thân chủ của chúng ta. Có thể nhà vua sẽ thỏa mãn khi ngài tự tay lấy lại nó.

- Bao giờ anh đến đó?

- Lúc tám giờ sáng mai. Cô ta sẽ chưa dậy, nhờ vậy mà chúng ta rảnh tay để hành động. Tôi phải đánh điện cho nhà vua ngay.

Chúng tôi đã về tới phố Baker và đã ngừng lại ở cửa lớn. Holmes đang lục túi tìm chìa khóa thì có một người đi ngang qua nói :

- Chào ông Sherlock Holmes, chúc ông ngủ ngon. Lúc đó có dăm bảy người trên vệ đường, nhưng lời chào hình như đến từ một chàng trai mảnh khảnh trong chiếc áo choàng dài vừa mới vội vã đi qua.

- Tôi đã có lần nghe giọng nói ấy - Holmes nói, trở mắt nhìn xuống đường phố mờ mờ ánh đèn - Bây giờ, tôi đang tự hỏi, người ấy là ai?

Đêm ấy tôi ngủ tại phố Baker. Sáng hôm sau, khi chúng tôi đang ăn điểm tâm, thì nhà vua chạy

- Ông đã lấy được nó? - Ông

- Chưa đâu.

- Nhưng có hy vọng?

- Có.

- Vậy thì đi. Xe của tôi đang

- Tốt lắm!

Chúng tôi xuống cầu thang,

- Nàng đã lấy chồng.

- Lấy chồng? Bao giờ vậy?

- Hôm qua.

- Nhưng lấy ai?

- Một luật sư người Anh.

- Cô ta không yêu anh ta chứ?

- Tôi hy vọng là cô ta yêu anh ta.

- Tại sao lại hy vọng?

- Bởi vì chuyện ấy sẽ tránh cho Bộ hạ mọi chuyện rắc rối trong tương lai. Nếu người phụ nữ ấy yêu chồng, tức là nàng không yêu Bộ hạ. Nếu nàng đã không yêu Bộ hạ, thì không có lý do gì mà nàng lại can thiệp vào kế hoạch của Bộ hạ.

- Đúng vậy! Ồ, nếu tôi chọn cô ta làm hoàng hậu, thì cô ta sẽ là một vị hoàng hậu tuyệt vời biết bao?

Ông ta lại chìm vào im lặng trầm tư, một sự im lặng chỉ bị phá vỡ khi xe chạy

lmes.

cô gái.

đến nơi.

Cửa biệt thự mở ra. Một người đàn bà đứng tuổi đang đứng trên những bậc thềm. Bà ta nhìn chúng tôi bằng cái nhìn giễu cợt khi chúng tôi từ trên xe bước xuống.

- Ông là Sherlock Holmes, phải không?

- Tôi là Holmes - Bạn tôi đáp và nhìn bà ta bằng một cái nhìn dò hỏi, sừng sốt.

- Thật chẳng sai? Bà chủ tôi bảo rằng thế nào ông cũng ghé đến. Sáng nay ông bà chủ tôi đã lên đường sang châu Âu.

- Cái gì? - Holmes đảo mắt muốn ngã ra - Cô ta đã rời nước Anh?

- Vâng! Không bao giờ trở lại nữa.

- Còn giấy tờ? - Ông vua hỏi, giọng khàn khàn - Tất cả đều bị mất rồi ư?

- Chúng ta vào xem.

Anh đi bằng qua bà quản gia và chạy vội vào phòng khách. Theo sau là nhà vua và tôi. Đồ đạc tung toé khắp nơi, những cái kệ trống rỗng, những ngăn kéo mở, hình như người phụ nữ đã lục lọi một cách vội vã trước khi ra đi. Holmes lao tới cái dây chuông, kéo cái cửa pa-nô trượt xuống và thọc tay vào, kéo ra một tấm ảnh và một lá thư. Đó là tấm ảnh của chính nàng Irène Adler mặc dạ phục.

Lá thư gửi cho "Ngài Sherlock Holmes".

"Ông Sherlock Holmes thân mến,

Thật ra ông đã hành động rất khéo léo. Ông hoàn toàn đánh lừa được tôi. Cho đến sau khi nghe báo động lừa, tôi vẫn không mảy may ngờ vực. Nhưng, khi tôi đã phát hiện ra tôi đã tự

Từ mấy tháng trước, người ta

được báo tin rằng nếu nhà vua

là ông. Và người ta đã cho tôi

buộc tôi phải tiết lộ cho ông

ngờ vực tôi cũng thấy khó m

Nhưng ông biết đấy, tôi cũng

phục nam giới đối với tôi chưa

sinh hoạt thoải mái hơn. Nhờ

trên, mặc y phục của đàn ông

rằng ông đang theo dõi tôi.

ngủ ngon giấc, rồi đi đến Te

rằng, tốt nhất là tẩu thoát c

khủng như ông. Như vậy, ông sẽ tìm thấy chiếc hộp trống không. Còn về tấm

ảnh, thân chủ của ông có thể yên tâm. Tôi đang yêu và được yêu bởi một

người tốt hơn ông ta. Nhà vua có thể làm những gì mà ông ta muốn, và sẽ

không gặp một cản trở nào về phía người phụ nữ mà ông ta đã đối xử tàn tệ.

Tôi giữ tấm ảnh chỉ để tự vệ như một thứ vũ khí để chống lại toan tính nào

mà ông ta có thể thực hiện được trong tương lai. Tôi để lại một tấm ảnh mà

ông ta có thể muốn giữ. Xin chân thành chào ông, ông Sherlock Holmes thân

mến!

Irène Norton, nữ danh Adler".

- Thật là một phụ nữ phi thường - Vua xứ Bohemia kêu lên, khi cả ba chúng

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ắt đầu suy nghĩ.

ông. Tôi đã

hắn người đó phải

cùng ông vẫn

í, sau khi bắt đầu

ụng.

ề diễn viên. Y

ường cài trang để

tôi chạy lên tầng

biết chắc chắn

o ông, chúc ông

úng tôi đều nghĩ

một đối thủ kinh

tôi đã đọc xong lá thư - Cô ta không được ở vào giai cấp của tôi, là một điều rất đáng tiếc?

- Tôi rất tiếc là không đưa sự việc của ngài đến một kết cục thành công hơn - Holmes nói.

- Trái lại! Không có gì thành công hơn. Tôi biết rằng lời nói của cô ta chắc như đinh đóng cột. Tấm ảnh đó bây giờ an toàn như thể nó nằm trong lửa vậy.

- Tôi rất vui khi nghe Bộ hạ nói vậy.

- Tôi mang ơn ông vô cùng. Xin nói cho tôi biết, tôi có thể đền ơn ông như thế nào? Cái nhẫn này...

Ông ta tháo cái nhẫn ngọc ra khỏi ngón tay và đặt nó giữa lòng bàn tay.

- Bộ hạ có một thứ mà tôi cho là quý hơn thế nữa.

- Ông chỉ cần nói ra.

- Tấm ảnh này?

Nhà vua trở mắt nhìn anh, kinh ngạc.

- Tấm ảnh của Irène à? Sẵn sàng thôi, nếu ông muốn.

- Xin cảm ơn Bộ hạ. Vậy thì, vấn đề đã kết thúc. Tôi trân trọng chúc Bộ hạ một buổi sáng tốt đẹp.

Holmes cúi chào, và quay đi không nhìn thấy bàn tay nhà vua chìa ra cho anh.

* * * * *

Xưa nay, anh vẫn thường lấy chuyện thông minh của phụ nữ ra mà đùa cợt. Nhưng gần đây, tôi không nghe anh làm việc đó nữa. Mỗi khi nói về Irène, hoặc khi anh nhắc đến tấm ảnh của nàng, anh luôn luôn gọi nàng bằng danh hiệu cao quý: "Người Phụ Nữ"

---

[1] Nguyên văn: pound, tức kho

[2] Nguyên văn: Continental Gaz

[3] Nguyên văn: 6 feet 6 inches,

[4] Nguyên văn: Prague, nay là

[5] Nguyên văn: Warsaw, nay là

[6] Nguyên văn: Contralto

[7] Một loại tiền Anh, có giá trị b

[8] Một loại tiền Anh, có giá trị b

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Copsy

m)

X. Một vụ mất tích kỳ lạ

- Bạn thân mến! - Sherlock Holmes nói khi chúng tôi ngồi cạnh lò sưởi trong căn hộ tại phố Baker - Cuộc sống là sự bí ẩn hơn bất cứ cái gì mà con người có thể khám phá. Chúng ta không thể cảm nhận mọi thứ mà thật sự chỉ là những biểu hiện nhỏ của sự tồn tại. Nếu chúng ta có thể bay ra khỏi cửa sổ, bay lượn trên thành phố này, hãy nhìn vào bên trong những ngôi nhà, nơi những điều bất thường đang xảy ra, sự trùng hợp ngẫu nhiên, các kế hoạch được xếp đặt, những ý kiến mâu thuẫn, móc xích những sự kiện và liên kết chúng lại. Cuối cùng, nó giúp ta hình dung thói quen và thấy trước được kết quả của sự việc.

- Tuy thế, tôi lại không tin tưởng vào điều đó - Tôi trả lời - Nhiều vụ án được phanh phui trên báo chí đều dựa vào các quy tắc, trần trụi và thô kệch. Theo các báo cáo cảnh sát, sự hiện thực đẩy tới giới hạn tốt cùng của nó, và hiệu quả. Nó tường thuật từng yếu tố trực tiếp, không hấp dẫn mà cũng không nghệ thuật.

- Một sự chọn lọc và sự thận trọng nhất định sẽ sản sinh một hiệu ứng hiện thực - Holmes nhận xét - Đây chính là cái tồn tại trong các báo cáo của cảnh sát, nơi có quá nhiều sự căng thẳng, có lẽ, ở trên tính vô vị của thẩm phán hơn là ở trên những chi tiết, nơi một người quan sát thấy được bản chất liên kết sống còn của toàn bộ vấn đề. Dựa theo đó, mọi thứ sẽ trở nên không có gì là khác thường.

Tôi cười và lắc đầu

- Tôi có thể hiểu suy nghĩ của anh và người giúp đỡ không chính xác, trên cả ba lục địa, anh đã nhận một tờ báo buổi sáng từ tôi để đọc đầu tiên. "Một vụ mất tích" - tôi không cần đọc cũng có thể đoán được những thứ "người đàn bà kỳ lạ", "bà chủ nhà"...

- Thật vậy, ví dụ của anh là vụ mất tích của Holmes nói. Anh cầm lấy tờ báo của nhà Dundas, và trên cơ bản anh đã tường thuật các sự việc mà không đựng được rượu và không có người phụ nữ khác. Vấn đề thân thiện là anh ta thường có thói quen khi nổi nóng trong mỗi bữa ăn thì lại lấy hàm răng giả của anh ta và ném vào vợ của anh ta". Nào, có được không? Đây không phải là những yếu tố kích thích trí tưởng tượng đối với một người kể chuyện trung bình. Hút thuốc nhé, bác sĩ. Và anh cũng thấy là bản tường thuật của tôi không nằm trong ví dụ của anh.

Anh cầm lấy cái hộp đựng thuốc lá bằng vàng. Một viên ngọc tím lớn được khám trên nắp. Nó hoàn toàn tương phản với cách bài trí đơn giản của căn nhà mà trước đây tôi đã có dịp mô tả.

- A, - Anh nói - Tôi quên mất là mấy tuần rồi chúng ta không gặp nhau. Đó là một vật kỷ niệm nho nhỏ của ông vua xứ Bohemia đã tặng cho trong vụ Irène

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ng vị trí cổ vấn
màu sắc huyền
hưng ở đây - Tôi
em. Tôi đọc ngay
nửa cột in, nhưng
nào cũng có
đầm tím", "em gái

lý lẽ của anh, -
y là vụ ly dị của
liết lại và liên kết
ng không nghiệm

Adler.

- Còn cái nhẫn? - Tôi hỏi, liếc nhìn vật lấp lánh ở trên ngón tay anh ấy.
- Nó là vật gia bảo của một gia đình Hà Lan từng là thân chủ của tôi, tiếc là tôi không thể tiết lộ cho anh được, dù rằng qua đó anh có thể bổ sung vào bộ sưu tập của anh một hoặc hai vụ án nữa.
- Lúc này anh có một vụ nào không? - Tôi hỏi với vẻ quan tâm.
- Cả một tá, toàn là những vụ không quan trọng nên chúng không có một chút hứng thú nào cả. Thường thường chỉ trong những vụ quan trọng, chúng ta mới thi thố được óc quan sát và khả năng phân tích nguyên nhân và hậu quả, khi tội ác càng lớn thì nguyên nhân lại càng giản dị, dễ hiểu, đó là nguyên tắc... Nhưng có lẽ chỉ trong vài phút nữa, chúng ta sẽ có một nữ thân chủ.

Holmes rời khỏi ghế bành, đến đứng sau bức màn, hướng mắt xuống con đường ẩm đạm. Nhìn qua vai anh, tôi thấy một thiếu phụ, thân hình đầy đặn, đang đứng trên lề đường đối diện. Nàng đội nón rộng vành được trang điểm bằng một chiếc lông chim lớn, màu đỏ. Nàng nhìn lên cửa sổ phòng chúng tôi với một vẻ do dự. Thân hình nàng dong đưa. Thành linh, nàng chạy băng qua đường và tiếng chuông cửa reo vang.

- Tôi đã từng biết loại triệu chứng này rồi - Holmes nói, vừa ném tàn thuốc lá vào lò sưởi - Người thiếu nữ này đang ở trong một tình trạng bối rối vì một vấn đề tình yêu. Nàng muốn được giúp đỡ, nhưng không biết có thể lộ câu chuyện của mình ra chăng.

Có tiếng gõ cửa, và người hầu vào thông báo có cô Mary Sutherland đến.

Holmes lịch sự đón tiếp nàng

- Thưa cô, với cặp kính cận, quá nhiều?

- Đó là lúc đầu, bây giờ tôi có
Nàng trả lời một cách tự động
Nhưng vừa nói xong, nàng b
vẻ kinh ngạc :

- Ông Holmes! Phải chăng n
ông có thể biết được điều đó

- Không có gì quan trọng cả
phải biết nhiều điều... Và lại

- Thưa ông, tôi đến tìm ông
được chồng của bà ấy một c

đều cho là ông ta đã chết? Ô, thưa ông Holmes! Tôi không giàu, nhưng mỗi năm tôi được hưởng 100 bảng, ngoài ra tôi còn có tiền công đánh máy. Tôi sẵn sàng trả cho ông bao nhiêu cũng được, miễn là ông tìm ra ông Hosmer Angel giùm tôi.

- Vì sao cô có vẻ quá hấp tấp vậy? - Holmes đan mười đầu ngón tay vào nhau, và đưa mắt nhìn lên trần nhà.

Một lần nữa, nàng lại biểu lộ một sự kinh ngạc đến sững sốt.

- Ông Windibank, cha của tôi, chẳng quan tâm âm gì đến việc này cả. Ông ấy không muốn tôi báo cảnh sát, cũng không muốn tôi đến gặp ông. Ông ấy nói rằng việc này không có gì nghiêm trọng. Tôi đã nổi giận và chạy thẳng đến

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

gửi :

phải đánh máy

nhìn vào bàn máy.

ác biệt của nó.

n bạn tôi với một

au không, làm sao

ệp bắt buộc tôi

ây tìm tôi?

ông đã tìm ra

đi, kể cả cảnh sát,

ông.

Holmes hỏi :

- Cha của cô à? Chắc là cha dượng của cô chẳng?
- Phải! Tôi gọi ông ấy bằng cha, nhưng ông ấy chỉ lớn hơn tôi có năm tuổi.
- Mẹ cô vẫn còn sống chứ?
- Vâng. Bà rất khỏe mạnh. Thưa ông, tôi không được vừa lòng khi thấy mẹ tôi tái giá quá sớm, nhất là tái giá với người đàn ông kém hơn bà đến 15 tuổi. Cha ruột tôi là thợ sửa ống và đặt ống ở Tottenham Court Road. Ông để lại cả một cơ xưởng trị giá 4.700 bảng đang hoạt động tốt. Mẹ tôi tiếp tục điều khiển cơ xưởng này với sự phụ tá của người đốc công là ông Hardy. Nhưng khi bà gặp ông Windibank, bà liền bán cơ xưởng và theo về với ông ấy.
- Phải chăng số lợi tức hàng năm của cô là do cơ nghiệp của cha cô để lại?
- Ồ không. Đó là gia tài của chú Ned ở Auckland. Đó là những cổ phiếu New Zealand trị giá tổng cộng 2.500 bảng, với 4,5% tiền lời. Tôi chỉ lãnh số tiền lời đó thôi.
- Câu chuyện của cô làm cho tôi thích thú. Xem nào! Như thế, mỗi năm cô lãnh được 100 bảng, và tiền công đánh máy. Với hai số tiền ấy, một thiếu nữ độc thân có thể sống thoải mái, thỉnh thoảng đi du lịch hoặc mua sắm một vài món đồ, phải không?
- Vâng! Nhưng hiện giờ tôi còn ở chung với mẹ tôi và ông Windibank. Do đó tôi để cho hai ông bà hưởng số tiền lời ấy, cho đến khi nào tôi có gia đình riêng. Cứ mỗi quý, ông Windibank đi lãnh số tiền lời của tôi đem về cho mẹ tôi. Còn tôi thì chỉ tiêu xài số tiền đánh máy.
- Cô đã cho tôi biết rất rõ rằng đây là bác sĩ Watson, bạn thân của ông, và đây là cuộc giao thiệp giữa cô và ông. Đôi má của nàng hơi ửng đỏ.
- Khi cha tôi còn sống, các cô em tôi đến khiêu vũ. Còn bây giờ ông Windibank chẳng bao giờ muốn đi dự! Ông tìm đủ cách để bà tôi bèn lên đường đi Pháp công du. Ông Hardy đưa chúng tôi đi dự buổi khiêu vũ.
- Từ Pháp trở về, ông bố dượng tôi đã dự buổi khiêu vũ hôm đó?
- Ồ không. Ông ta chỉ cười và nói rằng ông ta không nên cấm một người phụ nữ làm điều gì họ thích, bởi vì có cấm thì họ cũng vẫn làm.
- Tốt.
- Ngày hôm sau, Hosmer đến thăm chúng tôi, sau đó chúng tôi có gặp lại ông ấy một lần nữa... Nghĩa là, chúng tôi đã gặp nhau hai lần và đi dạo với nhau. Nhưng khi cha dượng tôi trở về, Hosmer không thể đến nhà thăm tôi nữa.
- Sao vậy?
- Bởi vì, cha dượng tôi không thích khách khứa đến nhà. Nhưng tôi nói với mẹ tôi rằng tôi muốn có gia đình.
- Ông Hosmer không tìm cách gặp lại cô sao?
- Thế này: cha dượng tôi lại phải đi Pháp trong một tuần lễ. Hosmer viết thư

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

s nói - Và bây giờ,
, cứ tự nhiên kể

ếp mời cả gia
à tôi. Ông
, tôi nhất quyết
chịu đối ý ông ta
tôi và tôi bảo ông
Hosmer ở đó.
đã dự buổi khiêu

không nên cấm

một người phụ nữ làm điều gì họ thích, bởi vì có cấm thì họ cũng vẫn làm.

- Tốt.

- Ngày hôm sau, Hosmer đến thăm chúng tôi, sau đó chúng tôi có gặp lại ông ấy một lần nữa... Nghĩa là, chúng tôi đã gặp nhau hai lần và đi dạo với nhau. Nhưng khi cha dượng tôi trở về, Hosmer không thể đến nhà thăm tôi nữa.

- Sao vậy?

- Bởi vì, cha dượng tôi không thích khách khứa đến nhà. Nhưng tôi nói với mẹ tôi rằng tôi muốn có gia đình.

- Ông Hosmer không tìm cách gặp lại cô sao?

- Thế này: cha dượng tôi lại phải đi Pháp trong một tuần lễ. Hosmer viết thư

nói rằng nên chờ đợi cho cha dượng tôi đi đã rồi hãy gặp nhau. Trong thời gian chờ đợi, chúng tôi vẫn viết thư cho nhau. Mỗi buổi sáng, tôi đích thân ra hộp thư lấy thư, do đó cha dượng tôi chẳng hay biết gì cả.

- Vào thời gian đó, cô đã hứa hôn với ông Hosmer chưa?

- Ồ có, chúng tôi đã hứa hôn với nhau ngay từ buổi đi dạo đầu tiên. Hosmer là thủ quỹ trong một văn phòng ở phố Leadenhall và...

- Văn phòng nào?

- Thưa ông, đây chính là điều làm cho tôi hoang mang nhất: tôi không biết đó là văn phòng nào.

- Vậy thì ông ấy ở đâu?

- Anh ấy ngủ ngay tại chỗ làm việc.

- Cô không biết địa chỉ của ông ấy?

- Không. Tôi chỉ biết đó là phố Leadenhall.

- Vậy, cô gửi thư đến địa chỉ nào?

- Đến bưu điện phố Leadenhall, hộp thư lưu trữ. Anh ấy bảo rằng nếu tôi gửi thư đến văn phòng, thì anh ấy sẽ bị các bạn đồng nghiệp chế nhạo. Tôi đề nghị sẽ đánh máy những bức thư của tôi; giống như những bức thư của anh ấy gửi cho tôi vậy. Nhưng anh ấy không chịu, bảo rằng khi đọc những bức thư do chính tay tôi viết, anh ấy có cảm giác như được ở gần bên tôi. Thưa ông Holmes, điều này chứng tỏ anh ấy yêu thương tôi đến mức nào, và luôn luôn quan tâm đến những chi tiết nhỏ.

- Rất hay! Cô có thể nhớ lại những chi tiết nhỏ nào khác về ông Hosmer không?

- Thưa, đó là một thanh niên một buổi tối hơn là ngay giữa ngày. Tôi nói cũng nhỏ nhẹ, dường như bị yếu đi, do đó anh ấy có m

- Tốt lắm! Và chuyện gì đã x

- Trước đó, anh Hosmer đến trở về. Anh ấy có vẻ gấp rút thánh, hứa rằng sau này đầu trung thành với anh ấy. Mẹ t yêu. Ngay từ lúc đầu, mẹ t có ý kiến gì về việc này, bà

cho tôi thích lắm. Tại sao tôi lại phải xin phép cha dượng tôi để kết hôn. Nhưng tôi cũng viết thư cho ông ấy ở Bordeaux, nơi công ty ông ấy có văn phòng đại diện. Lá thư được gửi trả lại cho tôi ngay trong buổi sáng ngày hôn

lễ.

- Ông ấy không chịu nhận thư à?

- Không, ông ấy lên đường đi Anh trước khi lá thư đến Bordeaux.

- Thật không may mắn! Vậy là hôn lễ đã được dự tính cử hành vào ngày thứ

sáu vừa qua?

- Vâng, hôn lễ đã được dự tính cử hành ở nhà thờ St. Saviour's, gần King's

Cross và sau đó chúng tôi sẽ dự bữa ăn trưa gia đình tại khách sạn St.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

hích đi dạo vào ngay cả đến tiếng làm cho cổ họng ng được rõ ràng a anh ấy cũng h màu.

ni cha dượng tôi lên quyền Kinh vẫn luôn luôn đẹp đẽ của tình hỏi cha dượng tôi này không làm

Pancras. Hosmer đến nhà đón chúng tôi. Anh đỡ mẹ tôi và tôi lên chiếc xe ngựa có mui, còn anh thì nhảy lên một chiếc khác đang đậu gần đấy. Xe của chúng tôi đến nhà thờ trước. Khi chiếc xe ngựa của anh ấy hiện ra, chúng tôi trông đợi anh Hosmer xuống xe, nhưng trông mãi chẳng thấy. Người đánh xe quay đầu nhìn vào bên trong xe: anh Hosmer đã biến mất. Người đánh xe bảo rằng ông ta chẳng hiểu gì cả, rằng chính mắt ông ta đã trông thấy người khách nhảy lên xe... Chuyện này đã xảy ra hôm thứ sáu vừa qua, và cho đến nay tôi vẫn không được một tin tức gì cả về anh Hosmer.

- Tôi có cảm giác rằng cô đã bị lừa gạt một cách hết sức bí ối - Holmes nói.
- Ồ không, thưa ông. Anh ấy quá tốt và quá ngay thật. Này nhé! Suốt cả buổi sáng hôm đó, anh ấy không ngừng lặp đi lặp lại với tôi rằng dẫu cho có chuyện gì xảy ra, tôi phải luôn luôn trung thành với anh ấy, rằng dẫu có một biến cố bất ngờ nào chia cách hai chúng tôi, tôi phải luôn luôn nhớ rằng tôi là của anh ấy, và sớm hay muộn gì anh ấy cũng sẽ tìm lại với tôi. Có lẽ đây là một cuộc nói chuyện thật kỳ dị trong một buổi sáng của ngày hôn lễ. Nhưng những sự việc xảy ra sau đó đã cho chúng ta thấy tất cả ý nghĩa của nó!
- Như thế theo ý cô thì Hosmer đã gặp phải một tai nạn bất ngờ
- Thưa phải.
- Nhưng cô không hề biết gì về cái điều nguy hiểm mà ông ấy đã tiên đoán.
- Hoàn toàn không.
- Mẹ cô đã phản ứng như thế nào trong vụ này?
- Bà rất giận dữ. Bà bảo tôi đừng bao giờ nhắc đến cái tên ấy trước mặt bà nữa.

- Cô có cho cha dượng biết v
- Có. Ông ấy cũng cho rằng rằng chỉ trong thời gian ngắn với tôi: "Không có lý do gì m nhà thờ rồi lại bỏ rơi con m chuyện này lại có thể xảy ra
- Tôi sẽ giải quyết vụ này - l được kết quả. Nhưng trước r khỏi tâm trí của cô, hãy quê hoàn toàn ra khỏi cuộc đời c
- Vậy... ông nghĩ rằng tôi sẽ
- Không.

- Nhưng điều gì đã xảy ra ch
- Tôi sẽ trả lời câu hỏi này sau. Tôi muốn có một bản mô tả đúng đắn hình dạng của ông ấy, và một trong số những lá thư của ông ta.
- Trên báo Saturday's Chronicle thứ bảy vừa qua có đăng một bản tin "Tìm người mất tích" với những chi tiết về hình dạng của anh ấy. Đây là bản tin được cắt ra và bốn lá thư của anh ấy.
- Cảm ơn cô. Địa chỉ của cô?
- 31, Lion Place, Camberwell.
- Ông Hosmer không hề cho cô biết địa chỉ của ông ấy. Còn cha dượng của cô, ông ấy làm việc ở đâu?
- Ông ấy làm đại diện thương mại cho công ty Westhouse & Marbank ở phố

ông ấy bảo đảm
mer. Ông ấy nói
tận ngưỡng cửa
Thưa ông, tại sao

tin chắc sẽ đạt
ên Hosmer ra
ing như ông ta đã

Fenchurch.

- Cảm ơn cô. Lời tường thuật của cô rất rõ ràng và đầy đủ. Xin cô nhớ lời khuyên của tôi: "Hãy quên đi tất cả câu chuyện này, đừng bao giờ để nó ám ảnh cuộc đời của cô nữa".

- Cảm ơn ông, thưa ông Holmes. Nhưng không thể được. Tôi phải tin tưởng anh Hosmer.

Mặc dầu trông nàng có vẻ xoàng xĩnh với chiếc mũ rộng vành kỳ dị và gương mặt hơi ngây ngô chất phác, tấm lòng chung thủy của nàng có một cái gì cao quý làm cho người ta phải kính trọng. Nàng đặt xấp thư của nàng lên bàn và ra về sau khi hứa sẽ trở lại bất cứ lúc nào chúng tôi cần đến nàng.

Holmes ngồi im lặng một lúc lâu: hai bàn tay đan nhà, hai chân duỗi thẳng, nhìn đăm đăm trên trần nhà. Rồi anh cúi xuống, cầm lấy cái tẩu đất cũ của anh ấy và mời thuốc. Sau khi rít một hơi thuốc, anh dựa thẳng người vào ghế bành, một làn khói nhạt tỏa ra, vẻ mặt chìm đắm trong suy tư.

- Thiếu nữ đó là một sự nghiên cứu khá thú vị. - Anh nói - Tôi nghĩ là cô ấy thú vị hơn là vấn đề nhỏ bé của cô ấy. Nào, nhân tiện, anh tìm giúp tôi một bộ hồ sơ cũ. Vụ án Andover hồi năm 1877, và một vụ tương tự ở The Hague hồi năm ngoái. Về ý tưởng thì xưa rồi, tuy nhiên, cũng có một vài chi tiết mới. Trừ phi chính thiếu nữ ấy là bổ ích.

Tôi đưa ra một nhận xét :

- Anh đã đọc thấy nơi nàng vô số những điều mà tôi hoàn toàn không thấy được.

- Không phải là không thấy được, chỉ vì anh không chú ý đến chúng đấy thôi, anh không biết nhìn, chính vì vậy.

Nào, bây giờ anh hãy thử mở

- Nàng đội một chiếc nón rộng vành, có một bông hoa nhỏ màu đỏ gạch, một vòng lông chim màu đỏ gạch, một vòng ngọc trai cũng màu đen. Nàng mặc một chiếc áo khoác màu đen, cổ áo và hai cánh tay áo có viền màu xám, bị mòn ở vai và cổ tay màu xám, bị mòn ở cổ tay của nàng. Nàng mang một đôi giày cao gót màu đen.

Holmes vỗ tay khen ngợi, tuốt nhiên.

- Watson, anh tiến bộ nhiều lắm rồi, nào cả, ngoại trừ một chi tiết nhỏ, nhìn đúng về màu sắc. Anh đã quên mất một chi tiết quan trọng của mình, mà

tôi quan sát một phụ nữ, trước hết tôi nhìn vào hai cánh tay áo. Anh đã nhận xét đúng, nàng có miếng vải lông trên hai cánh tay áo, và vải lông là một yếu tố có ích, bởi vì nó giữ được những dấu vết. Nếu chú ý hơn chút nữa, anh sẽ thấy cái lằn nếp đôi ở phía bên trên cổ tay áo một chút, nơi mà người đánh máy tựa tay vào bàn. Kế đó, quan sát gương mặt nàng, tôi để ý dấu vết của một chiếc kính cặp mũi, tôi bèn đưa ra một nhận xét về tình trạng cận thị của nàng và về chiếc máy đánh chữ, một nhận xét khiến cho nàng phải kinh ngạc vì nó trúng phóc.

- Tôi cũng kinh ngạc nữa.

- Sau đó, nhìn đôi giày, tôi phải ngạc nhiên và chú ý. Đó là đôi giày boots cao

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ai chính yếu.

g trí bằng một
ấn những hạt
m hơn màu cà
u đỏ tía. Đôi
quan sát đôi giày

ể nhạo.

g bỏ sót chi tiết
en anh đã có cái
ảm giác tổng
ng chi tiết. Khi

cổ, nhưng một chiếc thì chỉ được cài ở hai nút phía dưới, còn chiếc kia thì chỉ được cài ở nút thứ nhất, thứ ba và thứ năm. Khi anh thấy một thiếu nữ ăn mặt sang trọng như thế mà lại ra đường với một đôi giày chưa được cài nút hàng hoàng, anh sẽ đoán biết nàng đã ra đi một cách rất vội vã...

- Còn gì nữa không? - Tôi rất quan tâm đến những suy luận sắc bén của Holmes.

- Tôi nhớ rằng cô ấy đã viết trước khi đi nhưng sau khi đã ăn vận xong xuôi. Anh có thể thấy găng tay bị mòn phía bên phải nhưng lại không để ý rằng cả ngón tay lẫn găng tay đều bị lấm mực. Cô ấy đã viết rất vội vã và nhúng bút quá sâu vào bình mực. Điều đó chỉ mới xảy ra sáng nay thôi. Còn nhiều điều thú vị khác nữa, nhưng bây giờ xin anh vui lòng đọc cho tôi bản tin rao vặt mô tả hình dạng của Hosmer.

Tôi đưa miếng báo cắt đến gần đèn và đọc :

"Một người đàn ông tên Hosmer Angel đã mất tích vào buổi sáng ngày 14. Cao gần 1 mét 70, thân hình cân đối, nước da vàng, tóc đen, đầu hơi hói, râu mép và râu má rậm. Mang kính màu. giọng nói hơi khó nghe..."

- Như vậy đủ rồi - Holmes nói - Bây giờ chúng ta hãy xem qua những lá thư... Nội dung của chúng xoàng xĩnh đến phát chán và không cho chúng ta biết gì cả về ông Hosmer. Tuy nhiên, có một chi tiết đáng chú ý...

- Tất cả những lá thư đó đều được đánh máy...

- Đúng, nhưng đây là chi tiết quan trọng nhất: ngay cả chữ ký cũng được đánh máy. Bạn hãy xem hai chữ "Hosmer" được đánh máy rất rõ ràng ở phía dưới lá thư. Có ghi ngày tháng, nhưng địa chỉ thì chỉ được ghi một cách mơ hồ là phố Leadenhall. Cái chi tiết này rất quan trọng.

- Ý nghĩa như thế nào?

- Có lý nào anh không nhận ra?

- Có lẽ ông Hosmer làm thế

trường hợp bị đưa ra tòa về

- Không phải như thế. Nhưng

vấn đề. Lá thứ nhất gửi cho

lá thứ nhì gửi cho người cha

chúng ta vào lúc 6 giờ chiều

thời xếp cái vấn đề nhỏ bé n

Suốt cả ngày hôm sau, tôi m

đến gần 6 giờ chiều tôi mới

tôi bước vào, anh đang nằm

Chung quanh anh ngổn ngang vô số những chai lọ, ống nghiệm, và một mùi acid clohidric còn phản phát trong không khí.

- Thế nào, bạn đã tìm ra chưa? - Tôi hỏi.

- Tìm ra rồi! Đó là chất Sufat barium.

- Không, không, tôi muốn hỏi cái vụ bí mật của ông Hosmer kia.

- À, cái vụ bí mật đó hả? Thế mà tôi cứ tưởng anh hỏi kết quả những thí nghiệm hóa học. Cái vụ đó chả có gì là bí mật cả. Điều làm cho tôi bức tức là trong trường hợp này không có điều luật nào được trừ liệu để trừng phạt tên đầu giả đó.

- Vậy hẳn là ai? Và tại sao hẳn đã bỏ rơi nàng?

mình trong

giải quyết xong
ng nghiệp London,
ông ấy đến gặp
úng ta hãy tạm

hân rất nặng. Mãi
ếch xe ngựa. Khi
gủ gà ngủ gật.

Holmes mở miệng toan trả lời thì có tiếng bước chân ngoài hành lang và tiếng gõ cửa.

- Đó là cha dượng của cô Sutherland. Ông ta đã trả lời rằng ông ta sẽ đến đây vào lúc 6 giờ. Xin mời vào.

Khách là một người đàn ông vạm vỡ, cao trung bình, trạc 30 tuổi. Gương mặt vàng nhạt, trụi lủi, không có râu mép, râu cằm hay râu má gì cả. Ông ta có một vẻ dịu dàng giả tạo. Đôi mắt xám, rất linh hoạt và sắc sảo ném một cái nhìn dò hỏi về phía chúng tôi. Đoạn ông ta đặt nón lên chiếc tủ buýp-phê, hơi nghiêng mình một chút và ngồi xuống chiếc ghế gần nhất.

- Xin chào ông Windibank. Có phải lá thư đánh máy, xác nhận ông bằng lòng đến đây gặp chúng tôi, là của ông không?

- Thưa ông, phải. Tôi đến hơi trễ một chút nhưng tôi không làm chủ được thì giờ. Tôi rất lấy làm tiếc rằng con tôi đã đến quấy rầy ông vì cái việc nhỏ nhặt này. Thật vậy, tôi thấy không nên đem chuyện xấu của gia đình mình phơi bày ra cho người ngoài biết. Dĩ nhiên, ông chỉ là một thám tử tư, không dính líu gì cả với cảnh sát, nhưng dẫu sao tôi cũng không thích thấy người ta làm rùm beng lên chung quanh một chuyện của gia đình tôi. Hơn nữa, những chi phí này rất là vô ích, bởi vì làm sao ông có thể tìm ra được anh chàng Hosmer.

- Trái lại. Tôi sẽ tìm ra được ông Hosmer.

Ông Windibank giật nảy mình, để rơi đôi găng tay xuống sàn nhà.

- Tôi rất mừng được nghe ông báo tin này.

- Điều đáng ngạc nhiên, là những máy đánh chữ cũng có cá tính riêng biệt

của chúng! Những chữ của chúng khác biệt nhau. Có những chữ có vẻ mòn hơn những chữ khác. Tôi nhận thấy trên tất cả những chữ "e" đều có những chữ "t" đều có dấu gạch ngang hơi mờ. Nhưng hai khác, nhưng hai

đặc điểm vừa kể, là nổi bật ở tất cả những thư

- Ở văn phòng, chúng tôi sử dụng những máy đánh chữ khác nhau. Trong khi trả lời, đôi mắt sắc

- Và bây giờ, tôi sẽ trình bày những đặc điểm của chúng tôi, chắc chắn là khác nhau. Trong khi trả lời, đôi mắt sắc

- Và bây giờ, tôi sẽ trình bày những đặc điểm của chúng tôi, chắc chắn là khác nhau. Trong khi trả lời, đôi mắt sắc

ông Windibank liền đứng phắt lên và chụp lấy chiếc nón của ông ta.

- Ông Holmes, tôi không có thì giờ rảnh để nói những chuyện tầm phào! Nếu ông có thể bắt gặp được ông Hosmer thì hãy cứ bắt đi, rồi báo tin cho tôi biết.

- Chắc chắn là như thế? - Holmes đáp, vừa lẹ làng đứng lên khóa trái cửa lại - Ông nên biết rằng tôi đã bắt được Hosmer rồi.

- Sao? Ở đâu? - Ông Windibank kêu lên bằng một giọng thảng thốt, gương mặt nhợt nhạt nhìn dáo dác khắp chung quanh như một con chuột bị sa bẫy.

- Ở không sao... Không sao cả! - Holmes đáp bằng một giọng ngọt lịm - Ông Windibank, bây giờ ông không còn cách nào để thoát được nữa. Tất cả đều đã

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

quá rõ ràng. Nào! Bây giờ ông hãy ngồi xuống và chúng ta sẽ nói chuyện với nhau!

Ông Windibank ngồi phịch xuống. Gương mặt tái mét, trán ướt đầm mồ hôi.

- Pháp... pháp luật không thể làm gì được tôi! - Ông ta nói lắp bắp.

- Có thể là pháp luật không làm gì được ông. Nhưng hành động của ông thật là vô cùng đê tiện, tàn nhẫn và ích kỷ.... Tôi sẽ kể lại sự việc từ đầu đến cuối và nếu tôi có sai chỗ nào thì ông cứ việc sửa.

Ông Windibank ngồi thu mình trong chiếc ghế bành, hoàn toàn mất hết tinh thần. Holmes bắt đầu nói, hai tay thọc vào túi quần, hai chân gác lên góc lò sưởi.

- Người đàn ông đó đã kết hôn với một người đàn bà lớn tuổi hơn ông ta rất nhiều, chỉ vì tiền. Người đàn bà có một cô con gái riêng còn đang sống chung trong nhà với họ, và cặp vợ chồng đó được hưởng số tiền 100 đồng bảng, lợi tức hằng năm của cô gái. Đó là một số tiền khá lớn đối với họ, và họ muốn được hưởng nó mãi mãi. Dĩ nhiên, khi cô gái lập gia đình riêng, người cha dượng sẽ không còn được hưởng số tiền đó nữa, ông ta bèn tìm cách ngăn cản việc lập gia đình của cô gái.

Thoạt đầu, ông ta ngăn cấm không cho nàng giao thiệp với những chàng trai cùng lứa tuổi. Nhưng sự ngăn cấm này không có hiệu lực được lâu. Một hôm, cô gái nổi lên chống lại sự độc đoán của người cha dượng, và báo cho ông ta biết quyết định của nàng đi dự một buổi khiêu vũ. Trước tình thế này, đầu óc thông minh của người cha dượng liền nghĩ ra một kế: với sự đồng loã giúp đỡ của bà vợ và lợi dụng tình trạng cạnh thi của cô gái, ông ta bèn cải trang thành một người đàn ông khác.

Mang một cặp kính màu, đeo của mình thành một giọng nói làm quen với cô gái và tự giới thiệu đã đóng vai trò một kẻ si tình bất cứ anh chàng nào muốn.

- Lúc đầu, đó chỉ là một trò rên rỉ - Vợ tôi và tôi, chúng tôi đến thế.

- Có lẽ! Nhưng đầu sao, nàng cha dượng đang ở bên Pháp, mẹ và ông ta để lừa gạt nàng khi thấy chính mẹ nàng cũng

người đã có những cuộc gặp gỡ, những cuộc đi dạo thân mật và đã đính hôn với nhau. Tuy nhiên sự lừa gạt không thể kéo dài mãi mãi được. Ông Hosmer bèn nghĩ ra một cách kết thúc vụ này như là một bi kịch đột ngột và bí mật, cố ý gây cho cô gái một ấn tượng sâu xa, một xúc động mạnh mẽ để cô không còn nghĩ đến bất cứ một người đàn ông nào khác trong tương lai. Do đó mới có cái màn ông Hosmer yêu cầu cô gái đặt tay lên quyển Kinh thánh thề trọn đời thủy chung với ông ta, và cũng do đó mới có những lời nói bóng gió của ông Hosmer về một biến cố bất ngờ có thể xảy ra làm cho hai người phải xa nhau. Ngay trong buổi sáng ngày hôn lễ, Hosmer muốn làm cho cô Sutherland phải yêu thương mình trọn đời, và đặt cô trong tình trạng hoang

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nói bình thường dự buổi khiêu vũ, người cha dượng để gạt ra ngoài

oi bằng một giọng làm hôn để say mê

Tin rằng người sắp xếp giữa bà mer nhiều hơn ta. Sau đó hai

mang về số phận của người hôn phu mất tích. Mục đích của ông ta là làm cho cô không nghe lời tán tỉnh của bất cứ một người đàn ông nào, ít nhất là trong vòng 10 năm nữa, như thế ông ta sẽ còn được hưởng 100 bảng trong một thời gian nữa. Ông ta đưa nàng đến tận cửa nhà thờ, đến đó tấn bi kịch lừa gạt phải chấm dứt. Chuyện phóng mình ra khỏi chiếc xe ngựa đang chạy thong thả không có gì là khó khăn hết. Ông Windibank, tôi thuật lại câu chuyện từ đầu đến cuối như vậy có sai chỗ nào không?

Trong khi Holmes mãi mê nói, ông Windibank đã trấn tĩnh trở lại. Ông ta đứng lên, cất tiếng cười gằn :

- Ông Holmes, có thể là ông không sai lầm. Nhưng ông đã thông minh đến thế thì chắc phải hiểu rằng, trong lúc này, nếu có kẻ nào phạm pháp thì đó là ông, chứ không phải là tôi. Từ đầu đến cuối, tôi không hề phạm một điều gì mà pháp luật có thể can thiệp được. Nhưng ông, cho tới khi nào ông vẫn còn khóa chặt cửa phòng này, ông có thể bị thưa về tội hành hung và giam giữ người trái phép.

- Đúng vậy, ông không có điều gì phạm pháp luật cả - Holmes đáp, vừa mở rộng cửa phòng ra - Mặc dầu vậy, ông vẫn đáng bị đánh đòn; nếu cô gái đó có một người anh hay một người bạn trai, chắc chắn ông sẽ bị một trận đòn như tử.

Cái cười ngạo nghễ và chọc tức của Windibank làm cho Holmes nổi cơn giận dữ. Anh nói như hét :

- Hãy ném thử cây gậy này.

Anh vớ tay chụp lấy cây gậy ở gần bên, nhưng gã lưu manh đã ba chân bốn cẳng chạy xuống cầu thang, sầm lại. Đứng bên cửa sổ nhô ra trên lễ đường.

- Đúng là một tên đầu giả mà mình xuống một chiếc ghế bành thêm nhiều tội ác nữa, cuối cùng Vụ này kể ra cũng không phải.

- Tuy nhiên tôi thú thật rằng trong vụ này.

- Này nhé! Ngay từ lúc đầu, rất kỳ quặc. Và tôi cũng thấy người cha dượng. Thế nhưng nhau cả. Khi một người xuất hiện chi tiết hướng dẫn rất quan trọng!

Và rồi cặp kính màu, bộ râu giả, giọng nói khác lạ với giọng nói của một người bình thường... Khi xem xét đến những lá thư đánh máy với chữ ký cũng được đánh máy, tôi thấy những nghi ngờ của tôi là đúng; người gửi những lá thư đó muốn che giấu chữ viết của mình mà cô gái đã quá quen thuộc. Tất cả những chi tiết rời rạc này được sắp xếp lại và phối hợp với những chi tiết khác, dẫn dắt sự suy luận của tôi vào một chiều hướng duy nhất.

- Và anh đã kiểm chứng những chi tiết đó như thế nào.

- Tôi biết ông Windibank làm việc cho công ty Westhouse & Marbank ở Frenchurch. Tôi có bản mô tả hình dạng của Hosmer do cô Sutherland trao

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

cho. Tôi bắt đầu loại bỏ tất cả những gì có thể nguy hại được: cặp kính màu, bộ râu, giọng nói, và gửi bản mô tả hình dạng đó đến công ty, yêu cầu họ vui lòng cho tôi biết trong số những người đại diện thương mại của họ có ai phù hợp với hình dạng này không.

Trước đó, tôi đã chú ý đến những đặc điểm của những lá thư đánh máy, và tôi viết cho Windibank một lá thư gửi ngay đến công ty của ông ta, yêu cầu ông ta đến gặp tôi. Như tôi đã đoán trước, ông ta trả lời tôi bằng một lá thư đánh máy, và lá thư này cũng có những đặc điểm y hệt như những đặc điểm mà tôi đã nhận xét nơi bốn lá thư kia. Đồng thời, tôi cũng nhận được của công ty Westhouse & Marbank một lá thư xác nhận rằng bản mô tả hình dạng của tôi gửi đến hoàn toàn phù hợp với hình dạng của ông Windibank. Tất cả sự việc chỉ giản dị có thể thôi.

- Còn cô Sutherland.

- Nếu tôi nói sự thật cho cô ấy biết, cô ấy sẽ không tin đâu. Bạn có nhớ một câu tục ngữ của người Ba Tư không: "Vào hang cọp để bắt cọp con là một điều nguy hiểm; nhưng làm cho một người đàn bà mất hết những ảo tưởng của họ lại càng nguy hiểm hơn".

HẾT

XI. Ng

Một đêm tháng 6 năm 1889, vợ tôi thì đặt đồ may vá xuống

- Một bệnh nhân! Anh sẽ phải
Tôi rên rỉ, vì vừa mới trở về
tiếng nói vội vã và sau đó là
một người phụ nữ mặc đồ sẫm
phòng.

- Xin thứ lỗi cho tôi vì đã gọi
kìm được nữa, bà chạy về phía
trên vai nàng - Tôi đang có
nhỏ bé!

- Ô, chị! - Vợ tôi nói, kéo tấm mạng của người khách lên - À! Chị Kate đây mà?

- Tôi không biết phải làm gì, nên tôi đến chỗ các em.

- Chị đến đây là tốt lắm. Bây giờ, chị uống nước rồi kể cho em nghe. Ô, em có nên mời anh ấy đi nghỉ không nhỉ?

- Ô, không đâu! Chị cần lời khuyên và sự trợ giúp của bác sĩ nữa. Đây là chuyện về anh Isa. Đã hai ngày nay, anh ấy không về nhà. Chị rất lo! Đây không phải là lần đầu tiên chị Kate nói với chúng tôi về chồng chị. Gần đây, anh thường lui tới một động phủ dung ở phía nam thành phố. Từ trước tới giờ, cơn say thuốc chỉ kéo dài khoảng một ngày, và anh trở về nhà vào

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ấy trên ghế, còn

cửa mở, một vài
mở tung ra và
mạng, bước vào

ói. Rồi, không
i và khóc nức nở
sự trợ giúp, dù

buổi chiều, chân tay co giật, áo quần lếch thếch. Nhưng hiện giờ, đã 48 tiếng đồng hồ rồi và có lẽ anh đang nằm đó, giữa bọn người cặn bã của bến tàu. "Có thể tìm thấy anh ấy ở đó", chị ấy chắc thế, "tại quán Bar of Gold, trong hẻm Thượng Swandam". Nhưng chị phải làm gì? Làm thế nào mà một người phụ nữ trẻ và rụt rè như chị, lại có thể đến một nơi như thế, để đem chồng mình ra khỏi những tên vô lại. Chỉ có một lối thoát. Tôi phải hộ tống chị đến chỗ ấy? Và rồi xét cho kỹ thì chị có nên đến đấy không? Tôi là cố vấn y học cho Isa Whitney và với tư cách đó, tôi có ảnh hưởng đối với anh ta. Tôi dễ dàng xoay sở nếu tôi đi một mình. Tôi hứa với chị, tôi sẽ đưa anh ta về nhà trong vòng hai tiếng đồng hồ, nếu quả thật anh ta đang ở đó. Thế là khoảng mười phút sau, tôi đã ngồi trên xe ngựa chạy bon bon.

Hẻm Swandam là một ngõ hẻm mạt hạng nằm ẩn khuất phía sau những cầu tàu cao chạy thẳng từ phía bắc của con sông đến phía đông cầu London. Trong khoảng giữa từ cái cửa hàng bán quần áo tới một quán rượu, tôi tìm thấy cái động phù dung đó. Cho xe đợi ở bên ngoài, tôi đi xuống những bậc thềm trứng sấu ở giữa bởi những bước chân lên xuống liên tục của con nghiện. Qua ánh sáng chập chờn của cây đèn dầu treo phía trên cửa lớn, tôi tìm thấy cái chốt và mò mẫm đi vào một căn phòng dài, thấp, nồng nặc mùi khói thuốc.

Xuyên qua bóng tối mờ mờ có thể thấy những thân người đang nằm trong những tư thế lạ lùng, đôi vai cúi xuống, đầu gối cong lại, đầu ngả ra sau, cằm ngửa lên trời, đây đó một con mắt lạc tròng, lơ đãng quay ra nhìn người mới đến. Từ phía trong những bóng đèn tỏa ra những vòng ánh sáng lập loè, khi tỏ khi mờ. Hầu hết nằm yên mình, những người khác nói chuyện. Cuộc đàm thoại của họ tu lừng lự, mỗi người lảm bảm những lời của người bên cạnh trên một cái ghế đầu gỗ ba chân già cao, gãy gò, quai hàm tuột mắt nhìn vào lò sưởi.

Khi tôi bước vào, một người

để trống.

- Tôi muốn nói chuyện với ông

Có một sự chuyển động và r

tối nhờ nhờ, tôi thấy Isa đang

- Trời ơi! Watson đấy à? - Anh ta nói, run rẩy một cách tội nghiệp - Watson,

mấy giờ rồi nhỉ?

- Gần 11 giờ đêm.

- Ngày nào thế?

- Thứ sáu, 19-6.

- Trời đất! Tôi vẫn nghĩ là thứ tư đấy. Đúng là thứ tư. Sao anh lại nói dối tôi

làm gì?

Anh ta úp mặt xuống hai cánh tay và bắt đầu khóc nức nở.

- Hôm nay là thứ sáu. Vợ anh đợi anh đã hai ngày rồi. Lẽ ra, anh phải biết

xấu hổ chứ?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

làm nhảm một
ấp, đơn điệu, kỳ
hiên chìm vào im
ng lưu tâm đến
ông, bên cạnh nó,
. Đó là một ông
trên đầu gối, trở

ột cái giường ngủ

i, nhìn qua bóng

- Tôi không nhớ là thứ mấy. Nhưng tôi sẽ đi về với anh. Ôi, Kate bé bỏng của tôi. Đưa tay anh cho tôi. Có xe chứ?

- Xe đang đợi.

- Vậy thì chúng ta đi về.

Tôi bước xuống lối đi hẹp giữa hai hàng người đang nằm. Khi tôi đi ngang qua một gã đàn ông cao ngời cạnh lò than, tôi cảm thấy có một cái giạt mạnh vào áo sơ mi của tôi, rồi nghe tiếng thì thào: "Hãy đi ngang qua tôi, rồi quay lại nhìn tôi". Tôi liếc nhìn xuống. Những lời đó, chỉ có thể cất lên từ ông già ở bên cạnh tôi, nhưng bây giờ ông ta vẫn ngồi trầm tư như trước. Tôi bước tới hai bước rồi nhìn lại. Phải cố gắng lắm tôi mới ngăn được một tiếng kêu kinh ngạc. Ông ta đã quay lưng để cho không ai có thể nhìn thấy mình, ngoài tôi ra. Dáng người ông ta đã mập ra, những nếp nhăn đã biến đi, đôi mắt lơ đãng đã sáng hẳn lên, và kia, ngồi bên cạnh lò sưởi và nhe răng cười: chính là Holmes. Anh khẽ ra hiệu cho tôi đến gần anh, và ngay lập tức, xoay nửa người về phía đám người nọ, trở lại thành một ông già run cầm cập, miệng há hốc.

- Holmes! Anh vào đây để làm gì? - Tôi thì thầm.

- Nói nhỏ một chút. Tai tôi thính lắm. Anh hãy tống hẩn đi nơi khác, tôi muốn nói chuyện với anh...

- Xe đợi ở ngoài.

- Vậy, cho hẩn đi bằng xe đó đi, rồi viết mấy chữ cho bà xã anh, nói rằng anh đang giúp tôi. Anh cứ đợi bên ngoài. Năm phút nữa, tôi sẽ ra.

Trong một vài phút, tôi đã viết xong lá thư cho nhà tôi, trả tiền xe cho Isa, dẫn anh ta ra xe; chỉ một lát động phù dung. Ông ta kéo bóng người ấy nhanh nhẹn li chuỗi cười hể hả.

- Này Watson, tôi ngạc nhiên

- Tôi đến để tìm một người b

- Còn tôi, để kiểm một kẻ th

- Một kẻ thù?

- Vâng, một trong những coi

những lời làm nhảm rời rạc c

cái bẫy giết người ghê gớm t

Neville St. Clair đã vào đó m

chúng ta sẽ đặt ở đây.

Anh đặt hai ngón tay trở vào giữa hai hàm răng và huýt sáo lạnh lạnh. Tín hiệu ấy được đáp lại bằng một tiếng huýt sáo tương tự đằng xa, tiếp theo ngay sau đó là tiếng bánh xe lọc cọc và tiếng vó ngựa.

- Bây giờ, anh sẽ đi với tôi chứ?

- Nếu tôi giúp ích được.

- Ồ, một người bạn tin cẩn luôn luôn có ích, và một người chép sử biên niên còn hữu ích hơn. Phòng của tôi tại biệt thự Tuyết Tùng [1], có hai giường.

- Biệt thự Tuyết Tùng?

- Vâng. Đó là nhà ông St. Clair. Tôi đang ở đó để điều tra vụ này.

- Nó ở đâu?

ôm yếu hiện ra từ n đi cà nhắc. Rồi, ra và bật lên một

đầu mỗi trong động đó chính là tôi e rằng ông ững cái bẫy của

- Gần thôn Lee, thuộc hạt Kent.
- Lát nữa đây anh sẽ biết mọi chuyện. Nhảy lên đi! Được rồi bác xà ích. Đây là tiền công của bác. Hãy đợi tôi ngày mai, vào khoảng 11 giờ. Chào nhé!
Anh quất roi và xe chúng tôi lao đi, băng qua những đường phố tối tăm, vắng vẻ và vô tận, những đường phố này rộng dần ra cho đến khi xe băng qua một cái cầu lớn có tay vịn, dưới đó là con sông đen thẫm chảy lờ đờ. Phía bên kia là những đồng gạch, vôi vữa, sự yên lặng của chúng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng bước chân nặng nề, đều đặn của người cảnh sát, hay những bài hát và tiếng quát tháo của bọn người nhậu nhẹt say sưa về muộn. Một đám mây nặng nề trôi lơ lửng qua bầu trời và một, hai ngôi sao nhấp nháy mờ mờ đây đó xuyên qua những khe hở của đám mây. Holmes yên lặng cầm cương, đầu cúi xuống ngực, với dáng vẻ của một người đang đắm chìm trong suy tư. Tôi ngồi bên anh, tò mò muốn biết cuộc truy tìm này là cái gì, nhưng lại không dám làm gián đoạn dòng suy tưởng của anh. Chúng tôi đã đi được năm, bảy dặm và bắt đầu đi đến mép vành đai của một biệt thự ngoại ô, bỗng nhiên anh lắc mình nhún vai và chiêm tẩu với cái vẻ của một người thỏa mãn.
- Anh Watson, tôi không biết đêm nay mình phải nói cái gì với người đàn bà này.
- Anh quên là tôi chưa biết gì về chuyện đó.
- Được, tôi sẽ kể rành rọt cho anh nghe, và may ra, anh có thể giúp tôi.
- Anh kể đi.
- Cách đây một vài năm, vào tháng 5-1884, một gã đàn ông tên là Neville St.Clair đến Lee. Ông ta có vẻ khá giả. Ông ta mua một cái biệt thự lớn, và sống một cách đúng điệu. Đến năm 1887, ông ta cưới con gái của một người thợ rèn. Ông ta không có nghề riêng, nhưng thường lên phố vào buổi sáng để bán hàng. Ông ta 37 tuổi. Đó là một người chồng thương con và là một con người có thể nói thêm rằng mặc dù số tiền của ông ta chỉ có 22 shilling. Nhưng ông ta có 22 Bank. Vì vậy, vấn đề tiền bạc trước, ông lên phố sớm hơn việc quan trọng phải làm, và những hòn gạch nhỏ để chơi cờ. Thứ hai đó, sau khi ông ta đi ra phố, bà có một gói quà nhỏ đang nằm tại văn phòng của Công ty đóng tàu Aberdeen. Ăn cơm trưa xong bà lên phố, mua sắm vài đồ vật trên đường đi tới Công ty; sau đó, bà nhận gói hàng và đúng 4 giờ 35, bà đi bộ xuyên qua hẻm Swandam, trên đường trở lại nhà ga. Anh có theo dõi được không?
- Rất rõ ràng.
- Ngày thứ hai ấy cực kỳ nóng bức. Bà St. Clair đi bộ chậm rãi, liếc nhìn quanh để tìm một chiếc xe ngựa. Trong khi bà đi bộ theo đường này xuống hẻm Swandam, bỗng nhiên bà nghe một tiếng kêu, bà lạnh cả người khi thấy chồng bà đang nhìn xuống bà và hình như ông đang vẫy gọi bà từ cửa sổ tầng lầu thứ hai. Cánh cửa sổ mở và bà thấy rõ chồng mình đang hết hoảng,

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ông ta vẫy gọi bà một cách điên dại rồi biến mất khỏi cửa sổ một cách bất ngờ, đến nỗi bà cảm thấy dường như ông ta đã bị kéo lùi lại bằng một sức mạnh không cưỡng được. Một điểm kỳ lạ đập vào mắt bà: chồng bà vẫn mặc áo khoác đen, như lúc ra đi, nhưng bà không thấy cổ áo sơ mi hay cà vạt đâu cả.

Bà chạy vội xuống bậc thang rồi chạy băng qua phòng phía trước, cố leo lên cầu thang đến tầng một. Thế nhưng, tại chân cầu thang, bà gặp tên chủ nhà vô lại [2], hẳn cùng với một gã tây chân Đan Mạch đẩy bà ta ra ngoài đường phố. Lòng tràn ngập những mối ngờ vực và sợ hãi, bà lao xuống con hẻm và khi chạy tới đường Fresno, bà gặp một cảnh sát và một người thanh tra. Những người này hộ tống bà trở lại, và đi vào cái phòng hồi nãy có ông St. Clair. Họ không thấy ông ta đâu cả, trừ một gã tàn tật có gương mặt gớm ghiếc. Gã này và tên vô lại đều thề độc rằng suốt cả buổi chiều không có ai ở trong phòng phía trước. Bọn này phản đối một cách quá quyết liệt, đến nỗi vị thanh tra trở nên ngờ vực, nhưng bỗng nhiên bà St. Clair kêu lên một tiếng sửng sốt, nhảy chồm tới một cái hộp gỗ nhỏ nằm trên bàn và mở tung cái nắp ra. Từ trong đó đổ ra những hòn gạch nhỏ cho trẻ con chơi. Đó là món đồ chơi mà ông St. Clair đã hứa đem về nhà.

Sự phát hiện này cùng với sự bối rối hiện ra trên gương mặt gã tàn tật, khiến cho ông thanh tra thấy vấn đề rất nghiêm trọng. Lập tức, họ mở cuộc khám xét. Căn phòng phía trước được trang bị như một phòng khách, nó dẫn vào một phòng ngủ nhỏ, nhìn ra một bến tàu. Giữa bến tàu và cửa sổ phòng ngủ là một con lạch cạn, khi thủy triều rút, người ta nhìn thấy đáy, nhưng khi thủy triều lên, mực nước cao hơn một mét so với mực nước bình thường, mở từ phía bên dưới. Trên bàn đầu giường của phòng ngủ. Phía trước cửa sổ, ta thấy toàn bộ áo quần của ông St. Clair, mũ và đồng hồ đeo tay. Trên tường là một bức tranh hành hung. Rõ ràng là ông ta đã bị đánh đập, nhưng vết thương nào khác, những vết thương nào khác?

Tên chủ nhà vô lại là một người đàn ông thì hẳn chỉ có thể là một kẻ lừa đảo, vì chỉ trong vài phút thì hẳn ông ta đã biến mất, rằng hẳn không biết gì về nhà của ông St. Clair cư trú tại đó. Hẳn cũng nói rằng ông ta đã nhìn thấy gương mặt của những áo quần của người đàn ông mất tích.

Gã tàn tật Hugh Boone sống trên tầng hai của động phù dung. Những ai lên thành phố nhiều lần đều quen với cái gương mặt gớm ghiếc của hắn. Hắn ăn mày chuyên nghiệp, nhưng giả bộ bán diêm. Hắn chiếm một góc nhỏ trên đường Threadneedle làm chỗ ngồi hàng ngày, chân bắt chéo, một hộp diêm nhỏ trên đầu gối. Trông hắn rất tội nghiệp, vì thế mà những đồng xu rơi như mưa xuống cái mũ da bên cạnh hắn. Tôi đã quan sát gã này hơn một lần trước khi nghi đến chuyện làm quen với tư cách bạn đồng nghiệp. Đây là người mà bây giờ chúng ta biết là một kẻ cư trú thường xuyên tại động phù dung, và cũng là người cuối cùng đã nhìn thấy St. Clair.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

thì rộng và được t vài giọt rơi trên phía trước, người giày, ủng, bút tất, hiệu nào của sự ta không thấy có quy hơn là đã trốn

ể của bà St. Clair, thấy chồng tại n phản đối, bảo người khách cư ược sự hiện diện

- Nhưng một gã tàn tật đơn thương độc mã thì làm gì được một người đàn ông còn trẻ tuổi?

- Hẳn ta chỉ đi cà nhắc thôi, trông hẳn khỏe mạnh và ăn uống đầy đủ. Kinh nghiệm y học cho biết rằng nhược điểm nơi một chân thường được bù lại bằng một sức mạnh phi thường ở những nơi khác.

- Anh cứ kể tiếp.

- Bà St. Clair đã ngất đi khi thấy máu trên cửa sổ và được cảnh sát đưa về nhà. Thanh tra Barton xem xét hiện trường rất kỹ nhưng không thấy một tia sáng nào. Cảnh sát không bắt giữ Boone ngay, để cho hẳn có một vài phút liên hệ với tên chủ nhà, nhưng sai lầm này đã được sửa chữa, hẳn đã bị bắt và lục soát, nhưng không tìm thấy cái gì có thể buộc tội hẳn. Đúng là có vài vết máu trên tay áo sơ mi phía bên phải của hẳn, nhưng hẳn chỉ vào ngón tay đeo nhẫn, có vết đứt. Hẳn còn nói thêm, trước đó không lâu hẳn đã đứng tại cửa sổ, những vết máu ở đó, cũng là máu của hẳn. Về điều bà St. Clair xác nhận rằng bà đã thấy chồng mình tại cửa sổ, hẳn nói rằng có lẽ bà ta nhìn nhầm đó thôi. Hẳn được đưa tới đồn cảnh sát, trong khi đó viên thanh tra ở lại hiện trường chờ nước rút xuống.

Khi nước rút xuống, họ không thấy ông St. Clair, mà thấy cái áo khoác của ông ta. Và đố anh biết, họ thấy gì trong những túi áo?

- Tôi không thể tưởng tượng được.

- Mọi túi áo đều đầy tiền kim loại: có tất cả 421 penny và 270 đồng nửa penny. Thảo nào mà nó đã không bị nước cuốn đi. Giữa cái bến tàu và cái động, nước xoáy dữ dội. Có lẽ cái áo nặng trĩu đã nằm lại trong khi cái cơ thể trần truồng đã bị nước cuốn đi.

- Nhưng, tất cả những y phục

ông ta chỉ mặc mỗi cái áo kh

- Không bạn ạ. Có thể là các

hợt. Giả thử rằng gã Boone

trông thấy. Rồi, hẳn sẽ làm

khoác, nhưng chỉ sắp ném n

xuống. Thời gian rất gấp rút

người vợ cố sức chống cự để

Hẳn lao tới một cái góc bí m

động" của hẳn, nhét những

chìm xuống.

Hẳn ném nó ra, và hẳn định

Hẳn chỉ còn đủ thời gian để đóng cửa sổ khi cảnh sát xuất hiện.

- Lý luận nghe được lắm.

- Vâng, chúng ta sẽ xem đó như là một giả thiết tạm thời, vì chưa có giả thiết nào tốt hơn. Cảnh sát thấy hẳn chưa có tiền án nào cả. Cuộc sống của hẳn có vẻ như là một cuộc sống lặng lẽ và vô tội. Hiện nay vấn đề ngừng ở đó, và những câu hỏi cần phải được trả lời: St. Clair đã làm gì trong động phù dung? Tại đó, chuyện gì đã xảy đến cho ông ta? Và Boone có dính líu gì tới vụ mất tích của ông ta chẳng?

Bây giờ chúng ta đang ở vùng ngoại ô của Lee. Vậy là chúng ta đã đi ngang qua ba hạt của nước Anh trong chuyến đi ngắn này. Anh thấy làn ánh sáng

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

g phòng. Chả lẽ

một cách khá hời
và không có ai
chộp lấy cái áo
sẽ không chìm
dưới cầu thang khi

ành quả "lao
nắc chẵn là nó sẽ

nhưng không kịp.

giữa hai cái cây chứ? Đó là biệt thự Tuyết Tùng, bên cạnh cái đèn là một người đàn bà.

- Tại sao anh không điều tra vụ này từ phố Baker?

- Bởi vì có nhiều cuộc thăm dò phải thực hiện ở đây. Bà St. Clair đã có lòng tốt dành riêng cho tôi phòng hai giường. Tôi không muốn gặp bà khi chưa có tin gì về người chồng. Đến rồi!

Xe chúng tôi đậu lại đằng trước một biệt thự lớn. Cậu bé giữ ngựa đã chạy tới đầu con ngựa. Tôi nhảy xuống theo Holmes lên lối đi rải đá nhỏ, ngoằn ngoèo dẫn đến nhà. Khi chúng tôi đến gần, cửa mở tung ra, một người đàn bà tóc hung đứng bên cạnh cửa. Bà đứng đó, dáng người nổi bật lên trong làn ánh sáng chói loà, một tay vịn cửa, tay kia đưa lên lưng chừng, ra vẻ trông ngóng, thân người bà hơi cúi xuống, đầu và mặt nhô ra, đôi môi hé mở, đôi mắt thiết tha như dò hỏi.

- Thế nào? - Bà kêu lên.

Bà cất lên một tiếng rên rỉ khi bà thấy bạn tôi lắc đầu và nhún vai.

- Không có tin vui?

- Không.

- Không có tin buồn?

- Không.

- Xin mời vào. Sau một ngày dài, chắc các ông đã mệt?

- Đây là bạn tôi, bác sĩ Watson. Anh ấy đã giúp tôi rất nhiều trong dăm bảy trường hợp, và hôm nay, tôi may mắn kéo anh cùng đi.

- Tôi sung sướng được gặp ông - Bà nói, nồng nhiệt nắm lấy tay tôi - Tôi chắc là ông sẽ thông cảm cho nh

- Thưa bà. Xin bà khỏi cần k

sẽ rất vui sướng.

- Bây giờ, ông Holmes ạ - Ng

sáng - Tôi rất muốn hỏi ông

một câu trả lời thẳng thắn.

- Chắc chắn là được, thưa bà

- Tận tâm tâm ông, ông có

Sherlock Holmes dường như

- Xin hãy thành thật! - Bà lậ

khi anh dựa lúi trong ghế.

- Thành thật mà nói, thưa bà

- Ông nghĩ rằng anh ấy đã c

- Vâng.

- Bị ám sát?

- Tôi không nói thế. Có lẽ...

- Thế anh ấy chết vào ngày nào?

- Vào thứ hai.

- Vậy tại sao hôm nay tôi lại nhận được một lá thư của anh ấy?

Sherlock Holmes nhảy ra khỏi ghế, dường như anh bị sững sốt.

- Làm sao?

- Vâng, mới hôm nay - Bà mỉm cười, đưa một mảnh giấy lên cao.

- Tôi xem được chứ?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ợc gì cho bà, tôi

ợc vào phòng ăn
nong nhận được

ng?

in anh chăm chú

- Chắc chắn rồi.

Anh hăm hờ giật nó ra khỏi tay bà, đưa cây đèn lại gần và chăm chú quan sát. Tôi cũng rời ghế và chăm chú nhìn nó qua vai anh. Bì thư làm bằng giấy rất xấu, dấu bưu điện nơi gửi là Gravesend, ghi ngày gửi là chính ngày hôm đó.

- Chữ viết xấu. Chắc chắn không phải là chữ viết của chồng bà.

- Không, những thứ bên trong thì đúng là của anh ấy.

- Tôi nhận thấy rằng người đề bì thư hẳn đã phải đi hỏi địa chỉ.

- Sao ông lại nói thế?

- Cái tên người nhận thư thì viết bằng mực đen tuyền, tự nó khô đi. Còn địa chỉ thì có màu xám xám, chứng tỏ rằng giấy thấm đã được dùng đến. Nếu tất cả được viết một lượt, rồi áp giấy thấm, thì sẽ không có chữ nào đậm, chữ nào lợt. Người này viết xong cái tên, ngưng lại một thời gian rồi mới viết địa chỉ, điều ấy có nghĩa là người đề bao thư không biết địa chỉ của bà. Bây giờ, ta hãy xem lá thư. Hừ! Có một vật gì ở đây?

- À! Cái nhẫn của anh ấy.

- Bà tin rằng chính bàn tay ông ấy viết?

- Khi anh ấy viết vội, nét chữ không giống nét chữ bình thường, tuy vậy tôi biết rõ nó.

- "Em chớ có lo sợ gì cả. Mọi việc sẽ tốt đẹp. Có một sai lầm cần phải đính chính. Hãy kiên nhẫn đợi chờ anh. Neville". Thư được một người có ngón tay cái bẩn viết trên một tờ giấy trắng. Phong bì được dán hồ bởi một người đã từng nhai thuốc lá và bà có chắc là bàn tay của chồng bà không?

- Không nghi ngờ gì cả chính

- Và chúng được gửi đi hôm

tan dần, nhưng tôi không dá

- Nhưng chắc chắn là anh ấy

- Trừ phi đây là một sự giả

nhẫn không chứng tỏ được ở

- Không. Chính là nét chữ củ

- Rất có thể. Tuy thế, có thể

mới gửi đi.

- Có thể như thế.

- Như vậy, trong khoảng thờ

xảy ra.

- Ồ, ông Holmes ạ, giữa chú

có gì không lành xảy đến cho anh ấy, hẳn là tôi đã biết. Vào cái ngày sau

cùng, khi anh ấy bị đứt tay trong phòng ngủ, thế mà đang ở trong phòng ăn,

tôi chạy vụt lên cầu thang tức khắc, biết chắc chắn rằng có một cái gì đó đã

xảy ra. Tôi đã cảm nhận được ngay dù chỉ là chuyện vặt vãnh như thế, thì lẽ

nào tôi lại không hay biết gì về cái chết của chồng tôi.

- Vâng, trực giác của người phụ nữ đôi khi có giá trị hơn sự suy luận, phân

tích. Và trong vụ lá thư này, chắc chắn bà có một vài bằng chứng ủng hộ cho

quan điểm của bà. Nhưng nếu chồng bà còn sống và có thể viết thư, thì tại

sao ông ấy lại phải ở xa bà?

- Tôi không thể hiểu được.

- Ngày thứ hai, ông ấy không nói gì trước khi đi chứ?
- Không.
- Bà có ngạc nhiên khi thấy ông ấy tại hẻm Swandam.
- Rất kinh ngạc.
- Cánh cửa sổ mở?
- Vâng.
- Vậy thì, có thể là ông ấy đã gọi bà?
- Có lẽ
- Theo tôi hiểu, ông ấy chỉ kêu ú ớ, đúng không?
- Vâng.
- Một tiếng gọi cầu cứu, bà có nghĩ thế không?
- Vâng, anh ấy vẫy tay.
- Nhưng cũng có thể đó là một tiếng kêu kinh ngạc. Nổi kinh ngạc, khi bất ngờ thấy bà, cũng có thể khiến ông ấy đưa hai tay lên?
- Có thể.
- Và bà nghĩ rằng ông ấy bị ai đó kéo lui ra đằng sau?
- Anh ấy biến đi quá đột ngột.
- Bà không thấy ai khác trong phòng chứ?
- Nhưng gã đàn ông nọ đã thú nhận rằng hẳn ta có mặt ở đó còn tên vô lại thì ở chân cầu thang.
- Đúng thế. Chồng bà ăn mặc bình thường?
- Nhưng không có cổ áo sơ mi hay cravat. Tôi thấy cái cổ trần trụi của anh ấy.
- Có bao giờ ông ấy nói về h
- Không.
- Cám ơn bà. Đó là những đi
- giờ hãy ăn một chút rồi đi n
- Một phòng rộng, tiện nghi, c
- và tôi nhanh chóng chui vào
- một đêm không ngủ. Anh có
- thiên thanh, rồi đi xung quai
- ghế xô pha và ghế bành. Với
- ngồi lên, hai chân bắt chéo.
- ngồi đó, mắt lơ đãng nhìn lên
- nhích, ánh sáng chiếu lên d
- ngồi như thế đến khi tôi ng
- tiếng kêu bất thần đánh thức tôi dậy, mặt trời đã chiếu vào trong căn phòng.
- Watson, anh thức rồi chứ?
- Vâng.
- Thích dạo buổi sáng chứ?
- Thích.
- Chưa ai dậy, nhưng tôi biết chỗ cậu bé giữ ngựa.
- Khi mặc quần áo, tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Chỉ mới 4 giờ 25. Thảo nào chưa có ai dậy cả. Tôi chuẩn bị chưa xong thì Holmes đã trở lại, báo tin là cậu bé đang chuẩn bị ngựa.
- Tôi muốn kiểm tra lại cái lý thuyết nhỏ của tôi - Anh nói và đi giày ủng vào

ết chính xác. Bây
uốt ngày.
y cho chúng tôi,
ng chuẩn bị cho
một áo ngủ màu
gối và đệm từ
t chúng lại rồi
đền, tôi thấy anh
ng, không nhúc
h quạ già. Anh cứ
hư thế khi một

chân - Watson ạ, tôi là một trong những thẳng góc nghề nhất châu Âu. Nhưng bây giờ tôi đã có chìa khóa để mở vụ này.

- Nó ở đâu? - Tôi mỉm cười hỏi.

- Ở trong phòng tắm. Tôi vừa mới có mặt ở đây, và đã lấy nó ra, đặt nó vào trong cái túi này, nhanh lên bạn ơi

Chúng tôi rón rén xuống cầu thang và đi ra ngoài. Trên đường có một xe độc mã với cậu bé giữ ngựa đang đợi. Cả hai chúng tôi phóng lên, và xe lao xuống đường London. Một vài xe bò vùng quê đang rục rịch, mang rau củ đến thành phố, nhưng những ngôi nhà hai bên đường vẫn im lặng và vô hồn.

- Xét về một số điểm thì đây là một vụ độc đáo - Holmes nói, thúc ngựa chạy nước kiệu - Thú thật với anh tôi đã mù như cú ngày, nhưng thà học sự khôn ngoan chậm một chút còn hơn là không bao giờ.

Sherlock Holmes quen thuộc với lực lượng cảnh sát, vì thế mà hai cảnh sát tại cửa nhà tù giơ tay chào anh. Một người giữ đầu con ngựa, trong khi người kia dẫn chúng tôi vào.

- Ai trực thế? - Holmes hỏi.

- Thưa ông, thanh tra Bradstreet.

- À, chào ông Bradstreet, ông mạnh khỏe chứ?

Một viên chức khổ người cao, to béo, đã đi xuống lối đi lát đá, đầu đội mũ lưỡi trai chóp nhọn và áo gi-lê có khuy khuyết rùa.

- Tôi muốn giúp việc ông - Holmes nói.

- Được thôi. Xin vào phòng tôi.

Đó là một phòng nhỏ kiểu văn phòng, với một quyển sổ cái to tướng ở trên bàn, và một điện thoại nhỏ ngồi vào bàn giấy.

- Tôi có thể giúp gì cho ông,

- Tôi đến là vì cái gã ăn mày

- Vâng. Hắn đã bị trả về khá

- Tôi nghe nói như thế. Hắn

- Trong nhà giam.

- Hắn có quậy không.

- Ồ, hắn chả gây phiền hà gì

- Dơ dáy?

- Vâng. Mặt mày hắn đen nh

quyết xong, hắn sẽ phải tắm

cũng sẽ nghĩ như tôi.

- Tôi muốn gặp hắn.

- Dễ thôi. Đi lối này. Ông có thể gửi lại cái túi xách.

- Không! Tôi xin mang nó theo.

- Được thôi.

Ông ta dẫn chúng tôi xuống một hành lang, mở một cánh cửa cài then, đi xuống một cầu thang quanh co, và đưa chúng tôi đến một hành lang quét vôi trắng với một hàng cửa lớn ở mỗi phía.

- Hắn ở phòng thứ ba, phía bên phải. Đây rồi - Vị thanh tra nói. Ông ta đẩy lùi tấm ván ở phần trên của cửa lớn và liếc nhìn vào. - Hắn đang ngủ.

Cả hai chúng tôi đặt mắt vào tấm lưới sắt. Người tù ngủ say, mặt quay về phía chúng tôi, thờ chậm và nặng nề. Đó là một gã đàn ông tầm thước, ăn

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

mặc xơ xác, bẩn thỉu, phù hợp với nghề của hắn, những lớp áo ghét che phủ khuôn mặt cũng không thể che giấu được cái vẻ xấu xí khủng khiếp của hắn. Một vết rộp từ cái sẹo cũ băng qua mặt từ mắt tới cằm vết sẹo làm cho môi trên trề ra làm lộ rõ ba cái răng. Một mớ tóc đỏ quạch chảy xuống ngang qua mắt và trán.

- Hắn đẹp trai đấy chứ. - Vị thanh tra nhận xét.
- Đương nhiên là hắn cần tắm - Holmes nói - Tôi cũng nghĩ là hắn sẽ cần tắm nên đã mượn phép mang theo những thứ này.
- Hê, hê! Ông hóm hình quá đấy? - Vị thanh tra cười khúc khích.
- Lát nữa đây, chúng ta sẽ biến hắn thành một vật đáng nể trọng hơn.
- Vâng, ông cứ tự nhiên.

Ông ta dứt chìa khóa vào ổ khóa và tất cả chúng tôi nhẹ nhàng bước vào xà lim. Kẻ đang ngủ xoay nghiêng mình, rồi lại ngủ ngon lành. Holmes cúi xuống cái bình nước, thắm nước vào cái bọt biển, rồi chùi lại lần ngang qua và đọc xuống mặt người tù.

- Xin giới thiệu với ông - Anh nói to - Đây là ông Neville St. Clair. Khuôn mặt của người đàn ông tróc ra dưới cái bọt biển. Cái màu nâu thô kệch đã bay đi. Bay đi cả cái sẹo khủng khiếp chạy ngang qua mặt, và cái môi trề. Một cái giạt mạnh nữa làm bay đi mớ tóc đỏ và ngồi dậy trên giường là một người đàn ông tóc đen và da mịn, đang dụi mắt và ngờ ngàng nhìn xung quanh. Rồi bỗng nhiên, hắn kêu thét lên một tiếng và buông mình xuống, úp mặt vào gối.

- Đúng là người đàn ông bị mất tích. Tôi đã biết mặt ông ta qua tấm ảnh - Viên thanh tra nói.

Người tù quay đầu với cái vẻ

- Cứ cho là thế. Và hãy cho

- Cái tội đã thủ tiêu ông St.

thể buộc về cái tội "tự ám sát

nhẹ rằng cười - Vâng. Tôi đã

vụ này đúng là số một.

- Nếu tôi tên là St. Clair, thì

như thế, tôi đã bị bắt giữ trá

- Không phải tội ác, nhưng a

ra anh nên tin tưởng vợ anh

- Vấn đề không phải là vợ tôi

Chúa cứu giúp tôi. Tôi không

Chúa! Thật xấu hổ quá sức. Tôi có thể làm gì bây giờ?

Sherlock Holmes ngồi xuống bên cạnh và dịu dàng vỗ nhẹ lên vai ông ta.

- Nếu ông thuyết phục được cơ quan cảnh sát tin rằng không có ai kiện tụng gì ông, thì không có lý do gì những chi tiết này sẽ được đăng trên báo. Vụ này sẽ không được đem ra xử nữa.

- Xin Chúa ban phúc lành cho ông. Tôi thà là chịu tù tội, thậm chí bị xử tử, còn hơn là để cái bí mật này phơi ra, làm nhơ nhuốc các con tôi. Các ông là những người đầu tiên nghe câu chuyện này của tôi.

"Cha tôi là một thầy giáo tại Chesterfield. Thời trẻ tuổi, tôi hay đi đây đi đó, làm diễn viên và sau cùng trở thành phóng viên của một tờ báo tại London.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

h cho số mệnh :

h cái tội đó, chỉ có

hỏi - Vị thanh tra

27 năm, nhưng

ác nào cả. Và

Holmes nói - Lẽ

đi tù rên rỉ - Xin

a chúng. Lạ

Một hôm, ông chủ bút muốn có một loạt bài viết về chuyện ăn xin tại thành phố và tôi tình nguyện cung cấp những bài ấy.

Chính là nhờ đóng vai một gã ăn xin, tôi đã viết được các bài báo theo yêu cầu của ông chủ bút. Khi còn là một diễn viên, tôi đã học các bí quyết hóa trang. Thế là tôi vẽ mặt, và để cho gương mặt trông càng tội nghiệp càng tốt, tôi tạo ra một cái sẹo và một cái môi trề bằng một miếng băng dán có màu da thịt. Rồi với một cái đầu tóc đỏ và một bộ quần áo phù hợp, tôi đến nhà ga tại khu vực đông đúc nhất của thành phố, bề ngoài là một người bán diêm, nhưng thực nhất là một kẻ ăn xin. Tôi thử hành nghề trong 7 tiếng đồng hồ, và khi tôi trở về nhà vào buổi chiều, tôi thấy mình đã kiếm được 4 bảng 26 shilling.

Tôi tiếp tục viết báo và không quan tâm gì tới chuyện đó nữa, cho tới một thời gian sau, tôi đã vay 25 bảng và tới ngày phải trả nợ. Tôi không biết xoay đâu ra tiền. Thế rồi một ý tưởng chợt đến với tôi. Tôi xin chủ nợ hoãn lại cho nửa tháng, xin ông chủ tờ báo cho tôi nghỉ mười ngày và cải trang lên thành phố ăn xin. Trong mười ngày, tôi đã trả xong món nợ.

Vâng, các ông thấy đó, thật là khó mà trở lại làm một công việc nặng nhọc để có lương 2 bảng một tuần. Đó là một cuộc chiến đấu trường kỳ giữa danh dự và tiền bạc, nhưng sau cùng, tiền đã thắng. Tôi đã bỏ nghề phóng viên, ngày này sang ngày khác, tôi ngồi lại một góc phố để cho cái thân thể tàn tạ già tạo này làm mũi lòng người và nhét đầy xu. Chỉ có một người biết bí mật của tôi. Hẳn là chủ động phù dung, nơi mà tôi thường cư trú. Gã này được tôi trả tiền phòng rất hậu, thế bí mật của tôi được hẳn giữ kín.

Rất nhanh chóng, tôi kiếm được tiền để ăn xin nào cũng kiếm được 7 bảng bởi tôi có được những ưu thế của nghề này, tôi nhiều hơn, nhanh chóng hơn, và tôi quyết định bỏ công việc 2 bảng một tuần. Càng nhiều tiền, tôi càng có thể mua quần áo quê và cưới vợ. Không ai nghĩ rằng tôi có công ăn việc làm gì cả. Hai tuần trước, sau khi hành nghề ăn xin, tôi mở cửa sổ, thấy vợ tôi đang đứng dưới cửa sổ, tôi kêu lên một tiếng kinh ngạc. Tôi kêu lên một tiếng kinh ngạc, nài nỉ hẳn đừng cho ai nhìn thấy dưới cầu thang. Tôi nhanh chóng cải trang như cũ.

Vợ tôi không nhận ra tôi. Nhưng rồi, tôi bỗng thấy rằng người ta có thể lục soát phòng tôi và những áo quần để lại sẽ làm lộ diện tôi. Tôi mở tung cửa sổ, vì quá sức, tôi đã làm chảy máu vết đứt mà tôi mới bị lức sáng trong phòng ngủ. Tôi chộp lấy cái áo khoác, để những đồng xu ăn xin vào đó. Tôi ném nó qua cửa sổ. Chưa kịp ném nốt những đồng xu khác thì tôi nghe có tiếng của cảnh sát dưới gác, trong một vài phút sau đó, tôi thấy mình bị bắt giữ tội ám sát ông St. Clair thay vì bị nhận diện. Biết rằng nhà tôi sẽ vô cùng lo lắng, tôi cởi cái nhẫn và lén trao nó cho tên chủ nhà vào lúc không có ai canh chừng cùng với vài dòng nguệch ngoạc, báo cho nhà tôi biết là không có gì phải lo sợ cả.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

đang bất cứ người
thường là ít hơn
g xu càng rơi vào
ệ, khi mà tôi

cái nhà tại vùng
Vợ tôi chỉ biết
là nghề gì. Thứ
nhục, tôi nhìn ra
ặt lên người tôi.
y đến tên chủ
g nói của vợ tôi
đồ ăn xin, và

- Lá thư mới đến tay bà ấy hôm qua - Holmes nói.
- Trời ơi! Suốt cả tuần nay, nhà tôi đã lo lắng biết bao.
- Cảnh sát đã theo dõi gã chủ động này. Và tôi hoàn toàn hiểu rằng hẳn ta khó lòng gửi thư mà không bị phát giác. Có lẽ hẳn giao nó cho một khách hàng nào đó và anh chàng này quên khuấy đi, để chằm một vài hôm - Viên Thanh tra Bradstreet nói.
- Đúng thế. Nhưng có bao giờ, ông bị phạt về tội ăn xin chưa? - Holmes hỏi.
- Nhiều lần. Nhưng bị phạt thì có nghĩa lý gì đối với tôi!
- Nhưng bây giờ thì phải chấm dứt đi thôi. Nếu muốn cảnh sát ém nhem vụ này, thì phải thủ tiêu cái gã Hugh Boone đó nhé. - Bradstreet nói.
- Tôi xin thề bằng những lời thề trang trọng nhất.
- Trong trường hợp đó, tôi nghĩ có lẽ không cần phải đi thêm một bước nào nữa trong việc điều tra. Nhưng nếu người ta lại phát hiện ra ông hành nghề một lần nữa, thì lúc ấy mọi sự sẽ bị phanh phui - Holmes nói.

[1] Nguyên văn: The Cedars

[2] Nguyên văn: the lascar

HẾT

XII. Vùng

Bên ngoài, làn sương mù dày đặc phủ trùm lên nhà đối diện hiện ra những vệt đèn khí đốt chiếu sáng mấy chiếc ghế. Sherlock Holmes vẫn giữ im lặng, chỉ đọc các tờ báo. Cuối cùng anh khẽ thở dài, đứng dậy, bước ra khỏi phòng, đi xuống sân mưa trong lò sưởi, rồi nói :

- Anh không đáng bị gán cho cái tên "giật gân", bởi vì phần lớn những vụ án mà anh viết về là sự. Các câu chuyện nhỏ về ông Mary Sutherland, chuyện ngớ ngẩn về một tộc độ thân... không nhất thiết là những chuyện giật gân, thì sẽ rơi vào chỗ tầm thường.

- Trong các truyện do tôi viết, các đoạn kết thì có thể là tầm thường, nhưng phương pháp viết thì vừa mới lạ vừa thú vị.

- Chà chà! Anh bạn thân mến, phải chăng bây giờ đọc giả lại chịu khó để ý tới những tia sáng tinh tế của phép phân tích và phép diễn dịch? Nhưng nếu anh rơi vào chỗ tầm thường, tôi cũng không thể trách anh được, và hiện nay, đâu còn những vụ quan trọng nữa. Giờ đây cái nghề hèn mọn của tôi đang biến thành công việc tìm kiếm những đồ vật thất lạc hoặc làm cố vấn cho các công chức về hưu. Như ngày hôm nay đây, cái thư này cho ông biết tôi đã "hết thời" rồi. Anh hãy đọc đi!

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

ò"

à xám xịt. Cửa sổ
gì rõ rệt. Ngọn
trên bàn.
ang bố cáo trong
ngọn lửa nhảy

n "giật gân", bởi
những vụ hình
của tiểu thư
hôn của nhà quý
hưng nếu tránh

"Thưa ông Holmes thân mến,
Tôi rất cần ý kiến của ông để quyết định xem nên nhận hay từ chối một chỗ
dạy trẻ. Nếu không có gì phiền ông, tôi sẽ đến gặp ông vào lúc 10 giờ 30
ngày mai. Chúc ông mạnh khỏe.
Violette Hunter".

- Anh quen biết cô này chớ? - Tôi hỏi.
- Tôi đây à? Đâu có.
- Đã mười giờ rưỡi rồi.
- Vâng. Cô ta đang gọi cửa.
- Việc này có thể đáng chú ý hơn anh tưởng. Anh có nhớ vụ "con ngỗng"
không. Lúc đầu nó như một chuyện khôi hài, sau đó phát triển thành một
cuộc điều tra công phu. Lần này cũng dễ như vậy lắm.
- Hãy hy vọng thế! Nhưng sự ngờ vực của chúng ta sẽ sáng tỏ ngay thôi, vì
cô ta đã tới.

Cửa mở và một thiếu nữ bước vào. Cô ta ăn mặc giản dị nhưng duyên dáng.
Gương mặt lạnh lợi lăm lăm những nốt tàn nhang. Tóc cô vàng óng. Cử chỉ
của cô cho thấy cô là người tháo vát. Khi bạn tôi đứng lên chào, cô nói ngay :

- Xin tha lỗi đã làm phiền ông. Nhưng tôi vừa gặp một chuyện lạ lùng, mà tôi
không có bà con hay bạn bè để hỏi ý kiến. Thế là tôi nghĩ tới ông. C lẽ ông
vui lòng chỉ bảo tôi cách hành động?
- Thưa cô, mời cô ngồi đã. Tôi rất sung sướng được phục vụ cô.

Tôi nhận thấy là Holmes có ấn tượng tốt về ngôn ngữ và cử chỉ của người
khách hàng. Đầu tiên anh ta quan sát theo thói quen cổ hủ, rồi mới ngồi
xuống, nghe trình bày.

"Tôi đã làm nghề dạy trẻ suốt
Cách đây hai tháng, đại tá đã
theo các con nhỏ đến Mỹ, nên
đến các nơi đăng tin tìm ngu
dành dùm đã cạn, tôi không
gì nữa. Ở khu West End có c
trẻ. Mỗi tuần một lần, tôi tới
quản lý cơ sở này, cô làm vi
ngồi trong phòng đợi, lần lượ
rồi tìm chỗ phù hợp cho mỗi
Tuần vừa rồi, tôi được đưa v
trong phòng, ngoài cô Stoper
mặt tươi cười với một cái cằm rất to; ông ta mang kính, nhìn đăm đăm những
người bước vào phòng. Khi trông thấy tôi, ông ta đứng phắt lên và quay sang
cô Stoper :

- Thật thích hợp! Tôi không mơ ước gì hơn nữa! Tuyệt vời! Tuyệt vời! - Ông ta
xoa tay mừng rỡ. - Cô tìm việc làm, phải không?
- Thưa ông, vâng.
- Cô là người dạy trẻ?
- Thưa ông, vâng.
- Lương cô bao nhiêu?
- Đại tá Spence Munro trả tôi bốn bảng một tháng.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

Spence Munro.
Scotia. Ông đem
tìm việc, gửi thư
. Sau cùng, tiền

cho người dạy
Stoper là người
người lạ tìm việc
ên cứu các hồ sơ

Nhưng lần này ở
rất béo, khuôn

- Ô! Cái tên lợi dụng! Cái tên bóc lột! - Ông ta xoa xoa tay, rồi vung vẩy tay, giận sôi sùng sục - Tại sao có những kẻ lại có thể trả số lương tẻ mạt như vậy cho một người xuất sắc và hoàn bị như cô?

- Về sự hoàn bị, có lẽ không được như ông mong mỏi. Một chút tiếng Pháp, một chút tiếng Đức, âm nhạc và trẻ...

- Suýt suýt! Chuyện đó chỉ là phụ. Điểm chính yếu là thế này: cô có cái vẻ của một tiểu thư đài các. Nếu cô không được thế, cô không xứng đáng làm người giáo dục cho một đứa trẻ có thể đóng một vai trò đáng kể trong lịch sử nước này. Nếu ngược lại, thì tại sao lại có những người nhẩn tâm trả cho cô cái đồng lương chết đói đó? Thưa cô, tôi sẽ trả cho cô lương khởi điểm ở nhà tôi là 100 bảng một năm.

Nói xong, con người hào phóng ấy mở ví và rút ra một tờ giấy bạc :

- Tôi cũng có thói quen ứng trước một nửa tiền lương để các tiểu thư có thể trang trải phí tổn di chuyển và mua sắm áo quần - Ông ta vừa nói vừa mỉm cười rất khả ái, đến nỗi đôi mắt ông ta thu nhỏ lại thành hai điểm sáng giữa khối mỡ trắng bệch.

Tôi hầu như chưa hề gặp một người nhiệt thành và lịch thiệp hơn ông ta. Tôi đang thiếu nợ: số tiền ứng trước thật đúng lúc! Nhưng dù sao một sự giao dịch như vậy cũng có vẻ bất thường, nên tôi muốn biết thêm cho rõ, trước khi nhận lời.

- Tôi có thể biết ông ở đâu không?

- Tại hạt Hampshire. Một mảnh đất nhỏ đẹp mê hồn. "Những cây dẻ đỏ" [1] cách Winchester 5 dặm. Thưa cô, đó là một xứ sở xinh đẹp, và nhà tôi là ngôi nhà đáng yêu nhất trong số...

- Công việc của tôi như thế...

- Tôi chỉ có một thằng bé vụng về đạp hạ những con gián? Trừ...

Ông ta dựa ngửa vào ghế và cười trong khối thịt phì nộn. Tôi h...

nhưng tiếng cười của ông b...

- Tôi chỉ phải chăm nom cho...

- Ô không! Không phải chỉ c...

vợ tôi, tất nhiên đó luôn luôn...

hạnh có thể tuân theo, và tôi...

được. Đâu có gì khó, phải kh...

- Tôi rất sung sướng được ph...

- Tuyệt. Nhưng, nhân tiện, xin nói về trang phục. Vợ chồng tôi là những người...

kỳ cục, nhưng tốt bụng. Nếu chúng tôi yêu cầu cô mặc một cái áo nào đó vào...

một ngày nào đó thì cô không phản đối chứ.

- Thưa ông, không. - Tôi trả lời, hơi ngơ ngác.

- Hoặc yêu cầu cô ngồi chỗ này thay vì chỗ kia, hoặc ngồi chỗ kia hay vì chỗ...

này, cô không coi là bị xúc phạm chứ?

- Ô không đâu?

- Và yêu cầu cô cắt tóc ngắn?

- Thưa ông, tôi có một mái tóc màu hạt dẻ. Mọi người đều khen là rất đẹp.

Tôi sợ rằng điều này không thể được, thưa ông.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

cách nó dùng đôi...

h bị hạ.

ất như mất hút

u bé ưa thích,

chỉ đùa thôi.

oi hỏi lại.

phải tuân lệnh

hiều nữ có phẩm

như cô đã đoán

- Còn tôi, tôi sợ rằng đây là điều chính yếu. Đó là một sở thích nho nhỏ của vợ tôi. Vậy, cô sẽ cắt tóc chứ?

- Thưa ông, tôi sẽ không cắt tóc!

- A, tốt! Thôi chúng ta không bàn nữa... Thật đáng tiếc. Thưa cô Stoper, trong trường hợp này, tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm một ứng cử viên khác.

Trong suốt thời gian chúng tôi thảo luận, cô quản lý chú mũi vào đồng hồ sơ và không hề mở miệng. Nhưng tới lúc đó, cô ta nhìn tôi với vẻ thù ghét, khiến tôi hiểu ngay rằng việc tôi từ chối sẽ làm cho cô ta mất một số tiền hoa hồng béo bở. Cô ta hỏi tôi :

- Cô có muốn chúng tôi giữ tên cô trong sổ đăng ký không?

- Vâng, thưa cô Stoper.

- Cô đã từ chối những đề nghị tuyệt vời! Cô chớ mong chúng tôi mất thì giờ tìm cho cô một việc khác. Chào cô, cô Hunter! - Cô Stoper ấn chuông và người ta đưa tôi ra.

Tôi trở về. Khi tôi kiểm lại sổ thực phẩm trong nhà, khi tôi thấy hai hay ba tờ hóa đơn trên bàn, tôi bắt đầu tự hỏi phải chăng tôi đã làm một điều ngu xuẩn. Ít có cô dạy trẻ nào được trả 100 bảng một năm... và chẳng, bộ tóc dài của tôi có giúp ích gì cho tôi đâu. Nhiều phụ nữ đã cắt tóc ngắn, thế mà họ chẳng xấu đi chút nào.

Ngày hôm sau, tôi tự coi mình là một con ngốc.

Hôm sau nữa, tôi chắc chắn là tôi đã làm một điều dại dột. Vào lúc tôi dẹp bỏ lòng tự ái, định trở lại cơ sở tìm việc hỏi xem chỗ đó còn trống không, thì tôi nhận được một bức thư. Tôi xin đọc ông nghe :

"Những cây dẻ đỏ, Winchester
Thưa cô Hunter thân mến.

Cô Stoper đã có nhã ý cho tôi xem cô có xét lại quyết định vì qua sự mô tả của tôi, bà đã trả 120 bảng mỗi quý. Vậy là 120 bảng nhỏ do tính kỳ quặc của chúng tôi là những đòi hỏi quá đáng! Mọi áo màu này mỗi sáng. Tuy nhiên có sẵn một cái như thế trước Philadelphia.

Mặt khác, về chỗ ngồi hay n không gặp bất tiện gì đâu. Vì nguyên quyết định. Tôi hy vọng rằng số thù lao tăng lên sẽ đền bù được sự mất mát đó! Về phần đứa bé, công việc của cô sẽ rất nhẹ nhàng. Cô cố gắng đến với chúng tôi nhé, tôi sẽ đem xe đón cô ở Winchester. Xin cho tôi biết giờ xe lửa khởi hành.

Chúc cô mạnh khỏe.

Jephro Rucastle"

Đó là nội dung bức thư. Và tôi đã quyết định nhận lời. Tuy vậy, trước khi lao vào khoảng không, tôi muốn ông cho một lời khuyên.

- Nhưng, thưa cô, nếu cô đã quyết định rồi thì đâu còn vấn đề gì nữa!

- Có phải là ông khuyên tôi nên từ chối?

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

này cho cô, hỏi
uốn cô đến đây,
ng trả cho cô 30
những bất tiện nho
cũng không phải
ấy muốn cô mặc
sắm, vì chúng tôi
nay đang ở

no cô, cô sẽ
ương quyết giữ

- Đó không phải là chỗ tôi mơ ước cho cô em gái của tôi, nếu tôi có một đứa em gái.
- Điều đó có nghĩa gì, thưa ông Holmes?
- Chẳng có một dữ kiện nào cả, nên tôi không thể nói gì hơn. Nhưng có lẽ cô cũng có ý kiến riêng chứ?
- Tôi thấy ông Rucastle có vẻ là người tốt và lịch thiệp, nhưng có lẽ vợ chồng họ có những sở thích nông cuồng nên ông ta nhượng bộ cho gia đình được êm ấm và để tránh những bất trắc có thể buộc phải đưa bà Rucastle vào viện an dưỡng. Giả thiết của tôi có vô lý không?
- Chẳng những không vô lý; mà còn là giả thiết có nhiều khả năng nhất. xem xét về mọi mặt thì một cô gái trẻ hẳn không lấy gì làm dễ chịu trong gia đình này.
- Nhưng còn tiền lương, ông Holmes ơi!
- Vâng, đúng vậy. Tiền thù lao cao, rất cao! Chính điều đó làm cho tôi khó chịu! Tại sao họ lại trả cho cô 120 bảng. Trong khi họ có thể mướn bất kỳ ai với giá 40 bảng?
- Bởi vậy tôi đã rất có lý, khi đến đây hỏi ý kiến của ông. Tôi yên tâm biết bao khi ông biết sẽ ủng hộ tôi.
- Tôi ủng hộ cô! Tôi sẽ hết sức chú ý tới câu chuyện này. Hãy thật lòng nói cho tôi biết cô có cảm thấy bất an, hay nguy hiểm gì không?
- Nguy hiểm? Ông dự đoán có nguy hiểm?

Holmes lắc đầu, nghiêm nghị nói :

- Nguy hiểm không còn nữa, nếu ta nhận diện được nó. Nói vắn tắt, bất kỳ lúc nào, dù ngày hay đêm, hãy đến đây, tôi sẽ đưa cô về nhà.

- Như vậy, tôi an tâm.

Cô gái đứng dậy, mặt rạng rỡ.

- Tôi ra đi với tinh thần thư thái.

Ngày mai tôi đi cắt tóc; ngày mai.

Cô nói lời cảm ơn, chúc sức khỏe.

Chúc sức khỏe, vững chắc của cô gái.

- Ít ra cô ta cũng có vẻ biết.

- Chỉ trong một thời gian ngắn.

Mười lăm ngày đã trôi qua. Tôi.

"Những cây dẻ đỏ". Tôi tự nhủ.

Kỳ lạ biết bao. Số tiền lương.

việc nhẹ nhàng (theo lời người.

điều gì đó không bình thường. Điều gì đó là do tính tình kỳ quặc hay có một

âm mưu? Ông kia là một kẻ thương người hay là một tên vô lại? Về phần

Holmes, tôi nhận thấy đôi khi anh trầm ngâm hàng mấy giờ liền. Và mỗi khi

tôi nhắc tới cô gái, anh khoát tay ngắt lời: "Tôi chờ tin tức. Những dữ kiện!

Không thể làm bánh nếu không có bột?". Anh rít lên nho nhỏ rằng nếu là em

gái thì anh không chịu để cô nhận một chỗ lảm như vậy.

Chúng tôi nhận được điện tín vào một buổi tối, bảy giờ đã khuya. Holmes mở

phong bì, liếc qua bức điện tín rồi ném cho tôi :

- Anh hãy kiểm tra lại giờ tàu chạy.

Bức điện tín rất ngắn :

Nói vắn tắt, bất kỳ lúc nào, dù ngày hay đêm, hãy đến đây, tôi sẽ đưa cô về nhà.

g Rucastle; chiều

chân nhanh

ng ta.

ứ hướng về

t cuộc phiêu lưu

n kỳ quặc, công

cho thấy một

"Vui lòng có mặt ở khách sạn "Thiên nga đen" ở Winehester lúc 12 giờ trưa. Tôi kiệt sức. Hunter".

Khi tôi đọc xong, Holmes hỏi :

- Anh đi với tôi chứ?
- Tôi không mong mọi gì hơn.
- Vậy cho tôi biết giờ tàu khởi hành.
- Có một chuyến lúc 9 giờ rưỡi tới Winchester lúc 11 giờ rưỡi.
- Tốt lắm.

Vào lúc 11 giờ ngày hôm sau, chúng tôi đã gần tới thủ đô của nước Anh. Holmes nấp sau một đồng nhật báo suốt cuộc hành trình, nhưng sau khi qua khỏi địa phận Hampshire, anh chui ra ngắm cảnh. Bầu trời xanh nhạt, những đám mây trong, trôi êm ả từ tây sang đông, mặt trời chói lọi, có thể người thấy mùi nhựa sống trong không khí. Vạn vật mời gọi con người hoạt động. Trên những cánh đồng trải dài đến các ngọn đồi quanh Aldershot, những mái ngói đỏ tươi hoặc trắng xám của các trang trại in hình lên màu xanh lá mới.

- Tươi mát và xinh đẹp tuyệt vời, có phải không? - Tôi bất giác thốt lên, với sự phấn khởi của người thường giam mình trong thành phố. Holmes khẽ gật đầu.

- Anh có biết không, Watson. Đầu óc tôi bị ám ảnh đến nỗi cứ nhìn mọi vật dưới khía cạnh nghề nghiệp. Tôi cũng nhìn thấy những ngôi nhà đó như anh, nhưng chỉ có một ý nghĩ độc nhất ở trong đầu tôi. Chúng ở lẻ loi quá, hẻo lánh quá, nên tội ác xảy ra ở đây dễ dàng thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

- Trời đất ơi! - Tôi nói lớn, giọng những tổ ấm thân thiết kia?

- Những ngôi nhà như vậy lúc nào tôi có cảm giác những con hươu lồi hơn cánh đồng xinh tươi!

- Anh làm tôi kinh hãi đấy, Holmes!

- Lý do thật hiển nhiên. Ở thành phố mà pháp luật phải bó tay. Khi của một đứa trẻ bị hành hạ, không làm nổi dậy lòng bất tận người dân đến nỗi một lời tố phạm tội tới vành móng ngựa. Lẻ loi này, anh hãy nhìn kỹ đi?

phần đông là những người nghèo khó, không thông hiểu pháp luật. Những hành vi thô bạo có thể diễn ra tự do mà không ai hay biết. Nếu cô gái đang cầu cứu chúng ta đang sống ở Winchester thì tôi không lo ngại gì hết. Năm dậm ngăn cách cô ta với thành phố làm tôi không yên. Chỉ còn may một điều là bản thân Hunter chưa bị đe dọa...

- Chắc chắn Hunter không bị đe dọa! Nếu cô tới gặp chúng ta ở Winehester được, thì có nghĩa là cô còn được tự do đi lại.

- Đúng vậy.

- Vậy thì có vấn đề gì? Anh có thể giải thích cho tôi không?

- Tôi có cả thảy bảy giải pháp riêng biệt, mỗi giải đáp phù hợp với những sự

ung tội ác với

eo kinh nghiệm,
ít chứa chấp tội

ể làm được điều
tiếng kêu than
g say sưa lại
pháp luật ở gần
ận động: từ chỗ
ững ngôi nhà lẻ
ủa mình, trong đó

- Ừ, ừ! - Ông chồng vừa trả lời vợ vừa quay sang tôi - Thưa cô Hunter, chúng tôi rất biết ơn cô đã cắt tóc ngắn. Bây giờ chúng ta sẽ thử xem cái áo màu xanh kim quýt có vừa với cô không. Cái áo trên giường của cô.

Cái áo đã có người mặc qua. Tuy vậy, nó rất vừa vặn với khổ người tôi. Hai ông bà Rucastle đều rất hài lòng. Họ chờ tôi trong phòng khách có ba cửa sổ lớn. Một chiếc ghế đã được đặt sẵn gần bên cửa sổ giữa, lưng ghế quay ra phía ngoài ánh sáng. Họ yêu cầu tôi ngồi lên đó. Bây giờ ông Rucastle vừa đi ngang dọc phòng khách vừa kể lể những chuyện khôi hài mà tôi chưa bao giờ được nghe. Tôi cười nôn ruột. Bà chủ chỉ mỉm cười vài lần. Bà ngồi khoanh tay trước ngực, mắt buồn bã, lo âu. Khoảng một giờ sau, ông thấy đã tới giờ làm việc, nói rằng tôi có thể đi thay áo và dạy học.

Hai ngày sau, cảnh đó lại diễn ra tương tự. Một lần nữa, tôi lại đi thay áo, một lần nữa người ta lại yêu cầu tôi ngồi gần cửa sổ. Và một lần nữa tôi lại cười chảy nước mắt vì những câu chuyện của ông chủ. Rồi ông đưa cho tôi một quyển tiểu thuyết, khế xoay chiếc ghế tôi đang ngồi cho tôi khỏi chói mắt và yêu cầu tôi đọc to lên. Tôi bắt đầu đọc chừng 14 phút, ông bảo tôi dừng lại, và ra lệnh cho tôi đi thay áo.

Tôi để ý là họ hết sức quan tâm về việc phải ngồi quay lưng về phía cửa sổ. Tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ. Sẵn cái gương cầm tay của tôi bị vỡ, tôi lấy một mảnh giấu trong khăn tay. Ngay giữa một tràng cười, tôi đưa khăn lên ngang mắt và khéo léo nhìn xem có cái gì ở phía sau lưng mình. Tôi thất vọng: chẳng có gì cả.

Lần thứ hai, tôi thấy một người đàn ông trên đường đã nhìn trộm tôi.

- Một người bạn của cô, phải không?
- Không đâu! Tôi không quen.
- Chúa ơi! Trơ tráo thật! Tôi đã nhìn thấy cô ấy.
- Làm như không nhìn thấy gì cả.
- Không, không nên! Anh ta đã ra hiệu cho anh ta đi đi! Làm như anh ta không nhìn thấy gì.
Tôi làm theo lời ông ta trong chuyện đó cách đây một tuần trước. Tôi ngồi gần cửa sổ, chưa bao giờ tôi phải quay lưng về phía người đàn ông".
- Cứ tiếp tục đi cô giáo. - Ông Rucastle dẫn.

"Ngay hôm tôi tới, ông Rucastle đưa tôi đi thăm phòng ngủ của ông. Ông Rucastle chỉ phụ, bên cạnh nhà bếp. Khi tới gần, tôi nghe có tiếng xích sắt khua và tiếng một con vật to đang trở mình.

- Cô hãy nhìn vào xem! Nó có đẹp không? - Ông Rucastle chỉ vào một khe hở giữa hai tấm ván. Tôi nhìn vào, thấy một cặp mắt sáng và một hình thù mờ mờ trong bóng tối.

- Đừng sợ! - Ông chủ vừa nói vừa cười khi tôi lùi lại một bước - Đó là Carlo, con chó chăn bò. Nó chỉ tuân lệnh lão Toller. Chúng tôi chỉ cho nó ăn mỗi ngày một bữa, nên nó rất hung dữ. Ban đêm, Toller mới thả nó ra. Vô phúc cho tên lang thang nào bén mảng vào nhà tôi. Ban đêm, cô chó có ra khỏi nhà, có thể nguy hiểm đấy.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

nh ta đi đi!
đưa ra ý kiến.
ô hãy quay lại và

ại phải ngồi bên
giờ tôi thấy lại

nhiều điều hấp

phụ, bên cạnh

Hai đêm sau, vào lúc 2 giờ sáng, tôi tình cờ nhìn qua cửa sổ, trăng sáng vắng vặc, lối đi trước nhà lung linh ánh bạc. Vẻ đẹp bình yên của cảnh vật xâm chiếm tâm hồn tôi, nhưng tôi vẫn nhận biết có cái gì đó cựa quậy trong đám cây dẻ. Khi cái hình thù đó ra khỏi bóng cây, tôi thấy rõ đó là một con chó khổng lồ, to bằng một con bê, răng nanh dài, mõm đen, gầy trơ xương. Nó bằng ngang lối đi và mất hút vào bóng tối. Tôi lạnh toát cả người.

Bây giờ tôi xin kể ông nghe một chuyện kỳ dị. Như ông biết, tôi đã cắt tóc ở London và mang những lọn tóc đó theo, kết lại thành một cuộn. Một buổi tối, lúc thẳng bé đã đi ngủ, tôi xem xét đồ đạc trong phòng và sắp xếp lại quần áo. Có một cái tủ cũ, hai ngăn trên trống và không khoá, ngăn dưới cùng khoá kín. Tôi xếp quần áo vài hai ngăn trống mà vẫn còn thừa nên tôi hơi bực bội, vì không sử dụng ngăn thứ ba được. Tôi tự nhủ có lẽ người ta đã khoá tủ do lơ đãng, nên tôi lấy chùm chìa riêng mở thử.

Cái chìa đầu tiên đã mở được ngay: trong ngăn kéo đó chỉ chứa một vật duy nhất: bộ tóc. Tôi cầm lên, quan sát. Cũng một màu hơi đặc biệt, cũng mai mại. Nhưng đột nhiên tôi biết ngay đó không phải là tóc của tôi, vì làm sao nó lại ở đây được? Tay run run, tôi mở rương và thấy bộ tóc của mình vẫn còn nguyên ở đáy rương. Tôi đặt hai bộ tóc bên nhau và thấy chúng giống hệt. Tôi suy nghĩ mãi mà vẫn không hiểu gì cả. Tôi đặt "bộ tóc lạ" vào chỗ cũ và không hé môi với ai về chuyện này. Sự thật, tôi đã có lỗi khi mở một cái ngăn kéo có khoá.

Thưa ông Holmes, ông có thể nhận thấy rằng tôi có óc quan sát tự nhiên. Vì vậy nên chẳng bao lâu tôi đã thuộc lòng sơ đồ ngôi nhà. Có một căn phòng dường như không có người ở, cửa sổ của nó nhìn ra sân trước. Cửa của vợ chồng Toller, nhưng tôi đã chạm mặt ông Rucastle đang đi dạo mặt hầm hầm; ông khoá cửa phòng như không nhìn thấy tôi vậy. Việc đó làm tôi đâm ra tò mò. Tôi có thể nhìn thấy các cửa sổ bị bụi bặm, còn cái thứ tư có cửa sổ. Khi tôi lang thang ở đó thì ông trở lại.

- Xin bỏ lỗi cho tôi khi đi ngang qua bạn quá.

- Thưa ông, không có gì ạ? Nhiều phòng bỏ trống quá, một phòng trong số đó có cả cửa chớp che kín nữa.

- Nhiếp ảnh là một trong số những say mê của tôi. Phòng tối đặt ở đó.

Nhưng, thưa cô thân mến, cô thật là inột người có mắt quan sát. Ai có thể tin được? Ai có thể tin được chứ?

Ông ta nói bằng giọng đùa cợt, nhưng đôi mắt ông ta nhìn tôi chăm chăm không có vẻ đùa cợt tí nào: ông ta đã nghi ngờ

Từ lúc tôi hiểu rằng cái gì đó ở trong các gian phòng kia thì tôi chỉ còn mơ tới chúng. Tôi có linh cảm rằng nếu tôi đột nhập vào nơi đó, tôi sẽ làm được một điều rất tốt, rất thiện.

Cơ hội đến vào ngày hôm qua. Tôi phải cho ông biết là không chỉ một mình

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

với cửa phòng
thang gác, tôi
a khoá và nét
nội lời, dường

gi, tôi đi về phía
ổ: ba cái thì đây
này bị bỏ hoang.
ơi cười vui về đã

ào cô. Lúc đó tôi

nhiều phòng bỏ

ông Rucastle có việc gì phải làm trong mấy gian phòng vắng đó, mà cả vợ chồng ông Toller cũng có đến đó. Tôi đã thấy Toller mang vào đó một túi vải đen lớn. Gần đây, ông ta uống rượu nhiều và chiều qua ông ta say mềm. Khi lên thang gác, tôi thấy chìa khóa cắm ở cánh cửa đó. Chắc hẳn ông ta đã bỏ quên. Tôi có một cơ hội tuyệt vời: ông và bà Rucastle đang ở dưới nhà với cậu con. Tôi nhẹ nhàng vặn khoá, mở cánh cửa và lướt thẳng tới đầu kia.

Trước mặt tôi là một hành lang trần trụi, sàn không lót thảm mà tường cũng không dán giấy. Cuối hành lang là một góc ngoặt. Sau góc ngoặt có ba cánh cửa liên tiếp. Cửa thứ nhất và cửa thứ ba thì mở ngỏ, phòng trống, dơ bẩn và u ám. Phòng giữa có khoá: một cái nhíp xe chặn ngang cửa, một đầu móc vào một cái vòng gắn trong tường, đầu kia được buộc dây. Bản thân cánh cửa thì có khoá, nhưng không có chìa khóa trong ổ khoá. Cánh cửa được chặn kỹ đó ứng đúng với cửa sổ có cửa chớp bị bịt kín phía ngoài. Qua khe hở dưới cửa, tôi thấy là phòng có ánh sáng. Hiển nhiên là có một khung cửa kính ở trên cao để cho ánh sáng lọt vào phòng. Trong lúc tôi đang loay hoay trước cánh cửa hắc ám đó, tự hỏi bên trong căn phòng chứa đựng một bí mật gì, thì thình lình tôi nghe có tiếng bước chân trong phòng và qua khe hở dưới cửa, tôi có thể phân biệt được một cái bóng đang đi tới đi lui. Lúc đó tôi sợ quá, tôi quay lưng bỏ chạy. Tôi chạy như có một bàn tay khủng khiếp cố tóm lấy tôi. Tôi vượt qua hết hành lang, đâm bổ ra cửa và... ngã vào tay ông Rucastle.

- Nào, nào! Thế ra là cô? - Ông vừa nói vừa cười - Khi tôi thấy cửa mở, tôi đã ngỡ là cô.

- Tôi sợ quá, tôi sợ quá! - Tôi hốt hốt nói

- Ồ, cô thân mến! Tiểu thư Toller nói giọng ông ta quá ơn trời,

- Tôi đại dốt đi vào cái chái này, tôi đâm sợ. ôi, trong đó yên

- Chỉ có vậy thôi ư? - Ông ta

- Còn thế nào nữa? Ông cho

- Tại sao cô nghĩ rằng cửa n

- Tôi không biết gì chuyện c

- Tôi khoá cửa chỉ là để nhữ

không? - Ông ta vẫn tiếp tục

- Nếu tôi biết thế, thì...

- Tốt lắm. Bây giờ thì cô biết

nữa, thì... - Lúc đó nụ cười d

và ông ta nhìn tôi từ đầu đến chân với bộ mặt của một con quỷ - Thì... tôi sẽ cho con chó ăn thịt cô đấy!

Tôi kinh hoàng đến nỗi không nhớ tôi đã làm gì nữa. Tôi nghĩ là tôi đã chạy nhào về phòng. Tôi không còn nhớ gì hết. Nằm trên giường mà tôi run rẩy cả người. Tất cả mọi người đều làm tôi sợ hãi: ngôi nhà, ông chồng, bà vợ, hai người gia nhân và cả cậu con nữa. Hiển nhiên là tôi có thể bỏ trốn, nhưng sự tò mò cũng mạnh mẽ như sự sợ hãi vậy. Vì thế sau khi gửi cho ông một điện tín, lòng tôi rất nhẹ nhõm. Khi về tới nhà, một mối lo khủng khiếp nảy sinh, nếu họ thả con chó rồi thì sao? Nhưng tôi nhớ là Toller đang say bí tỉ, và anh ta là người duy nhất trong nhà có thể sai khiến con vật và có phận sự thả nó

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

hãi quá vậy? -

ác.

h lặng quá, nên

đấy. Cô hiểu

u cánh cửa này

ếch mép giậu dữ,

ra. Thế là tôi chuồn êm vào nhà và đêm qua hầu như tôi không ngủ vì quá vui mừng với ý nghĩ là ông sắp tới đây. Sáng nay họ để tôi đi Winchester mà không làm khó dễ gì; tôi chỉ phải trở về trước ba giờ, vì ông bà Rucastle sẽ vắng nhà cả buổi tôi và tôi phải trông nom cậu con”.

Holmes và tôi bị câu chuyện lạ lùng thu hết tâm trí. Khi cô Hunter kết thúc câu chuyện, bạn tôi đứng dậy, thọc tay vào túi áo, đi tới đi lui khắp phòng, nét mặt rất trầm trọng.

- Gã Toller vẫn còn say chứ?

- Vâng. Tôi nghe vợ ông ta phàn nàn với bà Rucastle là chẳng hỏi han gì ông ta được cả.

- Tối nay ông bà sẽ ra khỏi nhà?

- Vâng.

- Nhà có hầm và có khóa?

- Vâng, có hầm rượu.

- Cô đã hành động như một cô gái can đảm và nhạy cảm. Cô có nghĩ là cô có thể làm thêm một việc nữa không?

- Tôi sẽ cố. Tôi phải làm gì?

- Tôi và bạn tôi đây sẽ tới điền trang “Những cây dẻ đỏ” lúc bảy giờ tối. Lúc đó vợ chồng ông Rucastle đã ra khỏi nhà và lão Toller thì vô dụng, tôi hy vọng thế. Chỉ còn bà Toller có khả năng báo động. Nếu cô dụ được bà ta xuống hầm rượu và nhốt bà ta dưới đó, thì công việc của chúng ta dễ dàng đi rất nhiều!

- Tôi sẽ làm được.

- Hoan hô! Trong trường hợp

Chắc chắn chỉ có một lời giải

“Những cây dẻ đỏ” để thay t

đang bị giam cầm. Người bị

Tóc cô ấy cắt ngắn, và bộ tó

đàn ông trên đường có thể là

mặc chiếc áo xanh của Alice

anh ta, nên anh chàng kia tí

đêm, con chó chặn bò được

Mọi chi tiết hoàn toàn sáng t

độ của cậu con trai.

- Chuyện đó có gì đáng chú

- Anh Watson, nếu người ta

hướng của một đứa bé, thì người ta cũng có thể nghiên cứu đứa bé mà “hiểu

được” cha mẹ nó. Những khuynh hướng độc ác của thằng bé này, có thể đã

được kế thừa từ người cha “thơn thớt nói cười” của nó, hoặc từ mẹ nó. Chính

vì thế mà ta có thể tiên liệu rằng cô gái đáng thương đang bị giam cầm có thể

phải chịu nhiều khổ sở.

- Tôi chắc chắn rằng ông nói đúng, ông Holmes - Cô giáo kêu lên - Bây giờ

tôi mới nhớ lại nhiều sự kiện chứng tỏ ông đã lần tới được điểm mấu chốt.

Mau lên, đừng mất thì giờ nữa. Chúng ta phải cứu cô gái đó!

* * * * *

Bây giờ chúng tôi có mặt ở đám cây dẻ đỏ. Cô giáo tươi cười tiếp đón chúng

h đề tận gốc.

ô được đưa tới

ời đó và người đó

là tiểu thư Alice.

ủa Alice. Người

phu của Alice. Cô

cử chỉ xua đuổi

ta nữa. Đêm

xúc với cô gái.

uyện này là thái

án ra các khuynh

hướng của một đứa bé, thì người ta cũng có thể nghiên cứu đứa bé mà “hiểu

được” cha mẹ nó. Những khuynh hướng độc ác của thằng bé này, có thể đã

được kế thừa từ người cha “thơn thớt nói cười” của nó, hoặc từ mẹ nó. Chính

vì thế mà ta có thể tiên liệu rằng cô gái đáng thương đang bị giam cầm có thể

phải chịu nhiều khổ sở.

- Tôi chắc chắn rằng ông nói đúng, ông Holmes - Cô giáo kêu lên - Bây giờ

tôi mới nhớ lại nhiều sự kiện chứng tỏ ông đã lần tới được điểm mấu chốt.

Mau lên, đừng mất thì giờ nữa. Chúng ta phải cứu cô gái đó!

* * * * *

Bây giờ chúng tôi có mặt ở đám cây dẻ đỏ. Cô giáo tươi cười tiếp đón chúng

tôi.

- Cô đã thu xếp được chưa? - Holmes hỏi. Một tiếng động trầm trầm, mơ hồ phát ra từ dưới lòng đất.

- Các ông vừa nghe bà Toller cử động dưới hầm rượu đó. Còn chờng bà ta thì đang ngáy ầm ĩ trong nhà bếp. Chìa khóa đây.

- Tuyệt vời! - Holmes phấn khởi nói - Cô dẫn đường.

Chúng tôi lên cầu thang, mở cánh cửa cấm, đi theo một hành lang và tới trước căn phòng mà cô giáo đã mô tả. Holmes cắt dây và gạt thanh sắt chặn sang một bên. Lấy chìa khóa thử mở cửa, nhưng không mở được.

Bên trong không có một tiếng động. Sự im lặng đó làm mặt Holmes tối sầm lại. Anh nói :

- Chúng ta tới quá trễ! Cô đừng vào, Watson, anh kê vai phụ đẩy cánh cửa với tôi.

Cánh cửa đã bị mọt ăn nên chúng tôi phá ra dễ dàng. Chúng tôi cùng lao vào phòng. Phòng trống trơn. Khung cửa kính trên cao mở rộng: người nữ tù đã đi rồi.

- Đáng giận thật! Tên tinh ma ấy đã đoán được ý định của cô Hunter nên đã dời tù nhân đi chỗ khác - Holmes nói.

- Nhưng bằng cách nào?

- Qua khung cửa kính. Ta sẽ qua đó xem.

Holmes đu mình lên mái nhà, nhanh như một con sóc.

- Đây rồi - Anh la lên - Có một cái thang dài đưa xuống hầm rượu. Tôi hiểu ra rồi.

- Không thể thế được? - Cô giáo nói - Thang ở đó.

- Vậy thì ông ta đã trở lại và là một người nguy hiểm mà! Ông ta đang tới kìa.

Holmes vừa dứt lời thì một người đàn ông có vẻ rất khỏe mạnh, tay cầm súng, Hunter rú lên, nhưng Holmes đã bắt được cô.

- Đây, tên cướp. Con gái của ông ta. Con người to bự kia nhìn qua cửa kính. Ông ta đang tới kìa.

- Chính ta mới có quyền hỏi ông ta! Trộm cướp! Ta bắt được chúm chực ở đây, ta sẽ lo cho chúng bay.

Ông ta tháo lui và chạy xuống thang.

- Ông ta đem chó đến! - Cô giáo rên rỉ.

- Tôi có súng. - Tôi nói, để trấn an cô.

- Đóng cửa lại! - Holmes la lên.

Chúng tôi chạy xuống thang. Vừa tới cửa thì nghe có tiếng chó sủa, rồi có tiếng gào khùng khiếp và tiếng vật lộn ầm ầm. Một người đứng tuổi, gương mặt đỏ gay và tay chân run rẩy đang lao đảo tiến ra từ một cửa hàng.

- Trời ơi! Ai đã thả con chó ra rồi? - Ông ta kêu thét lên - Đã hai ngày nay nó chưa ăn. Mau lên, mau lên kéo trễ mắt.

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

không có cái

đã nói rằng ông ta
súng đi, ông ta

nhột người to mập,
ấy ông ta, cô

qua kính. ông ta

đàn gián điệp và
ông tay ra! Được

Holmes và tôi lao ra ngoài và chạy vòng ngôi nhà. Toller chạy theo sau. Cái mõm đen ngòm của con vật đang cắn vào cổ họng của ông Rucastle. Tôi nhảy tới bắn vỡ sọ con vật. Chúng tôi phải khó nhọc lắm mới gỡ người chủ nhà ra khỏi hàm răng của con chó và mang ông ta vào nhà, đặt lên trường kỷ. Toller giờ đã tỉnh rượu. Tôi bảo Toller thả vợ anh ta ra, và săn sóc cho ông Rucastle. Bỗng nhiên cánh cửa bật mở: một người đàn bà dữ tợn đi vào.

- Bà Toller! - Cô giáo la lên.

- Phải. Ông Rucastle đã thả tôi ra khi ông ấy vừa quay về nhà. Thật là đáng tiếc, thưa cô Hunter, cô đã mất thì giờ vô ích!

- Tôi thấy dường như bà Toller biết rõ câu chuyện hơn bất cứ ai ở đây - Holmes nói.

- Phải, tôi biết rõ và tôi sẵn sàng nói ra tất cả.

- Vậy, mời bà ngồi đây và nói đi. Còn vài điểm tôi chưa chắc lắm.

- "Có lẽ tôi đã kể cho các ông nghe sớm hơn nếu tôi không bị kẹt ở hầm rượu. Khi vụ này ra trước pháp luật xin các ông nhớ cho rằng tôi là người duy nhất đứng về phía các ông và tôi cũng là bạn của cô Alice.

Chưa bao giờ cô Alice được sung sướng ở trong căn nhà này. Nhất là từ khi cha cô tái giá. Người ta khinh rẻ cô, cô không có quyền có ý kiến. Nhưng mọi chuyện hỏng cả khi cô gặp gỡ ông Fowler ở nhà bạn bè. Theo chỗ tôi biết, cô Alice có một phần tài sản thừa kế do mẹ cô để lại, nhưng cô giao quyền lợi của mình cho người cha. Người cha biết rằng ông ta không gặp khó khăn gì với cô con gái. Nhưng nếu cô lấy chồng và nếu người chồng đòi hỏi những quyền lợi hợp pháp của mình thì ông bố sẽ sát nghiệp. Vì vậy ông ấy ép cô gái ký một văn tự nhượng quyền lợi cho ông Fowler. Cô gái không đồng ý. Khi cô ấy từ chối, ông Fowler ngã bệnh suýt chết. Rồi cô bị ông Fowler bắt giam và ông đã cắt tóc cô. Nhưng tất cả những chuyện này đều là chuyện của chàng trai".

- Cảm ơn bà có lòng tốt cho tôi biết.

Tôi có thể suy ra phần sau của chuyện. Tôi giam cô gái vào một chỗ kín đáo.

- Thưa ông, đúng vậy.

- Và ông ta đưa cô Hunter từ chỗ giam cô ra. Ông Fowler phải không?

- Thưa ông, đúng vậy.

- Nhưng cái gã si tình tài giỏi kia là ai?

Thưa ông, đúng vậy. Tôi thuyết phục bà, dùng lời lẽ cảm động hoặc đe dọa, cuối cùng đã làm cho bà thấy được là quyền lợi của anh ta cũng có nghĩa là quyền lợi của bà.

- Ông Fowler là một người rất lễ độ, rộng lượng - Bà Toller thản nhiên xác nhận.

- Và anh ta sắp đặt để cho bà thực hiện: làm sao cho ông Toller luôn luôn say mềm, làm sao cho có được một cái thang vào lúc ông bà chủ vắng nhà, có phải không?

- Chính xác như vậy.

- Xin cảm ơn bà. Bà đã làm sáng tỏ mọi chuyện. Kia bà Rucastle đã về, cùng với một ông y sĩ. Hãy để cho họ săn sóc ông Rucastle, còn chúng ta đưa cô

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Coppy

- Holmes nói -
a quyết định

g khứ anh chàng

có gặp bà, đã

Hunter trở lại London.

Vậy là câu chuyện bí ẩn về “Những cây dẻ đỏ” kết thúc. Ông Rucastle vẫn còn sống, nhưng ông ta chỉ còn là một cái bóng vật vờ, phải nương tựa vào bà vợ. Họ vẫn giữ những gia nhân cũ tại nhà. Ông Fowler và Alice đã lấy nhau và sang lập nghiệp ở đảo Mauritius. Cô Hunter thì điều khiển một trường tư thục ở Walsall và tôi tin rằng cô sẽ thành công.

---

[1] Nguyên văn: The Copper Beeches

HẾT

Quét Mã QR
Để Tải File Gốc
File chỉnh sửa. Copsy

